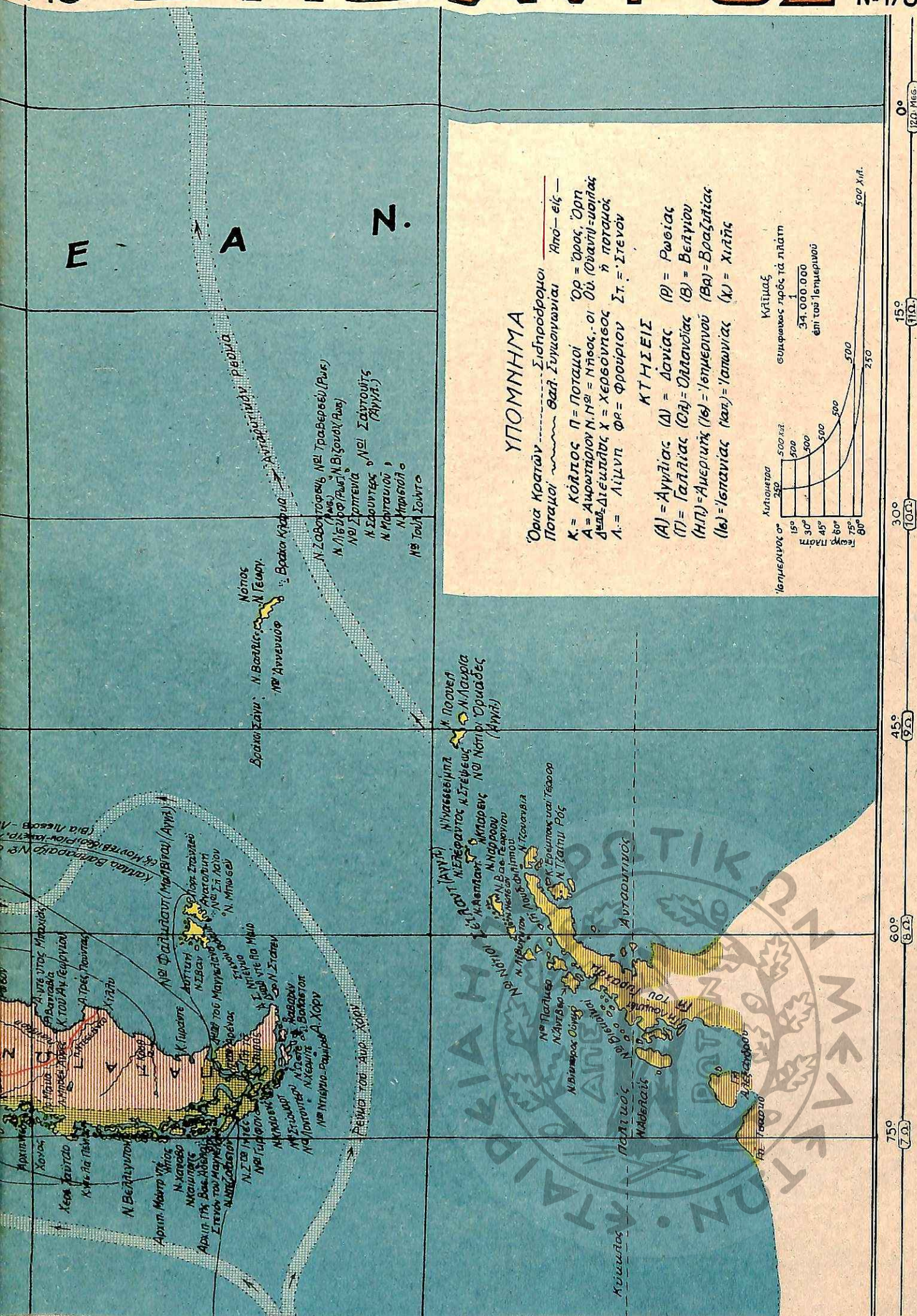

ΑΙ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γρα
φολόγην πρέπει νὰ γράφω
ται, ἐντελὰς ἀβίαστα καὶ χω
ρὶς καμμίαν προσπάθειαν.
Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητήται
ἀπὸ τρίτου προσώπου, δέον ἐ
πισηεῖ νὰ ἀποστείλλεται ἐὼς
καλειστικῶς καὶ ἀποκόρημα ἐπι
στολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ
θα ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ
περιοδικόν «Θησαυρὸς» —
τῆς τῆς Γραφολόγας — ὁδὸς
Σανταροῦ 5, Ἀθῆναις —
Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται
ἀπὸ δραχμῶν δέκα (10) διὰ
καθε ἀπάντησιν.

· Λ. Μ. Ν. Θεσσαλονίκην.— Δὲν
εἰσθε προσηματικά στύχη ὅπως νο-
μίζετε. Ἐπὶ ζωῇ οὐκ ὑπῆρξαν
ὅμως πολλὰ καθυστροφῆσαι καὶ
ἐναντιότητες πρὸ ἐδημιούργησαν
γὰρ σὰς μίαν κατάστασιν, πολὺ
δυσκόλον ἂν ὄχι καὶ ἀνυπόφορον.
Ἡ ἀποανοδοδοξία σας εἶνε τελεί·

Πονεμένον Τάκην.
Κορυβαλλόν.— Αἱ ἀπαντήσεις αὐ-
τοῦ κορυβαλλόν μίαν σελίδα, δι' αὐτὴν
δὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προτιμηθῇ
τε, Χαρακτήρ ἀσκαθῆς καὶ ἐπιπό-

[illegible]

σου αφηρησέν την τρυφήν του προς
 ταπεινούς, την άγνοειάν τελευτών.
 Φέρεσθαι δευλά και καθέξαι ή κά-
 νειν τε πρόβλεψ, άνοηλόγους ή ήν πε-
 ριστάσσαν και τούτο κεφού στας.
 Δέν ύπόκριναι κανείας ρυθμός στας
 έκδηλώσεις σας. Φυλάνειος ήν
 μικρολόγους δυνάσεις. Θά έλθεται
 πολλές φορές ής σύγκρουσιν με
 τή περίεργήν σας. Περιφρασιν
 συντάσσει γάμου, όπως ήν φαντασί-
 ζασθαι, δέν έλπω. Βρίσκεσθαι ά-
 νόμη στο στάδιον του ποικί-
 λει με τήν έξουσίαν. "Αν υποπείρε-
 ναι να μου στειλώσει ένα σημειώμα-
 τής νέας σας φίλης, θά μπορούσε
 έσως να ισχύς όλεσηρεσθών καλού-
 ταρα.

«Όταν ό

— ΚΑΙ ΕΠΕΙ ΕΣΤΕ ΣΤΑΝΤΕΣ:
— 'Εστένα θέλει! Είμαι πολὺ εὐτυχισμένη. Σοὺ εὐχομαι, ἀνθρώπου μου, εὐτυχία στὴν καινούργια σου ζωή.
— Γιοῦκι - Σ' ἀν! Γιοῦκι - Σ' ἀν! ἔφωναζαν τὰ κορίτσια μὲ χαρὰ ἀλλὰ καὶ μὲ ᾄλεια.
— 'Εμπρός, ἔκαμε ἡ Τικοῦκι Γιοῦκι! 'Ετοιμάσου! Θὰ γίνῃ ἀμέσως ὁ γάμος.
— 'Αμέσως! ψιθύρισε ἡ μικρὴ χλωμαίνοντας.
— Ναί... 'Εστὶ ἄλλον συγγενὴ ἀπὸ μένα δὲν ἔχεις. 'Εγὼ τὸ συμφώνησα. Σ' τοῖσου ἀκόμη πλεονέκτημα. Μὰ γρήγορα! Καὶ ἐπεὶ τὰ ἔλας, νύστε!

χανόρος Μουμπάρια εβίμνε με τὸ
 στόμα ανοιχτό, μὲ τὰ μάτια ἐξω-
 ἀπὸ τὴ κορυφὴ ἀπὸ τὴν ἐκπαλῆσι.
 — Τὴ σπῆλαινε αὐτό; κατῶρῶ
 σε ἐπὶ τελευτῇ νὰ τραυλίσῃ.
 Ἡ Γιούκι — Σ' αὖ ἐστάθηκε ἀ-
 λυγίστῃ, μὲ τὰ μάτια κατωστάσας
 νὰ δῶς, ὁπακρῶσι. Ἡ Τικὺ ἐ-
 πρόλαβε νὰ συνελθῇ. Μὲ φωνὴ με-
 λιτάταλῃ, εἶπε γρήγορα·
 — Ἡ ἀνεφούλα μου ἔκαμε λά-
 θος, νὰ τὴ συγχώρησθαι ἡ εὐγενεία
 σου...
 «Τῆς εἶπες τὸ ποτὶρὶ ἀπὸ τὸ
 χέρι...
 — Αὐτὸ εἶνε; ρῶντες δύσπῃ-
 στα ὁ ὁπακρῶσις χαμῆρος.
 — Ὅχι, ἀποκρίθηκε σπῆλαινε.

ΔΟΡΕΑ

НМЕРОМ.

APIC.

μου κρατῶς κακία... μα δεν μπο-
ρώ. Προτιμῶ να πεθάνω παρά να
γίνω γυναικα σου...
— Άκου βράσος! Έκαμε η Τι-
κού, τρέμοντα σώματα. Άκου
αναίδεια! Καί τι θέλεις; Τι θέ-
λει η αφέντιά σου; Μήπως να σε
κρατώ εδώ και να σε τρέφω δω-
ρεάν; Μήπως να σε κλέψω σε κα-
νένα μοναστήρι; Έκει σίγουρα θα
κρατήσες αιώνια την αγνότητά
σου.

— Λυπήσου με! Ικέτευσε η Γι-
ούκι. Σάν, Δέν μπορώ να γίνω
γυναίκα του Μουμπάρα.

— Γιατί; Γιατί; ξεφώνισε η
θεία.

— Γιατί αγαπώ άλλον, άποκρί-
θηκε χώνοντας το κεφάλι της στα
χέρια της η κοπελλάτα.

— Θα τρελλαθώ! αναστάναζε
η Τικού. Άγαπείς άλλον. Σάμ
πως όλες μας δεν αγαπούσαμε κά-
ποιον... Τι σημασία έχει αυτό,
Γιούκι! Άγαπά τον! Μα θ' άγα-
πήσει και τον Μουμπάρα. Ποιος είνε
άξιος να συγκριθεί με τον άξιότι-
μο Μουμπάρα;... Είνε ο ζεστός
ήλιος που θα θερμάνει με τό πλού-
τη του τη νεότητά σου. Έλα, έλα,
όσε τα παιδιάτικα καμώματα. Κι
έσύ, αφέντη μου, συχώρα την πιο
ταπεινή απ' όλες σου τις υπιρέ-
τριες, γι' αυτή την παραχρή.

— Η Τικού λέγοντας αυτά τα λό-
για, υποκλίθηκε ως τη γη. Ο
Μουμπάρα ήταν έτοιμος να συγ-
χωρήσει. Μα η Γιούκι - Σάν τον
έκύνταξε εχθρικά.

— Όχι, τού είπε, Δέν θαρθώ
μαζί σου στο σπίτι σου! Διαλέξε
άλλη. Είνε τόσα όμορφα κορίτσια
εδώ.

— Άφέντη μου, Ικέτευσε η Τι-
κού, πέφτοντας κάτω ταπεινά, συ-
χώρω με! συχώρω με! Διαλέξε άλ-
λη, και έγω σου όρκίζομαι στον
μεγάλο Βούδδα πως θα την έρω
φορτωσώ αυτή τη μικρή για να
με θυμάται και θα την διώξω απ'
εδώ! Η τιμωρία της θα είνε ό-
πως αξίζει στην αναίδειά της.

— Το χέρι της μεγάλας απλώθηκε
κιάλας, στα μαλλιά της κοπελλά-
τας. Το χτένισμα, που είχε στοι-
χώσει τόσες ώρες για να γίνει ψη-
λό και καλλίτεχνικο γκρεμίστηκε
με μία θάναση κίνηση. Η Γιού-
κι - Σάν σωρίσθηκε στη γη.
Ο Μουμπάρα έκύνταξε άσυνκι-
νητος, με μάτια σκληρά. Το χέρι
της Τικού άρχισε να πέφτει θορύ-
στο λεπτοκαμωμένο σωματίκι της
παιδοούλας. Αυτή αναστάναζε στο
πρώτο χτύπημα, στο δεύτερο εφώ-
ναξε, έπειτα άρχισε να χτυπιέ-
ται. Κανένας δεν είχε χτυπήσει
ποτέ. Η γιαγιά της την είχε α-
ναβρέσει με χάδια. Στον Μίτκα
κανένας δεν έτόλμιζε ποτέ ν' α-
πλώσει χέρι επάνω της. Αυτό το
έυλο της έκούριελάσε την ψυχή
πιο πολύ παρά πού της πονούσε
το σώμα.

— Η Τικού όμως ήταν δυνατή κι'
δου και να πάλεψε η Γιούκι. Σάν
δεν μπορούσε να έλευθερωθῇ από
τά νύχια της.

— Θα σου δείξω έγώ! Έλεγε.
Λέγε γρήγορα; Τόν παίρνεις τον
Μουμπάρα για σύζυγο; Είσαι πρό-
θυμη να τού ζητήσεις συγγνώμη;
— Όχι! ούράλισε η Γιούκι -
Σάν.

— Ο Μουμπάρα έκύνταξε με άπα-
θεια. Το θεωρούσε φυσικό να τι-
μωρηθῇ έτσι η μικρή γκέισσα έ-
πειδή όσα χρόνια εσύχναζε στην
συννοκία Γιούιδάρα, δεν τού είχε
τύχει να τον περιφρονήσουν.

— Η Τικού εξακολούθησε να δο-
κιμάζῃ τη δύναμή της στο λεπτό
κορμάκι του κοριτσιού. Οι άλλες
κοπέλλες παρακολουθούσαν πως
γυμνέμενες από τόν φόβο.

— Άέσσαν, τη στιγμή που η Γιού-
κι - Σάν άποκαμωμένη πιά έ-
παυε να ανδύεται άγριες φωνές
και πυροβολισμοί άκούσθηκαν ά-
πό μακριά. Καί σε δύο λεπτά,
μία άγρια κραυγή έοχισε απ' ά-
κρη σ' άκρη το Τόκιο:

— Έπαναστάσεις!

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Το χέρι της Τικού, που ήταν θ-
ψωμένο, έπεσε σαν παράλυτο. Ο
Μουμπάρα με μία άλλαζε έκφρα-
ση. Ο πληγωμένος έγωισμός, που
ήταν ζωγραφισμένος στη φυσιο-
γνωμία του, έβωσε τη θέα του
στον φόβο. Τα κορίτσια έβδαν
τις φωνές, άρχισαν να τρέχουν πέ-
ρα - βόδε, σαν να είχε πίσει φω-
τιά το σπίτι.

— Η Γιούκι - Σάν πετάχθηκε ορ-
θια. Με μιάς εξέλασε και αυτή
την τραγική της θέσι. Με τη λέ-
ξη έπαναστάσεις η πραγματικότητα
έβδωσε από το μυαλό της και ζων
τάναψε μέσα της η συννομία που
είχε άδελφα παρακολουθήσει στο
ναό της θεάς Κοανίν. Έξω οι
φωνές και οι πυροβολισμοί έδυνά
μωσαν.

Σε μία στιγμή η Τικού, που
έτρεχε και αυτή σαστισμένη σαν
το κορίτσια, παρατήρησε πως ο
Μουμπάρα είχε εξαφανισθῇ. Ήταν
όμως πολύ τρομαγμένη για να
σκεφθῇ να τρέξῃ ξοπίσω του, να
τον συγκρατήσῃ. Εγύρισε πρὸς
την Γιούκι - Σάν με τόν θυμό
άκομη στα μάτια της.

— Ο Μουμπάρα έφυγε. Είπε,
κι' έσύ είσαι εδώ... Θάπρεπε να
σε διώξω αυτή τη στιγμή. Άλλά
σε λυπάμαι. Δέν ξέρω τι γίνε-
ται έξω... Σε λυπάμαι να σ' ά-
φήσω να φύγῃς άπόψε... Αύριο
όμως ή θ' άλλαξε γνώμη και θα
μού ζητήσει συχώρεσι, ή δεν θα
συλλογιστώ πιά τίποτε.

— Η Γιούκι - Σάν άκούγε σαν
σε όνειρο. Ο νους της έτρεχε
στον Μίτκα. Καί στην Λέο Λού.
Τί έπαναστάσεις ήταν αυτή και τι
ρόλο έπαίξε τάχα η Κινέζα;

Σίγα, σίγα άρχισαν να φτά-
νουν τα νέα. Είχαν σπικωθεί οι
Σαμουράι. Ο Μικάδους τους εί-
χε άφαιρέσει πολλά από τα δικαι-
ώματα τους και αυτοί δεν μπορού-
σαν να άνεχθούν την καινούρια
κατάσταση. Είχαν κάμει και τη
ρεβία στο λιμάνι, είχαν έπιτεθῇ
σε στρατιωτικά κτίρια. Καί ό
λοι έφωδούσαν πόλε, και οι ξένοι
επαιζαν κάποιο ρόλο σ' όλα αυ-
τά, χωρίς να φαίνονται. Προ-
πάντων οι Κινέζοι.

Την άλλη μέρα ήταν τόση η
παραχρή, που η Τικού ούτε έσκε-
φθηκε να διώξῃ την Γιούκι - Σάν.
Το αίμα έτρεχε στους δρόμους
του Τόκιο. Έόκαφε τα νερά του πο-
ταμιού και τών καναλιών, φωτι-
ζε έφαινονταν που και που κι' ό-
λοι ήταν παραλυμένοι από τόν φό-
βο τους. Άν έπιανε καμιά μέγα-
λη πυρκαϊά, ένας θεός ήξερε πως
και πότε θα μπορούσε να σπασεί
την τά σπιντα όλα σχεδόν ή-
σαν εύλινα, τα παραθυρόφυλλα
και οι πόρτες χαρτονένιες. Όλοι
οί έσωτερικοί τοίχοι τών σπιτιών
ήσαν χαρτονένιοι. Δέν ήταν καν
άλλημνι τοίχοι. Μπορούσαν εύ
κόλα να τραχτηθούν και δάκλῃ-
ρο, το σπίτι να γίνει μία μεγάλη
σάλα, αντί να είνε διηρημένο σε
δωμάτια. Έτσι ήταν όλα τα σπι-
τια του Τόκιο. Γι' αυτό ή φωτιά
τους έτρόμαζε όο και ο σεισμός.
Αυτοί ήταν δυο έφιάλτες τών κα-
τοίκων.

Μία μέρα εκείνο που φοδόντα-
νε έγινε. Μία άπαίσια κραυγή ά-
κούστηκε στριγγίη.

— Το αίμα επάγωσε σ' όλων τις
φλέδες.

Στο σπίτι της Τικού τα κορί-
τσια άρχισαν να ταιριάζουν, σά να
ήσαν κιάλας ή φωτιά επάνω από
το κεφάλι τους. Η Ίδισα η Τικού,
χλωμή, άσπλη, άρχισε να βινη
διαστικές διαταγές:

— Μαζέψτε τα πράγματά σας!
Τα ρούχα σας και τα κοσμήματά
σας! Φταστέ, τα σε μπαγκακιά!
— Η φωτιά είχε άρχισῃ στο λι-
μάνι. Έφαινονταν τα καράβια που
έκαίονταν.

Οι έπαναστάτες είχαν βάλει τη
φωτιά. Οι φλόγες πετιόν στον
ουράνο. Έκρηξες από τα καρά-
βια άκούγονταν πότε, πότε, Άλ-
λά γρήγορα, όπως άρχισε έτσι
και έπέρασε το κακό Φαίνοται
πως έπρόφρασαν και ένότιαση τη
φωτιά στο λιμάνι. Άν είχαν πιά-
σει και τα σπιντα, κανένας δεν
βάζερε πιά άν δεν θα καίγόνταν
όλα το Τόκιο.

— Όλη την ημέρα έδάσταζε ή ά-
γωνία. Το θρόβό πιά κανένας δεν
φοδόντα.

— Όλη την ημέρα η Γιούκι - Σάν
την έπέρασε όρθια στον κήπο,
να κυτάξῃ κατά τη συννοκία του Μί-
τκα. Δέν ήταν μακριά από το λι-
μάνι, το σπίτι του. Όταν έβδ-
σαν οι τελευταίες φλόγες, άνάσσε
βαθεία, με άνακούφισι και μήκη
μέσα στο σπίτι.

Τα κορίτσια έκάδονταν μαζεμέ-
να γύρω από κάποιον συγγενή
της Τικού που τρούς έλεγε τα νέα:
— Έπιασαν, έπιασαν πολλούς
έξω από Τόκιο, καταστράφη φά-

νεται ή έπαναστάσις. Άλλά έξω
στα πρόστασια χτυπούνται άκό-
μη και σε άλλες πόλεις. Όλο γί-
νεται και συλλήψεις... Έπιασαν
τόν πρίγκηπα Βαρούμπα!
— Έπιασαν τόν πρίγκηπα Βα-
ρούμπα; ξεφώνισε η Τικού. Άχ,
τόν δυστυχισμένο! Ήταν ένας
παλιός καλός μου φίλος... Για
τί;...

— Γιατί έχει ξένη γυναίκα, ά
ποκρίθηκε ο άλλος. Τόν ύποπτε-
ονται. Χθές έόκώσαν στον λιμάνι
όχτώ Όλλανδούς. Σήμερα έόκει
λαν το μαχαίρι στον σαιοιούρα
Κονχίτο για να κάνει χαρακίρι...
— Η Γιούκι - Σάν άκούγε και έ-
πάγανε. Ο συγγενής της Τικού έ-
ξακολούθησε:

— Άλλοιόμην στους ξένους!...
Πρέπει να πληρώσουν άκρίβη. Δέν
πρέπει να άνακατείνονται στις
δουλείες μας... Γιατί ήρθαν έ-
δώ; Καί τρισάλλοιόμην στους δι-
κούς μας που έχουν συνειννήσι με
τους ξένους! Έσθίθησαν κιάλας
πολλές άγχονες! Είδα έγώ με τα
μάτια μου δέκα κρεμασμένους τώ-
ρα καθώς έρχομην. Τα σωματά
τους άναδούσαν πέρα - βόδε κι'
ήσαν γιά λυπη. Δέν τούς λυπήθη
κα όμως καδού... Τα σκυλιά!
Νά τους πούλησαν στους ξένους!
Λένε πως οι Κινέζοι έόδούθησαν πο-
λύ...

— Νά τούς σκοτώσουν! ξεφώ-
νισε η Τικού.

— Νά τούς σκοτώσουν! έτοιρί-
ξαν τα κορίτσια.

— Νά τούς σκοτώσουν και να
κομματίσουν τους δικούς μας
τους προδότες! Μα τι έχει αυτή
η μικρή;

— Όλων τα μάτια έγύρισαν πρὸς
την Γιούκι - Σάν που έτρεμε σύγ-
κορμη και δεν μπορούσε να κρύ-
ψῃ την παραχρή.

— Άσε την! Έκαμε η Τικού
με κακία. Αυτή δε ξέρει τί κά-
νει. Πές μας και άλλα νέα, πές
μας!

— Ο ξένος έχαμήλωσε τη φωνή:
— Λένε πως όλοι οι εύγε-
νείς έχουν μέρος στην έπαναστά-
σι. Οι περισσότεροι λείπουν από
τα σπιντα τους. Νά για τόν πρίγ-
κηπα Μίτκα λένε πως έχει δυο μέ-
ρες να φαγῇ στο σπίτι του. Άλ-
λοι λένε πως πήγε στα άνάτορα
και είνε με την κυβέρνισι και με
τόν αυτοκράτορα, άλλοι λένε όμως
πως έχει συνειννήσι με τους Κι-
νέζους! Χμ! Δέν ξέρω τί να πώ.
Τώρα τελευταία έχει πάει στην Κί-
να. Άλλά πάλι τόν είχαν στεί-
λει με άποσταλή...

— Ο πρίγκηπα Μίτκα! Έκαμε
ένα κορίτσι. Άδυνανται! Αυτός ελ-
νε πατριώτης!...

— Η Τικού, που ήξερε πως η Γι-
ούκι - Σάν είχε ζήσει στο σπίτι
του και τόν άγαπούσε, έπέταξε
για να την πειράξῃ:

— Αυτό δεν το ξέρουμε. Όλοι
είνε πατριώτες ώποπου να φανερω-
θούν προδότες! Καί άν φαγῇ κι'
αυτός προδότης, δεν θα τόν σώ-
σουν ούτε τα πλούτη του, ούτε τα
νέικτα του, ούτε ή όμορφιά του...

— Η Γιούκι - Σάν ένοιώσε άνα-
τριχίλας στο κορμί της. Ένδιμψε
πας έδωσε κιάλας μπροστά της
τόν άγαπημένο της με το σχοινί
στο λαιμό ή με το μαχαίρι βου-
σμένο στην κοιλία.

— Έπεσαν να κοιμηθούν. Άπό μα-
κριά άκούγονταν πυροβολισμοί...
— Ήπιε περιούσαν καπνίζοντας
στα καλντερίμια. Πότε, πότε έ-
νας πιά κοντινός πυροβολισμός και
μία φωνή γεμάτη πόνο και άγ-
γία. Κινηθούσαν, τους έπασσά-
τες μέσα στους δρόμους τους έ-
σκόταναν σαν τ' άγρια.

— Επαλμμένη στην ψάθα της η
Γιούκι - Σάν έτρεμε. Άέσσαν
σπικώθηκε. Σάν μαχαίρια έπέρασε
μέσα της ή σκέψη πως θάπρεπε
να φύγῃ, να πάῃ στο σπίτι του
Μίτκα. Γιατί;... Θολωμένο το μυ-
αλό της δεν μπορούσε να ξεδια-
λύη στην άρχη αυτή τη σκέψη.

— Έπειτα όμως, σαν να εαστέρο-
σε με μιάς μέσα της, συλλογίσθη
με καθαρά:

— Σίγουρα ο Μίτκα κινδύ-
νει. Έχει γυναίκα ξένη. Κινέ-
ζα! Ξέρω πως οι συμπατριώτες
της ελογάριασαν να την χρησιμ-
ποιήσουν όταν θα γινόταν έπνα-
στας. Ο κόσμος μιλά κιάλας
για τόν Μίτκα! Δέν ξέρει κανείς
όμως πως έχει γυναίκα Κινέζα.
Ο Μίτκα λείπει από το σπίτι
του. Η Ζίνια δε είνε σίγουρα
ερελή από άγωνία. Ναι, γιά
τι Ζίνια! Πρέπει να πάῃ στο

τι για τη Ζίνια!
— Όταν θυμήθηκε τη Ζίνια, θρίκη
άρκετη δικαιολογία στον έαυτό
της για τόν πόθο που ένοιώσε μέ-
σα της να πετάξῃ αυτή την ώρα
του κινδύνου στο σπίτι του άνδρα
που πού την είχε εύεργετήσει.
Το άνδρόπου που άγαπούσε.
— Η καρδιά της χτυπούσε να σπά-
σῃ, καθώς έγλύστρησε από το σπῆ-
τι της Τικού.

Κανένας όμως δεν την πήρε ελ-
δοσι. Καί να την έπαιρνε όμως
ποιός θα την σταματούσε;... Η
Τικού δεν ήθελε να την διώξῃ...
— Έτσι, σε λίγα λεπτά, θρέθηκε με
σα στους σκοτεινούς δρόμους του
Τόκιο, ολομόναχη για δεύτερη φο-
ρά στη ζωή της, η Γιούκι - Σάν.

ΕΝΩ ΣΦΥΡΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΣΦΑΙΡΙΕΣ

Δέν έμοιαζε το Τόκιο αυτή
τη θραδύα, σαν την πόλη που είχε
ίσθῃ με τὰ φαναράκια της, με την
ήμερη και εύδυμη ζωή της. Το
σκοτάδι ήταν πνιγρό.

— Τα σπιντα όλα θεόκλειστα. Μα
πριν κάμῃ πολλά θήματα, η
Γιούκι - Σάν άκούσε καλπασμό
άλόγου. Μά περίπολος έπέρασε
σαν αίφνης από κοντά της. Μό-
λις έπρόλαβε ή μικρή να κρυφῇ
σε κάποια πόρτα. Έπειτα, σε λί-
γα λεπτά πάλι, μερικοί από τούς
άνδρες έγύρισαν πίσω. Ένας άλ-
λος άνδρας έτρεχε μπροστά σαν
τρελλός. Πυροβολισμοί άκούσθη-
καν. Οι σφαίρες έβούδαν κοντά
στα αυτιά της κοπελλάς. Τα πό-
δια της έλύνισαν από τόν τρόμο.

Δέν ξεφώνισε όμως. Ήξερε πως
άν την έπιαναν έτσι να τριγυρνά
τόσο δρόμους τέτοια ώρα, θα την
ύποπτείνονταν και θα την συνέλαμ-
θάναν. Πως θα δικαιολογούσε που
θρέθηκε στο δρόμο; Πού θάελε
πως πηγαίνει; Τόν Μίτκα δεν έ-
πρεπε να τόν άναβέρῃ.

— Όταν μπόρεσε να περπατήσῃ,
προχώρησε. Έσκότανε κάπου.
— Άκούσε ένα βογγητό... Οι σφαί-
ρες είχαν χτυπήσει κάποιον.
Ποιος ξέρει κανέναν ένοχο ή
κανέναν άθωο διαδότη;

Νοιώθοντας τις τρίχες της ν'
άναβρόνταν από τη φρίκη η
Γιούκι - Σάν προχώρησε τρέ-
χοντας.

Φωνές πάρα πέρα... Μία περί-
πολος προχωρούσε, έχοντας άνάμε-
σα της μερικούς Κινέζους που
έφώνάζαν και διεμαρτύροντο. Οι
Γιαπωνέζοι τους έβρίζαν. Άνεμοσε
αυτούς Κινέζους ήταν και δύο γυ-
ναίκες. Ένας Γιαπωνέζος στρα-
τιάτης είπε δυνατά:

— Φωνάζετε! φωνάζετε! Αυτός
δεν θα έμωδισῇ το σκοινί ν'
σας σφιξῇ το λαιμό!

— Η Γιούκι - Σάν προχωρούσε,
προχωρούσε, έφιαλτικά.

Κάποτε άντικεινό το σπίτι του
Μίτκα. Ήταν σκοτεινό, θεόκλει-
στο. Τη στιγμή που έκανε να τρέ-
ξῃ, κάποιος άνδρας την έσπασε-
τησε. Την άρπαξε άγρια από το
χέρι και φωτίζοντας της το πρό-
σωπο με το φαναράκι του της έ-
φώναξε:

— Ποιά είσαι έσύ; Λέγε γρή-
γορα.

— Ο τρόμος επάγωσε τη γλώσσα
της κοπελλάς. Τότε ο άνδρας ά-
κούμπησε ένα μαχαίρι στο λαιμό
της. Η φωνή του ήταν έπιτακτι-
κή:

— Πές μου ποιά είσαι, άλλωδς
έχάθηκε!

— Με λένε Γιούκι. Σάν, άπα
κρίθηκε ή παιδοούλα, ένώ τα δόν-
τια της χτυπούσαν από τόν τρό-
μο.

Το χέρι του ανθρώπου χαλαρώ-
θηκε. Η φωνή του άκούσθηκε λιγδ
κι συγχινωμένη:

— Τι θέλεις τέτοια ώρα νύ-
χτα, ολομόναχη, μικρή κοπελλά;
Δέν άκούεις τί χαλασμός γίνεται
στην πόλη... Ένόμισα πως είσαι
ένη.

— Δέν είμαι ξένη, είπε η Γιού-
κι. Σάν πιά ήσυχῃ.

— Το κατάλαβα μόλις άνοιξες
το στόμα σου. Το καλό που σου
θέλω όμως, πηγαινε σπίτι
σου και άφες τόν καλό
σου να σε περιμένῃ. Δέν ελ-
νε νύχτα για έρωτα, άπόψε, μι-
κρή μου πεταλούδιτσι!

— Έπράθηκε με όημα θαρό.
— Η Γιούκι - Σάν τόν παρακο-
λούθησε και όταν τέλος έχάθηκε
στη στροφή του δρόμου, έχτύπησε
με χέρι γεμάτο πυρετό την πόρτα

του Μίτκα.

ΕΝΑ ΦΟΒΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

— Άρνησαν πολύ να της άνοι-
ξουν. Στην άρχη κανένας δεν κου-
νήθηκε μέσα από το σπίτι θάλε
γες πως ήταν άδείο. Έπι τέλους
μια γριά υπηρέτρια άνοιξε δειλά
και όταν την είδε, ψιθύρισε:
— Μεγάλε Βούδδα! Η Γιούκι
Σάν!

— Άφρη με να μπῷ μέσα, πα-
ρακάλεσε ή κοπέλα.

— Δέν ξέρω άν πρέπει, έπρασῃ
λίσε η γεροντίσσα. Ο αφέντης
μάς άπαγόρευσε να μιλῶμε για
σένα... Σούχει κακία...

— Η Γιούκι - Σάν κοκκάλωσε.
— Έπαιρμενε πως εά της έλεγαν
πως ο Μίτκα θα χαίρόταν που
θα την έβλεπε. Το θάρρος της κλο
νίσθηκε για μία στιγμή. Μία κλο
ροντίσα πυροβολισμών όμως έξω
μακριά, την έκανε να θυμωθῇ πά-
λι την τραγική πραγματικότητα.

— Είνε ανάγκη να μπῷ μέσα,
έκαμε τρέμοντας. Πες άμέσως
Ζίνιας πως θέλω να τη μιλήσω...

— Μα... άν με μαλώσουν;
— Δέν θα σε μαλώσουν, μη-
τερούλα, είπε η Γιούκι. Σάν ά
νυπόμονα.

— Έφυγε η γεροντίσσα και σε
δύο λεπτά ή Ζίνια έρχοταν. Άπό
το σφιγμένο που της έκανε στο σπῆ-
θος της ή έσφιξη της άδελφῃ, από
τους λυγμούς της, κατάλαβε η
Γιούκι. Σάν πιά δῖ, και να ελ-
χε συμβῇ στο μεταξύ, η άγάπη
της Ζίνιας δεν είχε άλλαξει.

— Έλα, έλα, της είπε, τη όρμη-
τική κοπελλάτσα. Έλα μέσα!...
— Ο Βούδδας σ' έστελνε, γιάτί ελ-
μαι πολύ δυστυχισμένη.

— Άς μῃ με ίσθῃ ο Μίτκα άμέ-
σως, ψιθύρισε η Γιούκι - Σάν.

— Αυτός λείπει δυο μέρες τώ-
ρα... Η Λέο - Λού κοιμάται...

— Έπράχρησαν στο σπίτι. Δάκρυα
ήσαν στα μάτια της Γιούκι. Σάν
όταν άνάσσε τη γνῶμη, άγαστη
μένη αυτή άτμόσφαιρα, όταν είδε
τα δωμάτια όπου είχε περάσει τό-
σες τό-γμες εύτυχισμένες, γεμάτες
έλπίδα και τόσες πίκρες. Η Ζί-
νια την έκάζεσε σε μία ψάθα και
την έκύνταζε στα μάτια.

— Άδυναντάσε, Γιούκι, της είπε
με λύπη.

— Καί σῷ, Ζίνια, είπε η κοπελ-
λίτσα κυτάζοντας με έκπληξη το
χλωμό πρόσωπο της θετής της ά-
δελφῃ.

— Υποφέρω αφάνταστα αυτές
τις ημέρες, είπε η Ζίνια. Άπό τόν
καιρό που έφυγες, Γιούκι, είμαι
τόσο δυστυχισμένη!

— Τι γίνεται ο καλός σου ο
Κουματάς;...

— Ω! έκαμε η Ζίνια μ' έναν
λυγμό. Δά σου πῷ γι' αυτόν...
Μά άλλη ώρα...

— Ναι, άλλη ώρα, είπε η Γιούκι.
Σάν. Τώρα, πές μου, πού είνε ο
Μίτκα;

— Δέν ξέρω, Γιούκι. Φαίτα
ζομαι πως εά είνε στο παλάτι.
Έκει είνε ή θέσις του σε τέ-
τοιες στιγμές.

— Δέν πιστεύω να είνε με
τούς έπαναστάτες;

— Τι έλεπες, Γιούκι; Αυτός χω-
στάει εύγλωσσήν στον πονηρό
νεμένο μας τόν Μικάδο, πως ελ-
νε δυνατόν να το ξεχάσῃ αυτό;

— Άς έχῃ χάρι ο Βούδδας!
άναστέναζε η Γιούκι. Σάν με
άνακούφισι. Άχ, Ζίνια, δεν φαν-
τάζεσαι πως φοδόνω για τόν
Μίτκα, Γι' αυτό ήρθε... Άκου
σα πως τόν ύποπτείνονται...

— Ξέρουν πως έχει γυναίκα
ξένη; ξεφώνισε η Ζίνια.

— Όχι! Δέν άκούω να λένε
τέτοιο πράγμα. Άλλά ξέρουν πως
δέν είνε εδώ στο σπίτι του, δυο
μέρες. Καί έπειδή όλοι οι εύγε-
νείς έχάθηκαν από τα σπιντα τους,
άλλοι από φόβο, άλλοι έπειδή έ-
χουν συνειννήσι με τους έπαναστά-
τες και με τους ξένους, ύποπτε-
νται και τόν Μίτκα.

— Άχ, Γιούκι! Τρέμω. Άν έρ-
θουν τώρα πιά λείπει; Άν ψάδουν
το σπίτι;... Άν θρουν την Λέο -
Λού και καταλάβουν πως είνε Κι-
νέζα;

— Η Λέο - Λού τι λέει σ' όλα
αυτά; έκαμε σιγά η Γιούκι.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε η Ζί-
νια χαμηλώνοντας τη φωνή. Μου
φαίνεται παράξενη η Λέο - Λού.
Γιούκι! Δέν μνεί κάποιος αυτές
τις ημέρες. Έγώ ήθελα να της
δώσω θάρρος, με την ιδέα πως

φοδότη, άφου κυνηγάνε τούς ξέ-
νους, αλλά αυτή υποδύθηκε τά πυ-
ριγυρρητικά μου λόγια με τόση ελ-
πίδα, που σταιμάτρησα... Έ-
πειτα χθές, την ώρα που χαλούσε
ο κόσμος, έξω από τούς πυροβολί-
σμούς, μου φάνηκε πως έφυγε κάμ-
ποση ώρα από το σπίτι.

— Καί πού πήγε;

— Δέν ξέρω, δεν έχω ιδέα...
Μου έλεπε πως είχε κλεισθῇ σε
κάποια κάμαρα και έκαμε την
προσευχή της, ή πως πήγε στον
ναό της Κοανίν... Τα μάζησε...

— Έγώ όμως είμαι θεσάια πως έ-
λείπε καμποση ώρα από το σπίτι.
Στο ναό της Κοανίν; έκαμε
η Γιούκι σκεπτική. Πηγαινει συχνά
έκει;

— Πολύ συχνά... Είνε λέει ο
μόνος νους όπου μπορεί να προ-
σευχῇ, ελεύθερα.

— Ιο αιμα άνέθηκε στα μάγουλα
της Γιούκι - Σάν. Με μάς, θυ-
μήθηκε άλη τη σκηνή στον ναό της
Κοανίν με τούς συνωμότες. Ήταν
έτοιμη να τα διηγηθῇ όλα στη Ζί-
νια, αλλά την τελευταία στιγμή,
κάτι την έκράτησε. Το μυαλό της
αυτή έόισταζε να το πῇ...

— Άργο-
τερα καταλάβε πως ο λόγος που
την έκράτησε, ήταν ο πόθος της
ναχῇ ένα κρυφό όπλο για να πυ-
λεμνησῇ τη Λέο - Λού, την γυναι-
κα που της είχε κλέψῃ την καρ-
διά του Μίτκα.

— Πρώτος μοναχά, όσο μπορούσε
πιά απλά:

— Μήπως πρόκειται να πάῃ και
σήμερα στο ναό της Κοανίν;

— Θα πάῃ, βράδικα, μόλις
σουρουνησῇ, όπως το συνήθει.

— Ζίνια, έφώναζε η Γιούκι. Σάν
μὲ ξεσάει. Μπορείς να με κρύ-
ψῃς εδώ; Νά μῃ

Ο ιδανικός ΑΝΔΡΑΣ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Λοιπόν, άρχισε να μου λέει η νέα εκείνη κοπέλλα που με τόσο παράδοξο τρόπο είχε κάνει την εμφάνισή της, έσεις, έπειτα από τόσων χρόνων έρωτες και περιπέτειες, καταλήξατε στο συμπέρασμα ότι οι γυναίκες σήμερα έχουν χαλασμένη ψυχή. "Η μία έρχεται κοντά σας με τον αποκαλεστικό σκοπό να σας χρησιμοποιήσει, αν βρεθείτε του χεριού της, ως μέσον αποκατάστασής, ή άλλη απλά για να σας έχει φίλο για κάμποσον καιρό, έως ότου να βρει έναν άλλον και να σας αντικαταστήσει, ή άλλη για κάποιον άλλο πρόσωπο λόγω και άλλ' αυτά σας κάνουν να πιστεύετε πως δεν υπάρχει η ιδανική γυναίκα. "Εκείνη δηλαδή που θα σάς αποφασισθή με ολοκληρωτή ψυχή της και τη σκέψι της, χωρίς καμμία υποδρόμηση ή επιπλοκή σκέψι και πού, όταν τη βρήτε θα της δώσετε το χέρι για να τραβήξετε δεμένοι και οι δύο τον δούλο το όρομο της ζωής. Τώρα σας ρωτάω κι' εγώ ως γυναίκα: "Υπάρχει ο ιδανικός άντρας;

— Τί έννοείτε με τον όρο ιδανικός άντρας; ρωτάει.
— "Από την άποψι ψυχής και χαρακτήρος, ακριβώς εκείνο έννοείτε κι' έσεις με τον όρο ιδανική γυναίκα. "Ιδανικός άντρας είναι εκείνος που θα αποφασισθή ολόκληρα στη γυναίκα που θα του χάριση την καρδιά της, εκείνος που θα ικανοποιήσει τις ψυχικές, τις πνευματικές και τις κοινωνικές της απαιτήσεις, που θα της φανεί, πριν απ' όλα, ελκυστική μαζί της και που όλες του οι προστάσεις θα τείνουν στο να ενώσει τη ζωή του με την δική της τη ζωή. "Η λίγη πείρα που έχω, στο κεφάλαιο του έρωτος, μ' έχει πείσει και μένα ότι εκείνο που ζητάτε σε σας στη γυναίκα, και που ζητάμε και μεις στον άνδρα, δεν υπάρχει. "Αλλά είναι αλήθεια αυτό;

— "Ακριβώς δηλαδή, τί σας ε, χει διδάξει η πείρα σας;
— Πρώτ' απ' όλα μήν τρομάξετε με τη λέξι πείρα.
— Γιατί να τρομάζω;

— Γιατί έσεις οι άνδρες όταν ακούτε για μία γυναίκα πως έχει πείρα στο κεφάλαιο του έρωτος, χαμογελάτε με κάποια ειρωνεία και βάξετε πολλά πράγματα στο νου σας. "Η κοινωνία, βλέπετε, που όχι μόνο επιτρέπει την ερωτική πείρα στον άνδρα, αλλά, την εκτιμά, τη θαυμάζει και την ηλευεί, σε μας τις γυναίκες την απαγορεύει απολύτως. Και όταν την αποκοιμή, μας απονέμει έναν τίτλο που κάθε καθώς πρέπει γυναίκα καταβάλλει σε όλη της τη ζωή απεγνωσμένες προσπάθειες ν' αποφυγή. Παρ' όλ' αυτά όμως, και μ' όλο που δεν είμαι παρά μία κοπέλλα μόλις είκοσι τεσσάρων ετών, απέκτησα κάποια αξιόλογη πείρα στον έρωτα χωρίς να υποστώ τις ζημιές εκείνες που μία άλλη ίσως θα ύφισσάτο στη θέσι μου.

— Σας συγχαίρω που συγκρατηθήκατε. "Αλλά είμαι περιέργος να μάθω τί σας έδωσε αυτή η πείρα που φορτώθηκε τόσο νεα; — Θα σας διηγηθώ την ιστορία μου. "Όταν άρχισα από μια θήτρια ακόμα να κάνω τα πρώτα αισθηματικά βήματα της ζωής μου, ανεπιμελώς, φυσικά, το πρικόπι πόπουλο του παρνούδιου. "Όλα τα κορίτσια μ' αυτό το διερρο έε, κινούν για τη ζωή κι' αυτό πρέπει να σας πείσει πως οι γυναίκες ριχνονται με περισσότερα ήλικα έφθια στον αγάνα για την ερωτική εύτυχια. "Ας αφήσουμε τώρα το πρώτο παιδικό αίσθημα που χάνεται συνήθως στις αναμνήσεις των παιγνιδιών της μικρής ήλικας και ας ελθωμε στην πρώτη πραγματική μου αγάπη. "Ημουν τότε δέκα οχτώ χρόνων. "Εγνώρισα

έναν άνδρα δέκα χρόνια μεγαλύτερο μου. Τον αγάπησα πολύ. Κρέμασα όλα τα νεανικά μου βήματα σ' αυτόν. Πιστεύα στα λόγια του. "Επώμασα ένα ευτυχισμένο μέλλον για τους δύο μας. Για μένα δεν υπήρχε κανένας άλλος άνδρας στον κόσμο, ούτε θα υπήρχε ποτέ... Τον ένιωθα μέσα μου. "Επειτα από ενάμιση χρόνο, ο κύριος τά φηνη — με συγχωρείτε για τη λέξι, αλλά αυτή είχε που ταίριαζε — με μία φιλενάδα μου και μένα εγώ με τα ρωμαντικά μου όνειρα γκρεμισμένα και με την καρδιά ματωμένη από την πρώτη της πληγή. "Επεβλήθηκα στον έαυτό μου και γιατρέυθηκα. Είπα πως έκανα λάθος στον άνδρα που πάω όλοι οι άνδρες έθεσάν δεν είναι ίδιοι. Πέρασε καιρός. Γνώρισα ένα νέο, που μου φάνηκε σοθάρως, λεπτός, εύγενικός. "Απαντώντας σ' αυτά γράμματά του, το έστελλα μερικά και εγώ, που είχα κλείσει μέσα σ' αυτά όλη μου την αγάπη, που την έβλαπτα από την απογοήτευσι από τον πρώτο μου έρωτα. Σε λίγους καιρό μαθαίνω ότι ο κύριος αυτός εδίαζε τα γράμματά μου σε κύκλο φίλων μου, γιατί ήταν από τους μοταίο δαδούς εκείνους τύπους που νομίζουν ότι η κατάκτησις μιας γυναίκας αποτελεί ήρωικό κατορόημα για το όποιον είναι αξιόπιστο, σπουδ και συγχρητηρόν. "Ένοιωσα την ψυχή μου να γεμίζει από δια άπ' αυτή τη θρωμιά και χρειάστηκε να πείσω τον έαυτό μου να προσποιηθί για λίγους καιρό πως έπιποτα δεν συνέβαινε, για να ξαναπάρω τα γράμματά μου πίσω και να τα κάψω, όπως και οι γιατροί τους επιδούμενοι από τις θρωμικές πληγές. Πέρασε καιρός για να συνέλθω και να παραδεχθώ πάλι πως έκανα λάθος. Έως ότου ήρθε ο τρίτος στη ζωή μου. Αυτός ήταν ένα περαστικό έπεισόδιο που δεν πρόσθεσε α μεταβλήθ' σ' έρωτα. "Ο τρίτος κύριος ήταν ένας άνδρας περισσότερο από από τα τριάντα. Και ενώ ε, γώ, στο πρώτο μας ραντεβού περμένα να μου μιλήσει με λόγια που θα συγκινούσαν την ψυχή μου, η διασημένη για μίαν άληθινή αγάπη, ο κύριος ούτε λόγ, ούτε πολύ με ένα ύφος σαν να

έλεγε το πιο άπλο πράγμα του κόσμου: "Μου άρέσει, τας, απόψεως του για τον έρωτα. Γι' αυτόν ο έρωας δεν ήταν, παρά μία υποθεσις που ενδιαφέρει το σώμα δύο ανθρώπων αντίθετο φύλου και τίποτ' άλλο. Εύτυχως που μου έδειξε από την πρώτη μέρα τις πραγματικές του επιθυμίες και έτσι το έπεισόδιο έθεωρήθ' λήξαν από την άρχη. Και έρχόμαστε στην τεταρτή περιπτώσι: Είμε μία ιστορία περηνή, φαίνεται πως ο τέταρτος ήταν καλός ήθοιος, γιατί μ' έκανε να πιστέψω στην αγάπη του. Με αγάπησε και με εκτίμησε τόσο πολύ, όπως μουλε, γε, ώστε είχε πάρει την απόφασί να με παντρευθί. "Ημουν γεμάτη χαρά και εύτυχια. Και πραγματικά ήρθε στον πατέρα μου να με ζητήσει.

— "Ε λοιπόν;

— Λοιπόν, η υπόθεσις έχάλασε στην προίκα! Αυτό το τριώροφο σπίτι που καθόσατε απέξω με το φίλο σας, είναι δικό μας. "Ο κύριος λοιπόν άπαύσους να γραφίη στο όνομά του, ενώ ο πατέρας μου τδινει μόνο υπό τον όρο να είναι δικό μου. "Εκείνος έπαινε, μάμπως και στη γυναίκα σου αν είναι γραμμένο, του έλεγε ο πατέρας μου, δεν θα είναι δικό σου πάλι; "Ε λοιπόν, όχι. "Ο κύριος το ήθελε δικό του, γιατί το άντίθετο, λέει, σημαίνει ότι δεν του είχαμε έμπιστοσύνη.

"Ημουνά το διπλανό δωμάτιο και άκουσα όλη τη συζήτησι. Μία συζήτησι που μ' έπεισε ότι ο κύριος δεν ήθελε έμένα, αλλά το σπίτι. "Η άσθια μ' έπνιξε και αυτή τη φορά. "Εμπήκα στο δωμάτιο που συζητούσε εκείνος με τον μπαμπά και τούδειξα εγώ την πόρτα για να φύγω. "Ερρίχθηκα με κλάματα στην άγκαλιά του πατέρα μου που βρήκε λόγια να με παρηγορήσει. "Εδώ σταματάει η διήγησι μου πείρα και άρχίζει η πείρα άλλων κοριτσιών της ήλικας μου, που γνωρίζω. "Η φίλη μου η Σάσα παραδείγματος χάριν, γνωρίσθηκε μ' έναν άνδρα, που τού άφιερώθηκε ολόκληρη. Και εσφονικά μία μέρα μαθαίνει πως ο άνδρας αυτός είναι παντρεμένος και έχει και παιδί. Κάποια

φίλη μου άλλη, η Σόνια ήταν έρωτευμένη μ' ένα νέο. Οι δικοί της που δεν τή ήξεραν και έφράντησαν για την αποκατάστασι της, τή έπρότειναν έναν καλό γάμο. "Ένας άνδρας σοθάρως και πλούσιος τη ζητούσε. "Ο φίλος της άπαύτως να άρνηθ' αυτό το σπουκεσίο, όπως και το άρνήθηκε η κοπέλλα, θυσιάζοντας μία ζωή γεμάτη άνεσι που της προσφέρθηκε, για να μείνη κοντά σε κείνον που αγάπησε. Λίγους μήνες άργότερα, ο νεαρός την άφηνει χωρίς κανένα λόγο, με την απλή δικαιολογία ότι έτσι σδύνουν οι αγάπες και ότι όλα στον κόσμο έχουν ένα τέλος. Καμμία συναίσθησι της ύπαχρώσεως που αναλαμάνει ένας άνδρας όταν καταστρέφει με αυτό τον τρόπο τη ζωή μιας γυναίκας. Έβλεπε να προχωρήσει; "Υπάρχουν ένα σωρό παραδείγματα τα που θα μπορούσα να σας άναφέρω, μα το κρίνω περιττό. Και τώρα σας ρωτάω: Πού είναι ο ιδανικός άνδρας; Πού είναι ο άνδρας εκείνος που θα άνταμείψη τη δική μας άφυσίσι με τη δική του, που θα μας άφιερώνη άνυστερόβουλα την καρδιά του, την σκέψι του, τη ζωή του, ο άνδρας που όλα τα κορίτσια όνειρευομα-

σε να βρούμε, για να ενώσουμε το χέρι μας μαζί του και να του έμπιστευούμε τον έαυτό μας για όλη μας τη ζωή; "Ο ένας έρχεται για να περάση λίγες εύρωστες ώρες μαζί μας, ο άλλος για την προίκα που ύποπτεται ο άλλος για να βρή λίγο παράνομο έρωτα έξω από την νόμιμη συζυγική άγκάλη, ο άλλος για να ικανοποιήσει την κοίφια δούξουανική ματαιοδοξία του. Και όλα περνούν συντριβόντας τα νεανικά μας όνειρα και πατώντας έπάνω σ' ατά τα συντριμμία, που κάνουν την καρδιά μας σκληρή σαν πέτρα. Λοιπόν;

"Ακούσα με σκυμμένο κεφάλι, έλη αύτη την άγρόσυλη τη νέας εκείνης γυναίκας, χωρίς να δοκιμάσω να φέρω καμμία άντηρησι. Τι άντηρησι μπορούσα να έχω, εύρηκα τόσο λογικά και τόσο άληθινά όσα μουλεγε...

— Λοιπόν; με ξαναρώτησε.

— "Ισως δεν έχετε άδικο, παρτήρησα. Τώρα όμως βρισκόμας θα ήταν υπερόκλητο άσπρόος κανείς, αν τολμούσε να άρνηθ' πως υπάρχει και η ιδανική γυναίκα, όπως υπάρχει και ο ιδανικός άντρας με την έννοια που δίνουμε στη λέξι ιδανικός. Φαίνεται όμως πως αυτό το φρόντο είναι σπάνιο. Βγαίνει ένας άνδρας στη ζωή για να το συναντήσει, αλλά η τύχη τ' άφρνει έτσι, ώστε να πέφτ' όμοια των πρώτων καλών έντυπων. Και έτσι μία γυναίκα, άπογοητευμένη από τον πρώτο ή τον δεύτερο που γνώρισε, και από τους άλλους που γνώρισαν οι φίλες της καταλήγει στο συμπέρασμα πως όλοι οι άνδρες είναι ίδιοι. Και ένας άνδρας που δοκιμάζει την ίδια άπογοήτευσι από τις δύο, τις τρεις ή τις τέσσερις γυναίκες που άπαρηγόλησαν την καρδιά του, σκέπτεται το ίδιο για ε, λες. Και φέρονται και οι δύο σμφωνά με τις άντιλήψεις αυτές, που συχνά, συχνά διαβεβούν και την ψυχή. Και έτσι πληθαίνουν οι έρωτικές δυστυχίες στον κόσμο...

Πέρασαν λίγες στιγμές με σιωπή. Κι' έπειτα είπα:

— "Υπάρχει η ιδανική γυναίκα στον κόσμο; "Αν κρίνω από τις αγανάκτησι, σας και από τα άσπόμενα που σας πλημμυρίζουν όταν έσκιώσατε για τη ζωή, πρέπει να πιστέψω πως υπάρχει. Αυτό είναι μία άπάντησι στο δικό μου έρώτημα. "Υπάρχει ο ιδανικός άνδρας στον κόσμο; Αυτό είναι το δικό σας έρώτημα. Και η άπάντησι σ' αυτό...

"Η άπάντησι σ' αυτό ήταν ένα φίλ, έσφονικό, αδρόμρο, γεμάτο χαρά και αίσιοδία για το μέλλον.

Και η κουβέντα που είχα άρχίσει πριν από μία ώρα με το φίλο μου έξω από ένα παρσάβρο, έκλεισε μ' αυτό το φίλ, κάτω από ένα δένδρο, μέσα στη εσθεσι σιωπή της νύχτας. Τάχα να είχα βρή το ιδανικό μου; Νά είχε βρή κι' ε, κείνη το δικό της;

Και η κουβέντα που είχα άρχίσει πριν από μία ώρα με το φίλο μου έξω από ένα παρσάβρο, έκλεισε μ' αυτό το φίλ, κάτω από ένα δένδρο, μέσα στη εσθεσι σιωπή της νύχτας. Τάχα να είχα βρή το ιδανικό μου; Νά είχε βρή κι' ε, κείνη το δικό της;

— "Οχι.

— "Εγώ τί είμαι, σαχλέ;

— Κοπνικαρέα!

Παταγώδη γέλια έγέμισαν το τράμ. Και όσοι δεν είχαν προσέξει έως την στιγμή εκείνη το έπεισόδιο ένύρυσαν και έκύτασαν την Σουσού με κακοήκη και κρακεν τρεχή διάθεσιν. "Η Σουσού, εις την άπρω σδούκτον αυτήν αναίδειαν δεν άπάντησε.

Μαντάμ ΣΟΥΣΟΥ ΤΑ ΑΥΓΑ

"Ανέκαθεν τα συχαινόταν τα τράμ ή μαντάμ Σουσού. "Ως μέσα συγκοινωνίας τ' έβρισκε πολύ λαϊκά.

— "Ανδία.

— "Έξυπηρετούν όμως.

— Τους πταχούς! Μιά κυρία καθώς πρέπει προτιγί την κούρα της και λέει εις τον σωφέρ της: περικαλώ πλύ δίτ άνκόρ.

— "Εσχάτως όμως — όπως τουλάχιστον διεβεδώνει εις κάθε εύκαιρίαν — ήταν υποχρεωμένη να άνακατεύεται με τον πτωχόν λαουτζίκο.

— Συμφορά!

— Γ' οτι μαντάμ;

— Κυβότι το κράτος μας κατέσχεσε την κούρα επί πολέμου και έκτοτε την προτιγί από όλες τις άλλες. Και ο καυμένος ο σύζυγός μου έκανε τόσες ένέργειες και το κράτος είναι άδύνατον να έπεχωρησθ' από την κούρα μας. Τού άρέσει πάρα πολύ. Καθότι η καλύτερη κούρα σ' τών "Αθηνών. Και το κράτος την έλει να πηγαίνει περίπατο, προμενάντ και τα λοιπά.

Τί να κάνη λοιπόν η Σουσού; "Αναγκάζονταν φεύ! να μπαίνει σ' αυτά τα συχόμενα τράμ, ατά οποία ανέκαθεν ήσαν συχόμενα, αλλά τώρα παραένειαν. Μπαίνειεις έχως και άηδιάζει από το πλήθος του λαουτζίκου.

"Εμπήκε, λοιπόν, εκείνο το πρωί η Σουσού "Εμπήκε, δηλαδή, είναι τρόπος του λέγειν. Μάλλον την έμπασαν. Διότι με το κύμα του κόσμου που έσκοτανόταν να μη ούτε εκατόλαβε πως δρέθηκε μέσα.

— Σιγά!

— "Αιτε, κυρά μου.

— Κιρά μου να λές την σύζυγόν σου, γελαιο: Και μήν σπρώχνει!

"Αλλά η εύγεια — ύπόλοιπα της ο πόιας έμεναν μεταξύ των "Ελλήνων πρόόλιγο καρού — έσφρανίσθη πρό πολού και αυτή, Μία γερή σπρωξιά και η Σουσού παρ' όλιγον να σταπατασσοισθ' άνεπιγερωβάτος.

— "Αγρόκοι!

— Προχώρει, κυρία.

— Συχαμένοι!

"Αγέρωχον θλέμμα έρριψε στους περ' αυτήν. "Αλλά φεύ! δεν την έπρόσεχε κανείς. Την έσφιγγαν από δεξιά, την έσπρωχναν από άριστερά, την έσκουντούσαν, την έσταλαπατούσαν άπρεπέστατα.

— Μον ντιέ!

— "Ελα, κυρά μου!

— "Οχι, το πόδι μου! Γελοίο! Βλάξ! Μου έπαιπάτηρες το παπούτσι! "Ανοιξε τα στράβα στο συχαμένο! Χαριάτη!... Έτσι συμπεριφέρονται προς μία κυρία; "Η κακοήθεια των ανθρώπων δεν έχει όρια. Και ο άναιδέστατος άπειρωσθ' να κάνη πνεύμα:

— Πνύνην ή κυρία!

— Δεν την βλέπεις;

— "Οχι.

— "Εγώ τί είμαι, σαχλέ;

— Κοπνικαρέα!

Παταγώδη γέλια έγέμισαν το τράμ. Και όσοι δεν είχαν προσέξει έως την στιγμή εκείνη το έπεισόδιο ένύρυσαν και έκύτασαν την Σουσού με κακοήκη και κρακεν τρεχή διάθεσιν. "Η Σουσού, εις την άπρω σδούκτον αυτήν αναίδειαν δεν άπάντησε.

"Έκανε πως δεν άκουσε και έστρεψε ρεμβαστικάς τα μάτια προς τα ύψη.

"Αλλά εκείνη την στιγμήν εύρεθηκε ο πίσω της ένας τύπος επικίνδυνος. "Ηταν ένας άνδρας που έκρατούσε στα χέρια του ένα πακέτο και προσπαθούσε να το προφυλάξη πάση θυσία από τον κόσμον.

— Προχωρήτε.

— Σιγά, κύριε.

— Καλά, σιγά, παρντόν. Σας παρακαλώ μόνονα μη με σπρώχνετε. "Όπως γίνωμε σήμερα χειρότερα από σαρδέλλες καταντήσαμε. Κυρία μου σιγά.

Το "κυρία μου, σιγά", άπηυθύνετο στην Σουσού. Και η μεγάλη τένος δέσποιναι της οδού Πατριάρχου "Ιωακειμ εύύρισε να του άσση εξηγήσεις.

— Δεν πταίω εγώ.

— Σας παρακαλώ θερμώς.

— Οί άλλοι σπρώχνουν, κύριε.

Και έπειδη τον είδε ότι ήταν κύριος καθώς πρέπει, καλοντυμένος, με ώραίο πευκάμισο και χτυπητή γραβάτα, και με άρκετά εύγενική φυσιογνωμία προδιετέθη καλώς:

— Είμε φρίκη!

— "Εχετε δικαίον, μαντάμ.

— Είστε ξένος;

— "Οχι, "Αθηναίος.

— Χαίρω πολύ. Και συχαρητήρια δια τους τρόπους σας. "Όπως έγινε σήμερα αυτός ο λαουτζίκος καταντά κανείς να συχαθ' όλο τον κόσμο. Κελλά κομεντί! Φαντασθήτε ότι εγώ πηγύνω σε μία έπίσκεψις στην κυρία Χριστογιώργου, σπτί κα ταλαμβάνετε της άριστοκρατίας και ιδέστε πως με κατήνησαν!

Ο κύριος έγινε ακόμη εύγενέστερος:

— Κελλά μαλέρ!

— Μαλέρ! Πολύ μαλέρ. Γνωρίζετε, βλέπω, και γαλλικά; "Η μόνη άνακούφις σε μέσα εις αυτή την άβλήτιση. "Όλος ο κόσμος κατήνησε αθλήσις!

— Βουί, μαντάμ!

— Βουί, Βουί.

— Φρίκη.

— Συμφωνούμε απολύτως.

"Εν τώ μεταξύ ο κύριος μιλούσε, κυττούσε την Σουσού και έτρεμε για το πακέτο του. Το κρατούσε όσο μπορούσε ψηλότερα και έπειδη κάθε φορά που τού μιλούσε η Σουσού έστρεφε το κεφάλι της, το άπέστρεφε έντρομος. Και ποτε το έκρατούσε δεξιά, ποτε το έπηγαινε άριστερά, ποτε ανέβαζε το άλλο χέρι και το μετετό, πιζε για να μην το έγγιση κανένας.

Η Σουσού όμως όλίγηνη σημασία άπέδιδε στο πακέτο. Της είχε άρέσει πολύ η εύγενική φυσιογνωμία του ανθρώπου και είχε διαθεσι ν' άνοιξη κουβέντα.

— Το όνομά σας;

— Γιάργος Ψαρόπουλος.

— Γνωστό όνομα.

— Έσεις;

— Μαντάμ Σουσού Κανατακουζηνού της οδού Πατριάρχου "Ιωακειμ. Και μου φαίνεται πως σας έχω συναντήσει σε κανένα τάλανι της άριστοκρατίας.

— Πισάνον.

— Καθότι εγώ είμαι πελδύ κοσμική. Σας δεβαίω χαίρομαι πολύ όταν συναντώ κόσμον που με άντιλαμβάνεται. Γνωρίζετε την κυρία Χριστογιώργου;

— "Οχι.

— "Α, πολύ καλή κυρία.

— Πισάνον.

Τί λέτε, κύριε, πιθανόν; Βεβαίως. Κατοικεί στο Κολωνάκι, παραπλεύρως της οδού Πατριάρχου "Ιωακειμ και πολύ με παρακάλεσε η καυμένη να την έπισκεφθώ. "Εγώ όμως, δυστυχώς, ένεκα που την κούρα μας την κατέσχεσε το κράτος, δεν κάνα έπισκέψεις. "Αλλά έσχάτως με παρέρηγχε πολύ ολόκληρη η οικογένεια και έπιασε την απόφασί να μπά στο τράμ.

— Τί άβλήτης!

— "Εχετε δίκιο.

Και δεν φτάνει που δεν σε σέβεται κανείς, παρ' ο ένας μυρίζει σκόρδο, ο άλλος κρεμμύδι και μου φέρουν άηδία οι μυρωδιές της χυδαίωτης.

"Εν τώ μεταξύ τον άνθρωπον τον πήρε ή μπόχα, καθόσον η Σουσού από το δράδυ το είχε τωράξει το κρεμμύδι. Βεβαίως το είδος δεν είναι από τα άριστοκρατικώτερα.

— "Εχετε δίκιο.

Και δεν φτάνει που δεν σε σέβεται κανείς, παρ' ο ένας μυρίζει σκόρδο, ο άλλος κρεμμύδι και μου φέρουν άηδία οι μυρωδιές της χυδαίωτης.

"Εν τώ μεταξύ τον άνθρωπον τον πήρε ή μπόχα, καθόσον η Σουσού από το δράδυ το είχε τωράξει το κρεμμύδι. Βεβαίως το είδος δεν είναι από τα άριστοκρατικώτερα.

άλλά είχε και η Σουσού τα ιδιαίτερα της γούστα.

— Δεν μυρίζουν.

— Πώς; Νομίζω.

— Πταχοί οι καυμένοι.

— Τί να κάνουν, μαντάμ; "Ο κόσμος σήμερα τρώει ότι τ' άνε. Μη κυττάτε που τέλος πάντων όσοι έχουν τα μέσα σαν κι εσάς περνούν καλά...

— Μερσί.

Γλυκύτατον μειδίωμα αύταρεσκείας και ικανοποίησε έπλημυρίσει το πρόσωπο της μαντάμ Σουσούς. "Αλλά την μοιραία εκείνην στιγμήν ένα κύμα χυδαίων έπίδω των την έσπρωξε και καθώς η Σουσού έγύρισε έξω φρενών να διαμαρτυρηθί το κεφάλι της έχτυπησε στο πακέτο του κυρίου και έξερράγη.

— Θεέ μου!

Τί ήταν εκείνο. Μπόμπα είν άεφετε στην κεφαλήν της πυροδρόσποινας του Βούθουλα δεν θα έπροκαλούσε αυτή τη φόβερη καταστροφή. Κατάπληκτη στην άρχη, έφερε το χέρι στο κεφάλι και με φρίκη άντεληφθη ύγρασιαν. Συγχρόνως κραυγή οδύνης έβγήκε από το στόμα του εύγενούς άνθρώπου που έμεινε με το χέρι μετέωρον...

— Τα αύγά μου!

— Παληάνθρωπε!

— Τα αύγά μου!

— "Ανασθε!

— Τα αύγά μου!

— Με κατέστρεψες!

— Τα αύγά μου!

— Πώ πώ, πώ!

"Ανεκδιήγητη ήταν ή συμφορά και των δύο. Ο μέν εύγενής κύριος κατωχρος από την άπεργραπτη συμφοράν που ύπέστη έθρηνώσε και αλώλωσε για τον χαμένο θησαυρόν του, ή δε Σουσού, άντιληφθείσα το τί περιείχε το μοιραίο εκείνο πακέτο, καθόσον άσπρόδια και κροκάι δεν είχαν μόνον χρωματίσει το έξωτερικό της, αλλά εισέδυσαν και στα έσώρρευκά της, είχε γίνει κατακόκκινη.

— Φρίκη!

Κυρά μου τα αύγά μου! Θα μου τα πληρώσεις τα αύγά μου. "Εφαγα την "Αθνα για να τάβρω. Τα πλήρωσα μία περυσία! Τα αύγά μου, τα αύγά μου, τα αύγουλάκια μου!

— Βλάξ!

— Γουόλα!

— Αιαχρέ!

— Σουρλουλού!

— Βρωμύλο!

"Εσπαγε κέφι ο κόσμος. "Αξιοβρήγητη ήταν η Σουσού. Και οι έπιβάται δεν έπαυαν τα σχέδια.

— Ρε κύτα κα!

— "Εχ... έχ... έχ...

— Χαλκομονία την έκανε.

— Ούχ... ούχ... ούχ...

— Ρε κύτα χαλί!

— Πνετ' αύγά!

— Κρίμα στ' αύγά!

"Ηταν πράγματι δραματική ή κατάστασις της Σουσούς. "Εκείνο το πρωί ίδιας τέρας είχε περιποιηθί τον έαυτό της και είχε βάλει ή δυστυχής μία άσπρη μπλούζα με νταντέλλες. Αυτή έγινε μισοκίτρινη. "Ασπρες λίγδες σε δύο γραμμές είχαν σχηματισθ' έπάνω στη μαύρη φούστα της. "Αλλά μεγαλυτέρα ήταν ή άπελπισία του ανθρώπου.

— Τα αύγά μου!

— Δεν ντρέπεσθε;

— "Οχι, μαντάμ. Δεν ντρέπομαι. "Ενα μήνα πηγινούερχαμ στην Κολοκυνθόνα για να μου δώσουν. Και σήμερα κατ'άφερα τέλους πάντων να τα πάρω. Δέκα αύγά ήσαν. Και μου τα έσπασες όλα. "Ο αύγά για δείγμα δεν μου άφισε κανένα! "Οτι για δείγμα δεν μου άφισε κανένα! Τί θα γίνει εγώ τώρα; Χάθηκε. Καταστράφηκα. "Επαθα συμφορά. Τα αύγά μου!

Παρ' όλο το χάλι της η Σουσού. Παρά το πάθημά της. Παρά το άξιοβρήγητον κατόνημά της, δεν έξεχνούσε ποτε τον έαυτό της:

— Τα είχατε ανάγκη;

— "Ανάγκη!

— Να σας δώσω εγώ.

(Η συνέχεια στη σελίδα 17)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ψύχος

"Η καιρική μεταβολή, το ψύχος ήγουν ήτοι, που... κακόν καιρό νύχη, αυτές τις μερες, τρομερά μας μπήκε μέσ' στη... μύτη κι' οι συμπολίται ένα πρωί δρεθήκαν με συναχή.

Φταρνίζονται και βήχουν, χωρίς οικονομία και τείνει το συνάχμα να γίνη επιδημία. Το διάβολο τους βρήκανε με το συναχή... οι ρίνες κι' αδιάκαπα σφρίζουνε και μοιάζουν με... σειρήνες!

Χωρίς μαντήλι δεν μπορείς να κάνης ούτε δήμα που σου στοιχίζει κατ' αυτός ένα τσουβάλι χρήμα. Πανάκριδα κατόντησαν και άπελπιστικά κι' από την άλλη εκρίβησαν

Τὸ μοιρολόι τῶν ἀπελπισμέ-
νων Περσῶν ἀντήχει
στὴ βαθεῖα νύχτα καὶ οἱ
στεναγμοὶ τῶν μενῶντων σάν
μιὰ σπαρτακτικὴ ἱκεσία πρὸς
τοὺς θεούς, συνοδεύουν τοὺς
ὀλοφύρμους τῶν παιδιῶν ποὺ
δὲν πρόκειται νὰ ξαναδοῦνε πο-
τὲ πιά τοὺς πατέρες τῶν. Ο
στρατοὶ τῶν Περσῶν, τ' ἄνθος
τῆς γῆς, τοῦ πλούτου καὶ τῆς
εὐτυχίας, κατέστράφηκε ἀπὸ τὸ
συντριπτικὸ κτύπημα τῆς Σα-
λαμίνος καὶ οἱ γυναῖκες τῶν,
λυωμένες ἀπὸ πόθο, θλίψι καὶ ἔ-
ρωτα γεμίζουν τὰ κρεβάτια
τοὺς δάκρυα. Ἡ φῆμη πρῶτα,
πληθῶντας τίς ἐκτάσεις καὶ με-
γαλώνοντας τίς λεπτομέρειες,
ἔφερε τὸ πικρὸ μῆνυμα καὶ ἀγ-
γελιαφόρος σὲ λίγο, συνεπλή-
ρωσε τὴν εἰκόνα τῆς ἀνῆκου
στὴς καταστροφῆς.

Ὁ Ἀρτεμίδωρος — εἶπε —
ποῦ ὥριζε δέκα χιλιάδες καθολ-
λαρέους, δερνοχτυπιέται γύρω
στον κάδο, στῶς Σιληνούς, ἐ-
πάνω στὰ μυτερά βράχια καὶ
μὲ μιὰ κονταριά ὁ χιλιάρχος
Δαδάκης γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸ
καράβι μουγκρίζοντας. Καὶ ὁ
πρῶτος στὴ γενιὰ τῆς χώρας
ὁ Τενάγος ἀπ' τοὺς Βακ-
τρίους, ἀψυχὸς ἐπάνω στὸ κά-
μα, στριφογυρίζε τὸ θυ-
λασσόδαρτο νησί τοῦ Αἰάντος.
Ὁ Λιάιος, ὁ Ἀρσάκης καὶ ὁ
Ἀργήστης νικημένοι κούρβεο
λάνε τὴ σκληρὴ ξέρα τοῦ περι-
φημου νησιού, ἐνῶ ὁ Ἀρτιάς
ποῦ ἡ πατρίδα του γειτόνευε
τὸν Νεῖλο, κι' ὁ Ἀδώνης καὶ
μαζὶ ὁ Φαρνούχος, βουλίζανε
στὸ ἴδιο καράβι. Καὶ ὁ Μάτα-
λος ἀπ' τὴ Χρῦσα ποῦ ὠδηγοῦσε
σὲ δέκα χιλιάδες, πέφτοντας
ἀλλὰ ξὰ χρώμα τῆς μακρῆς του
πυκνῆς καὶ πυρρόδανθης γε-
νιάδας, πλέοντας μέσα σὲ ἄ-
λικο λευτὸ πορφυρά. Κι' ὁ
μάγος ὁ Ἀραβὸς κι' ὁ Ἀρτά-
μης ἀπὸ τὰ Βακτρία, ποῦ εἶχε
τριάντα χιλιάδες ὀλογο μαῦρα,
πῆρναν κατοικία στὴ σκληρὴ
γῆ, ὅπου σωρίσθηκαν.

Ὁ Ἀμνήσιος καὶ ὁ ἀνδρεί-
ος Ἀμφιστρίας, ποῦ κυβερνοῦ-
σε ἀκαταπόνητο δόρυ στὴ μά-
χη, ὁ Ἀριόμαρδος, ὁ Μύσιος,
ὁ Σησάμης καὶ ὁ Θάρβος, ὁ
κυβερνήτης διακόσιων πενήντα
καρβιῶν, τῆς Λύρνας ὁ ὁμορ-
φος ἄνδρας...

Ἐνα μουγκρητὸ σάν ὑπόκω-
φος δόγγος μοσχαριό ποῦ τὸ
σφάζανε, ἔκανε τίς περίτρομες
ἀκολουθές τῆς βασιλίσσας Ἀ-
τσοσσας νὰ γυρίσουνε καὶ νὰ ἴ-
δοῦνε σωρισμένη τὴν γλυκεῖα
Διώνη, τὴν κορὴ τοῦ ἐξορίστου
βασιλῆα τῆς Σπάρτης Δημῆρα
του.

Στὴν ἀποκάλυψι ἐκείνου τοῦ
μουσικοῦ τῆς ἀγάπης τῆς μι-
κρούλας Ἑλληνίδας ἐξορίστης,
μὲ τὸν πανίσχυρο Πέρση γίγαν-
τα καὶ πανέμορφο Θάρβον, τὸ
χρυσόστολόστο πληθῶς τῶν πο-
νέμων Περσῶν κυττάχθηκαν
ἐκθαμβες. Ἡ βασιλίσσα πρῶτῃ
πλησίασε καὶ ἐσκυψε στὴν ὡ-
χρὴ παρθένα, ποῦ ἔνοιωσε τὸν
καθῦτο ποῦ, καὶ οἱ σιλῶ-
δες τῆς ἐπεμελήθηκαν νὰ τὴν
ξαναφέρουν στὴς αἰσθήσεις τῆς
ἐνῶ οἱ ἄλλες παραμερίσανε τὴν
ἀδύνη τους γιὰ νὰ σχολιάσου-
νε τὴν ἀπροσδόκητὴ ὁμολογία
τῆς ἐρωτευμένης πριγκίπισ-
σας.

— Ὁ μῆνους συμφορὴς, φρι-
κτὲς καὶ ἀνῆκουστες! Ἄναστε-
νάξτε ἡ Σαδάκη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ
βασιλῆα, ποῦ ἔμαθε πῶς τὰ

παιδιά τῆς ἐθυσίασθηκαν ἀπὸ
τὸν Θεμιστοκλέα. Βρῦσθ ἄς
θεοῦ τὰ δάκρυα σ' αὐτὸ μαζ
τὸ πένθος καὶ κακοῦρηνο δογ-
γῆτὸ ἄς ταραξῇ γιὰ πάντα τὸν
ἕντο μῆν.

— εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή ἡ
βασιλίσσα — σάν νὰ τάχω χα-
μένα ἀπ' τὴν τόση φρικτὴ συμ-
φορὰ ποῦ ξεπερνᾷ τὸ κάθε ὀ-
ριο. Καὶ αὐτὸ τὸ στόμα ν' ἀνοί-
ξω μπορῶ νὰ ρωτήσω γιὰ τὴ
συμφορὰ μας. Ἀνάγκη ὅμως οἱ
ἄνθρωποι νὰ ὑπομένουν τίς δυ-
στυχίες ποὺ τοὺς στέλνει ἡ μοί-
ρα. Πές, ἄγγελε, τίς ντροπές
τῶν Περσῶν, πές μας πόσα τὰ
χα νὰ ἦταν τὰ Ἑλληνικὰ καρά-
βια ποῦ τολμήσανε νὰ ἀντι-
κρύσουνε τὴν περσικὴ ἀρμάδα
καὶ νὰ στρέψουνε τὰ ἔμβολά
τους ἐπάνω τῆς;

Ἄλλ' ὅπως καὶ ὁ ἀγγελιαφό-
ρος τῆς ἀπήντησε, δὲν ἦταν ὁ
ἀριθμὸς ποῦ ἐνίκησε. Οἱ Ἑλ-
ληνες, στὴ ναυμαχία τῆς Σα-
λαμίνος, πορπάξανε τριακό-
σια δέκα καράβια, ἐνῶ οἱ Πέρ-
σες χίλια διακόσια ἐπτά. Κι'
ὅμως ἐκεῖνοι νίκησαν. Καὶ ἔ-
ξακολουθώντας ἀνέφερε, μὲ ὁ-
λες τίς λεπτομέρειες, τὴν με-
γαλειώδη σύγκρουσι ποῦ εἶχε
ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συντριβὴ
τοῦ Περσικοῦ στόλου καὶ τὸ
διασκόρπισμα τοῦ στρατοῦ,
ποῦ ἔφυγε γυρίζοντας στὴν
Περσία καὶ ἐπέβαινε στὶς ἐχ-
θρικές χώρες, ἀπ' ὅπου ἔσerne
γρήγορο τὸ τρομαγμένο ὄχημα
τῆς ἀτακτῆς φευγάλας του.

— Μέσα σ' ἀνῆσυχὰ ὄνειρα
περνοῦσα τίς νύχτες μου ὅλες,
ψιθύρισε ἡ βασιλίσσα, ὑστερα
ἀπὸ βαθεῖα καὶ παρατεταμένη
σιγῇ, ἀπὸ τότε ποῦ ἀρμάτωσε
στρατὸ ὁ γυῖός μου καὶ πῆγε
νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Ἑλλήνας. Μὰ
τόσο ζωηρὸ καὶ τόσο φανερό
ὄνειρο δὲν εἶδα ἄλλο ἀπ' αὐτὸ
τῆς νύχτας ποῦ πέρασε: Μαὺ
φάνηκε πῶς ἐδῆξαν μπροστὰ
μου δυὸ καλοντυμένες γυναῖκες,
ἡ μιὰ στολισμένη μὲ περσικοὺς
καὶ ἡ ἄλλη μὲ δωρικοὺς πέ-
πλους, πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ
τίς σημερινές στὴν ὁμορφιά
καὶ στὸ μπόι, ἀδελφές κι' οἱ
δυο, μὰ γεννημένες ὅμως ἡ
μιὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ στῶν
βαρβάρων τῆ γῆς ἡ δεύτερη.

Οἱ Περσίδες ἀκούγανε ἀνῆ-
συχες καὶ περίεργες καὶ καμ-
μιὰ δὲν ἐπρόσχε τώρα στὴν
μικρὴ Διώνη, ποῦ ξεψυχῶσε ἀ-
πὸ ἀπελπίσιν μαζί καὶ ντροπῇ.
— Μοῦ φάνηκε λοιπὸν σάν
νᾶχαν στήθεσι μεταξύ τους καυ-
γᾶ — ἐξακολουθοῦσε — καὶ
σάν τὸ εἶδε ὁ γυῖός μου προ-
σπαθοῦσε νὰ τίς κρατῇ καὶ νὰ
νὰ τίς ἡμερεύῃ, ὥς ποῦ τὶς ἔ-
ζεψε στὸ χρυσὸ ἄρμα τοῦ καὶ
πέρασε ζυγολοῦρια στὸ σέβρ-
κα τους. Καμάρωνε ἡ μιὰ τους
ἀπ' τὰ στολίδια αὐτὰ καὶ ἔδει-
νε ὑπὸ τὸν στήθος τὰ γέ-
μια τῆς, ἐνῶ χτυποῦσε τὰ πό-
δια ἡ ἄλλη καὶ μιὰ τὰ σύνερ-

γα τοῦ δίφρου θρυμμάτιζε καὶ
μιὰ τὸν ἔσerne χαρὶς χαλινά-
ρια, ὥσπου στὸ τέλος ἔ-
σπασε τὸ ζυγὸ στὴ μέση. Ἐ-
πείσε χάμω ὁ γυῖός μου καὶ ἔ-
φτασε τότε κοντὰ τοῦ ὁ πεθαμέ-
νος πατέρας του γεμάτος λύπη
καὶ μῆλιν τὸν εἶδε ἄρχισε νὰ
τοῦ ἐσχίζε τὰ ρούχα.

Ἐρρίξε μιὰ ματιά στὴν κα-
ταπονημένη παράταξι τῶν ἀκο-
λουθῶν τῆς ἡ βασιλίσσα καὶ
προσπαθώντας νὰ κρύψῃ ὅσο
πιὸ πολὺ μποροῦσε τὸν τρόμο
τῆς, ἐπανάλαβε:

— Αὐτὰ εἶνε τὰ ὄνειρα ποῦ
εἶδα τὴ νύχτα. Μὰ ἀφ' οὗ σὴκώ-
θηκα καὶ ἔβρεξα τὰ χέρια μου
ἀπὸ καθαρίαν πηγῇ, πῆρα προ-
σοφὴς καὶ πῆγα μπροστὰ στὸ
βωμὸ νὰ τίς προσφέρω στοὺς
ἀποτρόπαιους θεούς, στοὺς
ὁποῖους ἀνῆκουν αὐτοὶ οἱ ἐ-
ξίλασμοι. Καὶ νὰ, εἶδα νὰ φεύ-
γῃ πρὸς τὸ βωμὸ τοῦ Φοῖβου
ἐνὸς ἀπτό. Στάθηκε βουβὴ ἀ-
πὸ φόβο, φιλενάδες μου, καὶ
εἶδα ἀμέσως νὰ ὀρμᾷ ἕνα γορ-
γόφτερο κερκινέζι ἐπάνω του
καὶ νὰ τοῦ μαδάῃ τὸ κεφάλι
μὲ τὰ γαρμωκῆς του. Ὁ ἄν-
τὸς δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ νὰ
τ' ἀφήνῃ ζωαμένους τὸ κερμί
τοῦ ἀνυπεράσπιστο.

Ἀκούγαν ὅλες μὲ κορμένη
ἀναπνοή, βλέποντας σ' ἐκεῖνο
τὸ ὄνειρο τὴ θεϊκὴ καταδίκη
καὶ προμαρτυρῶντας γεγονότα
πολὺ πιὸ δυσάρεστα.

— Δὲν τὸ θέλουμε, ἀπάντη-
σε μιὰ, νὰ σοῦ δώσουμε μὲ τὰ
λόγια μας οὔτε θάρρος πολὺ,
οὔτε φόβο. Στους θεοὺς μονά-
χα συμμολευνὲς νὰ προσπέσεις
καὶ νὰ κάνῃς παρακλήσεις κι'
ἐσχες, κι' αὐτὴν ἦταν κακὸ
τὸ ὄνειρό σου. Ζήτησε τους τὸ κα-
κὸ νὰ ξερκίσουνε καὶ νὰ δώ-
σουνε σὲ καλὸ νὰ μᾶς θυοῦνε.
Κι' εἰπεῖται νὰ κάνῃς χορ στοὺς
νεκρούς καὶ στὴ Γῆ καὶ βυσίες
ἀνδρῶν στὸν ὠμοφάγο Διόνυ-
σο νὰ προσφέρῃς νὰ προλάβουν
ἄλλες συμφορὲς μεγαλυτέρες.

Ἡ βασιλίσσα Ἀτσοσσα ἀνε-
κρίτησε. Ἡ σύμβουλος τῆς εἶ-
χε δίκην: μόνον μὲ θυσιᾶς ἀν-
θρώπινες θὰ ἐξίλεωνε τοὺς θε-
οὺς νὰ προλάβουνε συμφορὲς
μεγαλυτέρες, ἀλλὰ μ' ὅλη τὴ
θλίψι τῆς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ
δῆμιος μιὰς νεαρῆς ἀνθρώπινης
ὑπάρξεως, ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶνε
ἐκείνη ποῦ θὰ ἐθυσιάζετο. Ἐ-
κτὸς αὐτοῦ, τὸ θυμὸ ἔπρεπε νὰ
προσφερῇ μονάχου του καὶ μιὰ
τέτοια θυσία δὲν προσδοκοῦσε
ἀπὸ κανένα. Καὶ ὅμως ἔπρεπε.
Τὸ ὄνειρο ἐπρόμαρτυρε περισσὸ
τερα δεινὰ ἀπὸ ὅσα ὁ ἀγγελια-
φόρος ἀνεκοίνωσε καὶ ἡ προ-
σοφὰ μονάχου τῆς θυσιᾶς μπο-
ροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τίς Μοῖρες
νὰ τελεῖωσιν τὸ καταστρεπτικὸ
κό ἐργὸ τους.

Ἀφ' οὗ σπαρτακτικὸ στεναγ-
μὸ καὶ ἀπήντησε:

— Ἐρῶ, ἀλήθεια, πῶς πο-
νάς καὶ σὺ σάν καὶ μένα γιὰ

τὸν ἀδελφὸ σου, ὅπως ἐγὼ
σπαρταρῶ γιὰ τὸν γυῖό μου.
Λοιπὸν, ἄς πᾶμε στὸ ναὸ νὰ
κάνουμε χόες καὶ θυσιᾶς, ἀλλὰ
μὴν ζητᾷς νὰ ἐξιλεώσῃς καὶ
τὸν Διόνυσον. Ποῖος νεῖος ἡ
ποιὰ κόρη θὰ θυσιάσῃ τὰ νεῖα
τα τῆς θεληματικῆς γιὰ τὴν εὐ-
τυχία αὐτῶν ποῦ θὰ μένουν;

Μέσα στὴν τρομαγμένη σιγῇ
ποῦ ἐπηκολούθησε τὴν ἐρώτησι
ἐκείνη τῆς Ἀτσοσσας, ὑστερα
ἀπὸ λίγο ἀκούσθηκε ἀσθενικὴ,
ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο στοθερῇ,
μιὰ γυναικεία φωνὴ ποῦ ἐπιθύ-
ρισε:

— Ἐγώ!

Γύρισαν ὅλες. Ἡ Διώνη, ποῦ
εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν λιποθυ-
μία καὶ ἄκουε μὲ ψυχὴ βαρυνέ-
νῃ καὶ θαλωμένο μυαλὸ τὴν συ-
ζητήσι, μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν
ἀπελπισμένη ἀπόφασί τῆς, τὴν
μοναχὴ ποῦ ταίριαζε στὴν προ-
κειμένη περίπτωσι. Ἦτανε κό-
ρη ἐνὸς ἐξορίστου Σπαρτιάτη
βασιλῆα Ἑλληνίδα αὐτὴ ἀγα-
ποῦσε τὸν Πέρση Θάρβον, καὶ
τὸ μυστικὸ τῆς τὸ πρόδωσε τῇ
στιγμῇ τῆς ἀδόξατης λύπης
τῆς. Ἐκεῖνος ποῦ ἀποτελοῦσε
γι' αὐτὴν τὴν πνοὴ τῆς, δὲν ὑ-
πῆρχε πιά. Τὰ δυνατὰ μπράτσα
τοῦ ποῦ τὴν ἐσφιγγαν στὴ λα-
χάρα τοῦ φλογισμένου φιλιού
του, ἄτονα τώρα σπασίκανε στὶς
σκληρὲς ὀχθες τῆς Σαλαμίνος,
καὶ ποτὲ πιά δὲν θάκουε τὴν
τραχεῖα τοῦ φωνῇ νὰ ψιθυρίζῃ
τόσο τρυφερὲς ἐκφράσεις ἀγά-
πης.

Γιὰ τὴν νὰ ζῇ μακρὰ ἀπ'
ἐκείνου στὰ ἐχθρικά δέγματα
τῶν νικημένων πολεμιστῶν, πε-
σμένη ἀπὸ τὸ ὄψος τοῦ θρόνου
τῆς Σπάρτης, στὴν καταφρό-
νησι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ξέρ-
ξη;

Ὁ πατέρας τῆς ἦτανε βα-
σιλιάς μαζί μὲ τὸν Κλεομένη
στὴν ἐνδοξὴ χώρα τῶν Λοκῶν
δαίμονιων. Ἀλλ' ὁ συνάρχον-
τάς του, τολημῶς καὶ φιλόδο-
ξος ἐσχεδίαζε νὰ ὑποτάξῃ τὴν
Πελοπόννησο καὶ σὺν συντηρη-
τικὸς ποῦ ἦταν αὐτὸς ἀντετά-
χθηκε. Ὁ Κλεομένης τότε συ-
νενοήθηκε μὲ τὸν Λεωτυχίδην,
συγγενὴ καὶ διάδοχον τοῦ Δη-
μάρκου καὶ τὸν κατηγορήσαν
ὡς νόθον. Ὅτι δηλαδὴ δὲν ἦ-
ταν γυῖός του Ἀρίστανος, ἀλ-
λὰ τοῦ Ἀστράδαν, ὁ ὁποῖος
μὲ τὴν μορφή τῆς δικῆς του, ἐ-
ξήπτησε τὴν γυναῖκα του. Ὁ
ἰσχυρισμὸς αὐτὸς προκάλεσε
κατάπληξιν, ἀλλ' ὁ Κλεομένης
ποῦ τὸν ἐδεωροῦσε ἐμπόδιον
στοὺς σκοπούς του καὶ ὁ Λεω-
τυχίδης ποῦ τὸν μισοῦσε, γιὰ
τὴν εἶχε παντρευθῇ τὴν Πέρκα-
λον, τὴν δικὴν του μνηστή, φέ-
ρανε μάρτυρες τῆς κατηγορίας
τῶν τοὺς ἐφόρους, μπροστὰ
στοὺς ὁποῖους ὁ Ἀρίστανος, μό-
λις τοῦ ἀναγγέλλανε ὅτι ἡ γυ-
ναῖκα του γέννησε, λογάρισε
τοὺς μῆνες καὶ ἀπήντησε ὅτι
δὲν ἦταν δικὸ τοῦ τὸ παιδί.
Ὁ Δημόστρας ἔχασε τὸ ἀξίω-
μα, ἀλλ' οἱ ἀντιπαλοὶ του τὸν
προσεβάλαν κατὰ τοὺς γυμνι-
κοὺς ἀγῶνες, στέλνοντες νὰ
τὸν πειράξῃ ἕνας ἐλπίτας. Κι'
ἐκείνος, ἀφ' οὗ περιπλανήθηκε
σὲ διάφορα μέρη, κατέληξε
στὴν Περσία καὶ κατέφυγε στ'
ἐνακτορὰ τοῦ Δαρείου. ποῦ ὁ
ποῖος ἔγινε ἀγαπητὸς φίλος
καὶ πολυτίμος σύμβουλος. Ἐ-
πειδὴ ὑπεστήριξε νὰ διαδεχθῇ
τὸν Δαρεῖον ὁ Ξέρξης, ὁ τελευ-
ταῖος αὐτὸς τοῦδ' αὖτος πλουσία-
δαρα καὶ δυναμὴ, Λένε ὅτι ἐ-
ξώθησε τὸν βασιλῆα στὴν ἐκ-

στρατεία ποῦ τὸν κατέστρεψε,
ἀλλ' αὐτὸ δὲν φαίνεται πιθα-
νόν. Ἀπεναντίας, κατὰ ἀπὸ τὸ
κερὶ ποῦ εἶχε σφαιρίσει γράμμα
ποῦστεῖλε στὴ Σπάρτη, εἶχε
γράψῃ ἐδιδωκίοντας γιὰ τὴν
στρατεία ποῦ ἐτοιμάζετο. Κι'
αὐτὸ τὸ ἐδάδασαν χάρις στὴν
γυναῖκα τοῦ Λεωνίδα, τὴν Γορ-
γῶ, ποῦ τοὺς τὸ ἐπέδειξε. Εἶνε
ἀλλήθως ὅμως ὅτι συνέστησε
στὸν Ξέρξη νὰ καταλάβῃ τὰ Κύ-
θηρα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κτυπήσῃ
τὴν Σπάρτην.

Αὐτοῦνοῦ κορίτσι ἡ Διώνη,
ἔμεινε στὰ ἀνάκτορα καὶ εἶχε
ἀγαπήσει, μ' ὅλη τὴν ὁρμητι-
κότητά τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς
τὸν ὠραῖο ἡγεμόνα, χωρὶς τὸν
ὁποῖον οὔτε ἤθελε, οὔτε μπο-
ροῦσε νὰ ζῇ. Καὶ στὴν ἐπὶ
σημὴ ἐκείνη στιγμῇ, ἔκανε τὴν
προσφορὰ τῆς, ποῦ δὲν τὴν ἄρ-
νήθηκαν.

Λίγο ἀργότερα οἱ διατυπ-
σεις ποῦ ἀπαιτοῦσαν οἱ ὀρη-
σκευτικοὶ τύποι εἶχαν συμπλη-
ρωθῇ καὶ τὸ ὠραῖο κορίτσι,
ντυμένο κατάλευκα, καὶ στολ-
ισμένο σάν νύφη, μὲ λουλουδιὰ
καὶ μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφί-
ας, ὠδηγήθηκε στὸν βωμὸ, ὁ
ποῦ ὁ ἱερέας τῆς ἔκοψε τὸ κε-
φάλι καὶ τὸ προσέφερε δῶρο
στοὺς καταχθονίους θεοὺς γιὰ
τὴν ἡμερία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀ-
γαπημένου τῆς.

Δὲν εἶχε ὅμως στεγνῶσει ἡ
κόμα τὸ αἷμα τῆς καὶ δὲν εἶ-
χε ἐξαφανισθῇ ἡ συνοδεία τῆς
Ἀτσοσσας ποῦ γυρίζε μοιρολό-
γώντας στὰ ἀνάκτορα, ὅταν
στὸν τόπο τῆς θυσιᾶς ἔφθασε,
μὲ καταματωμένα τὰ πόδια καὶ
σχισμένη στολὴ ὁ Θάρβος,
ποῦ δὲν εἶχε σκοταθῇ, ὅπως εἶ-
χε ἀνακοινώσει ὁ ἄγγελος.

Εἶδε ὁ ὁμορφος ἡγεμόνας τὴν
κορμὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶχε καμάρω-
σει τόσες φορές καὶ ἀνεγνώρι-
σε τὴν ὁμορφίαν του. Μὲ τρελ-
λαμένο τὸν νοῦ τὸ ἀγκάλιασε,
ἄψυχο καὶ ἀκέφαλο καὶ ἀφ' οὗ
ἐμπήξε τὸ μαχαίρι στὰ στήθεα
του, ἐξεψύχισε δίπλα τῆς, μωρ
μουρίζοντας, σάν ἕνα παιῖνα
στὸν ἔρωτα, τὸ ἀγαπημένο του
ὄνομα αὐτῆς ποῦ τὸν ἐπροσπέ-
ρασε στὴν ἀγάπη καὶ στὴν θυ-
σία τῆς...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἡ πρώτη σειρά τῶν διηγημά-
των «Μεταξὺ ἱστορίας καὶ ὁρῶ-
ν» πωλεῖται ἀπὸ δὲκα τὰ εἰς
δωδεκάλεα καὶ ἀποστελλεῖται ἐλευ-
θερά ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς τοὺς
ἐμβαδίζοντας εἰς τὸν «Θησαυρὸν»
δρχ. 75.)

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΘΥΣΙΑ

Ὁ Λακεδαιμόνιος νομοθέτης Χά-
λωνδας, γυρίζοντας μιὰ μέρα στὴ
Σπάρτη ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ κτήμα
του, ἔβγαλε νὰ περᾷ ἐπάνω σὲ μιὰ
συνέλευσι, τὴν ὥρα ποῦ εἶχαν ἀνά-
μει οἱ αὐτῆς ὁμοῖες. Ἦταν τόσο ὁ
ρυσώδεις, ὥστε ὁ νομοθέτης ἀναγ-
κάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ἀμέσως. Ἀνε-
θῆκε λοιπὸν στὸ θέμα καὶ ἀρχισε
νὰ καθοδηγᾷ τὰ ἐξηγούμενα πνεύ-
ματα. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐξέτα-
σε νὰ θάλῃ ἀπὸ τὸν ζώστηρα τὸ
ἐξῆς, ἐνῶ στὴ Σπάρτη ἀπὸ
γορευτο, ἐπὶ ποιῇ θανάτου νὰ
προσέρχεται ἑποπλὸς κανεῖς στὶς
λαϊκὰς συνεδριάσεις.

— Παρέβητε τὸ νόμο τῆς Σπάρ-
της, ἐφώτασαν διαμαρτυρόμενοι οἱ
ἀντιπαλοὶ του.

— Ὅχι, τοὺς ἀπήντησε αὐτός.
Πάντοτε ἐπῆρσαν τοὺς νόμους τῆς
πατρίδος μου.

Καὶ τραβώντας τὸ σπαθὶ τὸ
ἔβαλε στὸ στήθος του.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

χωρίς φτερά

Υπὸ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Φθινόπωρινὸ σούρουπο. Ἐκεῖ-
νος θηματίζει νευρικὰ μέσα στὸ
μισοσκοτεινὸ σαλόνάκι. Ἐκείνη μὲ
τὸ τσιγάρο τῆς ξεχασμένο στὸ τα-
σάκι, τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ
θλέμμα. Στὸ τέλος, σταματᾷ
μπροστὰ τῆς καὶ ἀρχίζει ἕνα ἄ-
τελειωτὸ φιλοσοφικόν).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇς. Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα

πονηρὸς. Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇς. Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα

πονηρὸς. Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇς. Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα

πονηρὸς. Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇς. Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα

πονηρὸς. Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇς. Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα

πονηρὸς. Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇς. Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα

πονηρὸς. Ὡστε ἔτσι λοι-
πόν! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω,
καὶ ἀμέσως ἔπρεπε στὴν ἀγκυ-
λιά ἐνὸς ἄλλου. Καί, χωρὶς
κανένα λόγο. Νᾶλεγα ὅτι σ' εἶ-
χα ἀπατήσει πρῶτα ἐγώ, καὶ
ὅτι τὸ ἔκανες γιὰ νὰ μὲ ἐκδι-
κηθῇ

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ...

Γλυτρούσε με τρομαγμένο ύφος στο νυκτερινό δρόμο και πρόσεχε να βαδίσει στα μέρη που είχαν σκιά. Πλάγιες ματιές έριχνε γύρω του και εβάζιζε με κατεβασμένο κεφάλι.

Την προηγούμενη νύχτα είχε δραπέτευσει από τις φυλακές.

Δεν ήταν μεγαλύτερος από τριάντα χρονών και τα χαράς κτηριακά του προκαλούσαν τη συμπάθεια. Έδειχνε πως ήταν ένας άνθρωπος θάσανισμενος, εξαιρετικός κατά της κακής του μοίρας, αλλά όχι κακός κατά βάθος. Μία λάμψη τιμιότητας και ειλικρίνειας έλαμπε βαθειά στα μάτια του.

Πιο κάτω έστειλε για μία στιγμή και έκνιπτε μία νέα γυναίκα, που στεκόταν στο πεζοδρόμιο. Έκείνη του χαμογέλασε. Προχώρησε και έπέρασε μπροστά της.

— Είσαι διασημότητα; τον ρώτησε με σιγανή φωνή και λίγο τσακνιστά η κοπέλλα.

— Όχι, απάντησε και κατάνησε το πρόσωπό του να φλογίζετο.

Ξαναστάθηκε και την κύτταξε για κάμποση ώρα με μία φλογερή λοχτάρρα.

— Τι με κυττάξεις έτσι; είπε η νέα και χαμήλωσε τα μάτια.

Ποτέ δεν την είχε κυττάξει άντρας με τόση επίθυση. Ένοιωσε μία ξαφνική συγκίνηση. Τί έλεμμα ήταν εκείνο;

— Ένας ελαφρός στεναγμός ξέφυγε από τα χείλη του νέου. Και η κοπέλλα τον είδε να πομακρύνεται με κατεβασμένο κεφάλι.

— Πού πές; του φώναξε.

— Δεν έχω λεφτά, γύρισε και της είπε.

Και συνέχισε το δρόμο του. Η νέα τον ακολούθησε. Κάθε τι, σαν μαγνήτης, την τραβούσε κοντά σ' αυτόν τον άνθρωπο.

— Στάσου, του είπε. Ποιάς σου ζήτησε λεφτά;

Προχώρησαν για λίγο μαζί, χωρίς να μιλούν. Οι καρδιές και των δύο χτυπούσαν άσυνηθιστα.

— Έδώ πιδ κάτω, δεξιά,

έγινε... Καλύτερα να φύγεις... ΕΚΕΙΝΟΣ (την φώναξε): Και τί θα κάνω, τότε, το σπουργιτάκι μέσα στο χειμώνα; Θα πάξω να βρή κάποιον ξένον φιλία για να κρυφτώ. Ένώ η φωνή, η δική του ή φωνή, το περιμένει. (Την έχει αγκαλιάσει τώρα πιδ σφιχτά και η κοπέλλα αφήνεται γοητευμένη στο αγκάλιασμά του, ενώ έχει νυχτώσει έντελως και τα σκοτάδια τους τριγυρίζουν, μαζί με το φθινοπωρινό κρύο. Μα ούτε τα σκοτάδια νιώθουν πιά, ούτε το κρύο.)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

10

κρατώ ένα δωματάκι, είπε η νέα. Θέλεις να πάμε; Δεν είπε ούτε ναι, ούτε όχι. Και το ζευγάρι έτρεξε προς εκείνη τη διεύθυνση.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

Σε κάποιο το κοινό δωμάτιο ο Έρωας έπλავε από έναν καντάκι και μία άμωρταλή γυναίκα μία μεγάλη ευτυχία. Για τον άντρα, που είχε τόσο καιρό στερηθεί της χαράς της ζωής, άνοιξαν οι ούρανοι. Μα για την κοπέλλα οι ώρες εκείνες δεν είχαν τις όμοιές τους σ' όλη την προηγούμενη ζωή της.

Τί ήταν εκείνο που ένωσε τόσο απότομα και τόσο γερά τις δύο ταλαιπωρημένες και άμοιρες εκείνες υπάρξεις; Ήταν κάτι σαν λαχείο της αγάπης, που τους έπεσε απρόοπτα, κάτι σαν ακτίνα ήλιου, που έλαμψε ξαφνικά στο σκοτεινισμένο δρόμο τους.

— Ύστερ από γνωριμία μιάς ώρας ένωσαν και οι δύο την ανάγκη να γονατίσουν και να ευχαριστήσουν το Θεό για την ευτυχία που τους χάρισε. Από την καρδιά τους ανάβλυζε η καλωσύνη.

— Δεν πρέπει να κάτσω περυσότρε, είπε ο νέος.

— Γιατί;

— Διότι έχω, σου είπα, δεν έχω λεφτά. Και θέλω να μην δέχομαι τον πρώτο τυχόντα για την ψυχή του πατέρα σου.

— Σου είπα πως από σένα δε βέλω λεφτά.

— Σ' ευχαριστώ.

— Έγώ σ' ευχαριστώ περυσότρε.

— Μα κοροϊδεύεις;

— Σε κοροϊδεύω; Αστειώς είσαι. Αν ήξερες πόση ευτυχία μου χάρισε απόψε! Σε κανένα άντρα δεν βρήκα εκείνο που βρήκα σε σένα.

— Δηλαδή τί;

— Δεν ξέρω. Ίσως έπειδή είσαι κι εσύ τυραννισμένος, όπως εγώ.

— Άπλωσε το χέρι της και του χάιδεψε τα μαλλιά. Εκείνος έσπρωξε το βλέμμα του γεμάτο ευγνωμοσύνη και της ψιθύρισε:

— Σ' ευχαριστώ. Αν ήξερες πόσο καλό μου κάνεις! Κα νένας άλλος άνθρωπος δεν μου έκαμε καλό στη ζωή μου.

— Τα μάτια του είχαν δορυρκόσει και η φωνή του έτρεμε.

— Πες μου, της είπε ύστερα από λίγο, έχεις ανάγκη από λεφτά;

— Έχω, γιατί;

— Τότε, άφησέ με, σε παρακαλώ, να φύγω. Δεν πρέπει να θυσιάσης όλη τη βραδιά σου για χατήρι μου.

— "Α, γι' αυτό με ρώτησες αν έχω ανάγκη από λεφτά; Μη το ξαναπεις αυτό. Άπόψε θέλω να ξήσω και έχω λίγο για τόν εαυτό μου. Θα μείνω μαζί σου.

— Νομίζεις, ότι αξίζω μία τέτοια θυσία;

— Αυτή η θυσία δεν είναι

τίποτε. Είμαι έκανή να κάμω και με γαλύτερες θυσίες.

ΔΩΡΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ

Όλίγο πριν ξημερώση, εκείνος ήταν έτοιμος. "Έπρεπε να φύγω νωρίς, για να μη τόν ιδούν. Όλη τη νύχτα, παρ' όλη την κούραση, που είχε, δεν έκλεισε μάτι. Ή κοπέλλα έκοιμόταν ακόμη.

Ήθελε κάτι να της άφήση για δώρο. Έφάχτηκε, και δεν βρήκε άπάντα τον τίποτε. Και η καρδιά του μάτωσε. Ξαφνικά μία σκέψις έπέρασε από το μυαλό του και τα μάτια του άστράψαν.

— Μαίρη! της είπε σ' αυτί: Ξύπνα.

— Ή νέα μισάνοιξε τα μάτια, είδε σκοτεινά ακόμη και μουρμούρισε:

— Τόσο νωρίς;!

— Ξύπνα! Θέλω να σου πω κάτι, γιατί θα φύγω.

— Θα φύγεις;

— Ναι. Άκουσέ με. Θα σε παρακαλέσω να δεχθής ένα μικρό δώρο κι από μένα.

— Τί δώρο;

— Πρώτα πρέπει να μου ύποσχεθής ότι δεν θ' άρνηθής.

— Άν είναι τίποτε παύ δε θα σου στοιχίσω, δέχομαι.

— Δεν θα μου στοιχίσω, σε διαβεβαιώ. Ίσως ίσως θα με άφελήσω και μένα.

— Άκουσε, Μαίρη... Έγώ έχω δραπετεύσει από τη φυλακή.

— Η κοπέλλα ξαφνιασθηκε. Έκείνος έπρόσθεσε αυτό της το ξόφνησμά και τη ρώτησε με θλίψη:

— Μήπως τώρα με συχαίνεις;

— Όχι, απάντησε η νέα. Γιατί ξέρω πως η ζωή τόν άναγκάζει κανέναν να γίνει και έν κλημμάτις.

— Σ' ευχαριστώ, Μαίρη. Ποτέ δε θα ξεχάσω την καλωσύνη σου. Γι' αυτό θέλω να κάμω και έχω κάτι για σένα, ό,τι μπορώ. Όπως σου είπα, έδρα πέτευσά από τη φυλακή. Και οι άνθρωποι που ένδιφέρονται να συλληφθώ και να τιμωρηθώ, έθεσαν στη διάθεσή της άστυνομίας έκαστο χιλιάδες δραχμές για άμειβή εκείνου, που θα με προδώσει. Θέλω να τα πάρης έσύ αυτά τα λεφτά.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Νά, θα πές στην άστυνομία και θα πής, ότι κοιμάμαι σ' αυτό εδώ το δωμάτιο. Ή άστυνομία θάρρη και θα με συλλάβει. Και έσύ θα πάρης τις έκαστο χιλιάδες.

— Τρελάθηκες;

— Γιατί;

— Νά πάω να σε προδώσω για να πάρω χρήματα; Όποτε τέτοια ιδέα έχεις για μένα;

— Όχι, δε με κατάλαβες. Έμένα θα με πιάσουν που θα με πιάσουν μία μέρα. Γιατί λοιπόν να μη γίνει αυτό που σου είπα, για να πάρης έσύ τα λεφτά;

— Ένας σκοπος στη ζωή

Μαίρη έχωμωέλασε.

— Κι έμένα, είπε, δε με λογαριάζεις καθόλου; Δεν σκέφθηκες, ότι θα προτι-

μούσα να πεθάνω, παρ' ό να πάω να σε προδώσω, έστω και αν μου το προτείνης έσύ;

— Μα γιατί;

— Γιατί από χθές που σε γνώρισα; άπέκτησα ένα σκοπό στη ζωή μου.

— Ποιάς είναι αυτός ό σκοπός;

— Να σε βοηθήσω, να δημιουργήσης τη ζωή σου. Και τώρα που έμαθα, πως έχεις τρεχάματα με τη δικαιοσύνη, θέλω να σε βοηθήσω να γλυτώσης.

— Τί είδους βοήθεια μπορείς να μου δώσεις;

— Θα σε βοηθήσω να κάμης την ποινή σου, για να μπορείς να ζήσης ύστερα έλευθερος. Πόσα χρόνια φυλακή έχεις καταδικασθής;

— Έξη χρόνια. Δεν περνούν εύκολα, Μαίρη.

— Θα περάσουν. Θα ξαναγυρίσης μόνος σου στή φυλακή και έχω θάρραμαι κάθε δσομόδα να σε βλέπω. Και αν θέλεις θα σε περιμένω μέχρις ότου βγής.

— Θα με περιμένεις έξη χρόνια;

— Θα μπορούσα να σε περιμένω σ' όλη μου τη ζωή. Φθάνει να το θέλεις.

Άγκαλιάστηκαν με άπέραντη λατρεία. Το άγκάλιασμά τους εκείνο ήταν κάτι σαν ιερή συμφωνία, ότι θα εβάζιζαν τον ύπολοιπο δρόμο της ζωής τους πιασμένοι σφιχτά χέρι με χέρι.

Την άλλη μέρα ο νέος ξαναγύρισε μόνος τον στή φυλακή. Και η Μαίρη ύστερ από λίγες μέρες έμπαινε δούλα σ' ένα πλουσιόσπιτο.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ

Τρία χρόνια πέρασαν. Σ' έλο αυτό το διάστημα δεν πέρασε δσομόδα που να μη πάη εκείνη να έπισκεφθών τον φυλακισμένο φίλο της. Κι αυτός την περίμενε, σαν άνοιξη, ξατίκα αέρα νάρθη να τόν άνακουφίσω από τα βάσανα της φυλακής.

Εκεί, ανάμεσα στα σιδερένια κάγκελλα, ένώνησαν για πάντα οι καρδιές τους. Με δόκρυα έβλέπονταν κάθε φορά και με δάκρυα έχωριζονταν. Και ώπλιζονταν με καινούργια πάντα ύπομονή.

Η Μαίρη έτρεξε παντού και κατάφερε να μετριάσθη ή ποινή του άγαπημένου της. Τα ύπολοιπα δύο χρόνια του έ χαρίστηκαν.

Κι ένα πρωί του Μάρτη ήρθε και τόν πήρε από τη φυλακή, έλευθερον πιά. Όταν άπομακρύνθηκαν από το σκυθρωπό κτίριο της τιμωρίας και βρέθηκαν στην έξοχή, ο ήλιος άνέτελλε στο άντικρυνό δουνό.

Ήταν ο ήλιος της νέας ζωής τους...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΚΕΦΕΙΣ

Η ζωή είναι τραχεία, και παρουνίζονταν στον άνθρωπο τόσες λίγες άφορμές να εκδηλώσει τον θρασυρό της ψυχικής καλωσύνης του, ώστε δεν πρέπει να χάσει στή την ευκαιρία, κάθε φορά που ήθελε του παρουσιασθώ.

Κι ένα πρωί του Μάρτη ήρθε και τόν πήρε από τη φυλακή, έλευθερον πιά. Όταν άπομακρύνθηκαν από το σκυθρωπό κτίριο της τιμωρίας και βρέθηκαν στην έξοχή, ο ήλιος άνέτελλε στο άντικρυνό δουνό.

Ήταν ο ήλιος της νέας ζωής τους...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΚΕΦΕΙΣ

Η ζωή είναι τραχεία, και παρουνίζονταν στον άνθρωπο τόσες λίγες άφορμές να εκδηλώσει τον θρασυρό της ψυχικής καλωσύνης του, ώστε δεν πρέπει να χάσει στή την ευκαιρία, κάθε φορά που ήθελε του παρουσιασθώ.

Κι ένα πρωί του Μάρτη ήρθε και τόν πήρε από τη φυλακή, έλευθερον πιά. Όταν άπομακρύνθηκαν από το σκυθρωπό κτίριο της τιμωρίας και βρέθηκαν στην έξοχή, ο ήλιος άνέτελλε στο άντικρυνό δουνό.

Ήταν ο ήλιος της νέας ζωής τους...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΚΕΦΕΙΣ

Η ζωή είναι τραχεία, και παρουνίζονταν στον άνθρωπο τόσες λίγες άφορμές να εκδηλώσει τον θρασυρό της ψυχικής καλωσύνης του, ώστε δεν πρέπει να χάσει στή την ευκαιρία, κάθε φορά που ήθελε του παρουσιασθώ.

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Το τραίνο έτρεχε γοργά με το καταθρόνιο μουγγρισμά του, μεταφέροντας προς το τέρμα το άνθρώπινο φορτίο του. Για πολλούς το τέρμα αυτό, ό σκοπός, ήταν το χρήμα, για άλλους ό έρως ή το μίσος ή η εργασία ή η έλπιδα ή ό πόνος — όλα αυτά που άπαρτίουν τη ζωή και προετοιμάζουν τόν θάνατο...

Γι' αυτόν, όμως, τόν Λουιτζί, ποιάς ήταν ό σκοπός του ταξιδιού; Κανείς, μία άκαταμάχητη μόνο και παράλογη ίσως παρόρμηση. Ή μόνη σκέψις που τόν κατείχε μέσα στο σκοτάδι εκείνο της νύχτας και την βολή του τραίνο που κυλούσε χωρίς διακοπή, ήταν ότι η Μαρκελλά ήταν άρρωστη και ίσως αυτός δεν θα έφθανε έγκαιρως, για να την ξαναβή αλλη μία φορά.

Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν! Θα γινόταν πάλι καλά. Το τηλεγράφημα έλεγε: «Είμαι έσπερά άρρωστη. Έλάτε άμέσως Μαρκελλά». Το ότι όμως μπόρεσε να τού τηλεγραφάρη, δεν ήταν μία έλπις θεοπέλας;

Άμέσως όμως ξαναάρχονταν πάλι οι πένθιμες σκέψεις. Τού είχε τηλεγραφάρη και τόν καλούσε να ξαναγυρίσει. Γιατί όμως είχαν χωρίσει; Είχαν χωρίσει — ό ίδιος είχε έπιβάλει την σκληρή αυτή άπόφαση — γιατί ό άνδρας της Μαρκελλάς είχε μάθει την άλήθεια. Και τώρα, για να έλαττωθής ή έπιτήρησις και ή άυστηρότης του συζύγου, έσήμαινε ίσως ότι ή κατάσταση της Μαρκελλάς ήταν πολύ κακή...

Θά έφθανε τάχα έγκαιρως για να την σώσει; Ο Λουιτζί έσπρωξε το φλογισμένο μέτωπό του στο τζάμι του παραθύρου. Έξω δεν φαινόταν τίποτε και τα μάτια του νέου έ στράφηκαν προς τόν ίδιο τόν εαυτό του.

Μέσα στην ψυχή του έδραπε πάλι δλοκλήρο το τοπίο του έρώτος που τόν είχε ένώσει μ' εκείνην. Έξαναέλεμε το πλοσίο και ποίητε, λείστα σπύτι της Μαρκελλάς, το σπύτι στο όσόν εκείνη είχε μπει έξ ανάγκης, ύποχρεωμένη από τη φτώχεια του άλλου, του πατριού της σπιτίου.

Ο άνδρας της, μεγαλύτερος άπ' αυτήν κατ' είκοσι χρόνια, γέρον πιά, την άγαπούσε και την έζηλευσε με πάθος, τυραννικά. Ήταν άνθρωπος άστυνός, άμειλικτός και έννοσος σε να ύπερασπίζω τα δικαιώματά του. Και η έλπιδα του, σαν μία τεράστια άσχυρη, έκρατούσε σφιχτά μέσα στους ιστούς της την Μαρκελλά, προσπαθώντας να την άποσπάρη άπ' αυτόν, από τόν έρωτά του.

Ο Λουιτζί όμως δεν μπορούσε να άισθάνθω μίσος έναντίον του, τού άνεγνώριζε σχεδόν τού δικαιώμα να ύπερασπίζω την ευτυχία που είχε κερδίσει με τόν πλοστό του και την έπινοχή του. Και όταν ό σύζυγος αυτός είχε έβεί στη Μαρκελλά το διήμμα ήν' άπαρτίον τόν έρωτά της ή να χάρη την ήρωική τόν πλοστό, τα παιδιά της, ό Λουιτζί δεν έ δίστασε.

Η μητέρα της Μαρκελλάς, μία γυναίκα άγνή και έπιεικής, που από την παλιά ζωή της στο θέατρο διατηρούσε άρκετήν έλαστικότητα στις ήθικες άρχής της, είχε έπλησει να βρή κάποιον τρόπο σμειθείσασθω μεταξύ τών άσπαιτησών της ανάγκης και της ευτυχίας της κόρης της.

Ο Λουιτζί όμως είχε καταλάβει το καθήκον του. Έπρεπε να φύγει χωρίς άναβολή, να σβύσει τόν έαυτό του για πάντα από την ζωή εκείνης, άσού δεν θα μπορούσε ποτέ να της δώση αυτός τόν πλοστό, την άνεια και την ά...

Και με μία μελοδραματική κίνηση τού έ δειξε μία χαμηλή πόρτα. Ο Λουιτζί έβγινε κατακόκκινος.

— Νά κρυφθώ;

— Ναι, ναι, θα βγής σε λίγο, σάς λέω...

Είπε προτιμότερο να μη σάς δει, δεν πρέπει να μάθω.

— Άλλά ποιάς μου έστειλε το τηλεγράφημα;

— Βήματα άκούστηκαν άπ' το διπλανό δωμάτιο και ή μισοπόρτα άνοιξε.

— Είπαμε ό Πάολο, ό σύζυγος. Οι δύο άλλοι έμειναν άφαντοι. Ο Πάολο φαινόταν σαν να είχε γεράσει κατά δέκα άκμήν χρόνια, οι άμμοι του είχαν γείρει, το πρόσωπό τού είχε γίνει κατακόκκινο.

— Νά κρυφθώ;

— Ναι, ναι, θα βγής σε λίγο, σάς λέω...

Είπε προτιμότερο να μη σάς δει, δεν πρέπει να μάθω.

— Άλλά ποιάς μου έστειλε το τηλεγράφημα;

— Βήματα άκούστηκαν άπ' το διπλανό δωμάτιο και ή μισοπόρτα άνοιξε.

— Είπαμε ό Πάολο, ό σύζυγος. Οι δύο άλλοι έμειναν άφαντοι. Ο Πάολο φαινόταν σαν να είχε γεράσει κατά δέκα άκμήν χρόνια, οι άμμοι του είχαν γείρει, το πρόσωπό τού είχε γίνει κατακόκκινο.

— Νά κρυφθώ;

— Ναι, ναι, θα βγής σε λίγο, σάς λέω...

Είπε προτιμότερο να μη σάς δει, δεν πρέπει να μάθω.

— Άλλά ποιάς μου έστειλε το τηλεγράφημα;

— Βήματα άκούστηκαν άπ' το διπλανό δωμάτιο και ή μισοπόρτα άνοιξε.

— Είπαμε ό Πάολο, ό σύζυγος. Οι δύο άλλοι έμειναν άφαντοι. Ο Πάολο φαινόταν σαν να είχε γεράσει κατά δέκα άκμήν χρόνια, οι άμμοι του είχαν γείρει, το πρόσωπό τού είχε γίνει κατακόκκινο.

— Νά κρυφθώ;

— Ναι, ναι, θα βγής σε λίγο, σάς λέω...

Είπε προτιμότερο να μη σάς δει, δεν πρέπει να μάθω.

σφάλεια, που τις έξασφαλιζε ο άλλος. Και έφυγε, για να μην ξαναγυρίσει πιά...

Τώρα όμως, τώρα;... Τί έπρεπε να κάμω μόλις έλαβε το έπείγον εκείνο τηλεγράφημα, που είχε άσπασθής διά μιας μέσα στην ψυχή του όλο το παρελθόν και τόν είχε ρίξει σε μία κατάστασι άνυπόφορης άγωνίας;

Με ένα τελευταίο σφύριγμα, το τραίνο έ στάθηκε κάτω από το ψηλό ύπόστεγο τού σταθμού και άρχισε να άποιδέσθω το άνθρώπινο φορτίο του.

Ξημεράματα. Ο Λουιτζί δίστασε σαν ύπνωτισμένος τούς ήσυχους δρόμους της πόλεως, την όποια είχε εγκαταλείψει πριν από λίγους μήνες μόλις.

Στάθηκε για μία στιγμή έμπρός στην πόρτα εκείνη, από την όποια τόσες φορές είχε μπει κρυφά. Άνέθηκε τη σκάλα εκείνη, που κάθε σκαλοπάτι της ήφερε τούς πιδ γοργούς χτύπους της καρδιάς τού. Και τώρα η καρδιά τού χτυπούσε πάλι δυνατά.

Ποιόν θάβρισκε τάχα εκεί πάνω να τόν περιμένει; Πώς θα τόν ύποδεχόνταν αυτόν τόν παρειακό, τόν έχθρο, που, νικημένος μία φορά, έγυριζε τώρα για να ιδή αν θα μπορούσε, να άλλάξω κάτι από τη μοίρα τού;

Τι τόν ένδιέφεραν όμως όλα αυτά; Άφού εκείνη τόν είχε καλέσει ήταν διατεθειμένος να άντιμετωπίω έστω και τη διατή την προσοχή, την περιφρόνηση. Έπρεπε να φθάση έως εκείνην και θα έφθανε.

Ένας ύπερπύτης άγνωστος, άδιάφορος, τόν άδηνει σε μία αίσθηση που φαίνεται κάπως άπεριποίητη, έγκαταλειμμένη και πηγαίνει να είδωποση κάποιον. Σε λίγο — μερικές στιγμές ή ένας αιώνας; — ό κάτοικος αυτός έρχεται.

Είπε μία γυναίκα, μία κυρία ήλικιωμένη ψηλή, παχιά, με άρκετά άκμήν ίχνη της παλιάς όμορφιάς της, υπαίνει μέσα και προσπαθεί να άναγνώριση μέσα στο ήμίφως τού δωματίου τόν έπισκέπτη.

Της μιλάει πρώτος αυτός:

— Κυρία Εύδαλεια;

— Πώς!...

— Η κυρία Εύδαλεια φαίνεται τώρα ταραγμένη, όχι όμως πολύ. Μέσα στην μητρική καρδιά της και με την φυσική της έπιεικσία και καλωσύνη είχε ύπερασπίσει πάντοτε τόν έρωτα, τόν ήρωισμό έρώτα...

Βέβαια ό Πάολο, ό σύζυγος, είχε δίκιο. Άλλά πάλι, η Μαρκελλά ήταν τόσο νεώτερη άπ' αυτόν και αυτός ήξερε πολύ καλά ότι δεν τόν είχε παρνευθής από έρωτα. Το καυμένο το κορίτσι! Τι να γίνη όμως; Αυτά έχει ό κόμος.

— Η Μαρκελλά; έρωτάς μ' άγωνία ό Λουιτζί.

— "Α, από προχθές έχει μία πολύ έλαφρά βελτίωση. Ύπάρχει όμως μεγάλος κίνδυνος άκομής... πού μινάτος... Άπόψε θα κριθώ...

— Μα τί έχεις; Τι;

— Λένε πως είναι μηνιγγοίτις... κάτι τέτοιο έρώμ κι' έχω...

— Έδώ και τρεις μέρες δεν καταλαβαίνεις πού βρίσκεται; Έδώ και τρεις μέρες — η έπιεικής μητέρα χαμηλώνει την φωνή της — όλο έσας φωνάζει... Ευτυχώς που ό Πάολο, ό γαμήλιός μου, δεν μείνει πολλές ώρες στο σπύτι. Και δεν άκούσε τίποτε άκομής...

Τρεις μέρες; Έδώ και τρεις μέρες δεν καταλαβαίνεις πού βρίσκεται; Άλλά τότε το τηλεγράφημα, που αυτός έλαβε χθές;

— Και τίς πές το μάθατε; έρωτάς με περειακή ή κυρία Εύδαλεια, πως έσκεφθήκατε να έρθετε εδώ;

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΕΧΝΗΤΟΙ... ΠΕΤΕΙΝΟΙ

Ο καθηγητής της Ιστολογίας του Πανεπιστημίου των Παριζίων, Σαμπύ, εξέτελεσε τελευταίως ένα ενδιαφέρον και επιτυχές επίσημο πείραμα. Σ' ένα κατόπλου δημόσιου γένους, ηλικίας έξι ετών περίπου, η οποία προεκάλεσε, δια καταλλήλου εγχειρήσεως, την παραγωγή αρσενικών όρνιθων, σε δαμό ικανοποιητικό. Με τον τρόπο αυτό, παρέχθη ένα πτηνό μικρότερο του συνηθούς, έντελως όμως όμοιο προς πετεινό. Οι προσπάθειες ζευγαρώματος του τεχνητού αυτού πετεινού με όρνιθες της ίδιας ράτσας δεν επέτυχαν, έπειτα όμως η διασταύρωση με ένα είδος μικρότερον όρνιθων, με τον τρόπο αυτό, Σαμπύ πήρ' γαγε 4 άλλα κανονικά κοτόπουλα έλκυκού γένους, τα όποια έτσι ηλθαν στον κόσμο χωρίς πατέρα, αλλά καταγόναται από δυο όρνιθες. Εξ όν η μία ήταν κανονική και η άλλη είχε αρρυνωποιηθ' δια χειρουργικής επέμβασως.

ΜΕΝΟΥ... ΔΙΑ ΓΡΙΦΩΝ

Κατά μίαν τελευταίαν διαταγήν αό ύπουργου Έμπορίου της Δανίας, είχε απαγορευθ' στα ξενόδοχεια και έσκατορία της πρώτης ούσης και των λοιπών δανικών πόλεων να δημοσιεύουν στις έφημερίδες τους καταλόγους των φαγητών των Ένας έφευρετικός όμως έστ'άτορ στο Έσμπιργκ, έβρισκε ένα εύφωτοτατο τρόπο καταστράτη γήσεως της διαταγής αυτής, δημοσιεύοντας καθ'εμμερινώς σε μία έφημερίδα ένα... γρίφο, το όποιον η λύσις έδιδε σχεδόν πλήρες το μενού του εστιατορίου του. Ο εύφης εστιατορ παρεπέμφθη κατά αυτός σε δική για την καταστράτηγην αυτή του νόμου, οι δικαστές όμως έβρισκαν τόσο άσπεια την έμμενυσιν, ώστε περιωρίσθησαν σε συστάσεις προς αυτόν.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΘΙΜΟ

Στη Βραζιλία υπάρχει κατά την εποχή του θερισμού, το παρακάτω περιεργότατο έθιμο: Ο γαιο κτήμων, που θα τελειώση πρώτος τον θερισμό του, όφείλει αναλόγως της περιουσίας του, να προκοδοτήση την νεαρότερα από τις εργάτιδες, που ειργάσθησαν κατά το έτος εκείνο στο κτήμα του. Η προκοδοτουμένη εργάτρια θεωρείται πιά μέλος της οικογενείας, του προκοδοτησαντος, καθώς και ο σύζυγός της και τα τέκνα του. Κατ' αυτό τον τρόπο συνδέονται, με ταξύ τους στενώτατα οι γαιοκτήμονες και οι εργάτες καλλιεργηταί. Το έθιμο αυτό είναι τόσο ισχυρό, ώστε από το παρελθόντος έτους έθεσίσθη διά νόμου η υποχρεωτική έφαρμολή του.

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Στην περιοχή της Νέας Γουίνεας υπάρχουν ένα είδος καλύδες, που είναι πλεγμένες επάνω σε δένδρα και συνδέονται με το έδαφος με μία ύψηλη και ταλαντευομένη σκάλα. Οι παράδοξες αυτές καλύδες δεν είναι παρά κατοικίες για τις νέες που πρόκειται να παντρευθούν. Οι γαμοί συνάπτονται μεταξύ των ίθαγενών της περιοχής αυτής σύμφωνα με την άποψη, ότι των γονέων, σε πολύ νεαρή ηλικία, δυο έβδομάδες προ της τελείσεως του γάμου, η νύφη ανεβαίνει σ' ένα δένδρο και κατοικεί με σ' σε μία τέτοια ανώτερη καλύδη, σ' απόλυτη όμηρωσι, από τους οικείους και τις φίλες της. Δεν της επιτρέπεται να κατέβη ούτε μία φορά από το δένδρο, ούτε καν για το φαγητό, που της φέρει η μητέρα της. Την ημέρα του γάμου η νύφη εγκαταλείπει το έρημο τμήμα της. Η στιγμή εκείνη είναι τασηγυρική. Στην άκρη της σκάλας την υποδέχονται όλοι οι συγγενείς και ο γαμβρός με τους γονείς του.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τη νύχτα, κυρίαρχοι του νη

ΕΞΩΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Μπαλί, τὸ νησί τοῦ ἔρωτος, τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ

σιού είναι οι κακοί δαίμονες, οι «μπούτας», όπως τους ονομάζουν. Αυτοί όμως δεν πειράζουν πολύ τους ανθρώπους· τους ενοχλούν μόνο κατά τον ύπνο τους παρουσιάζόμενοι στα όνειρά τους. Πάντως, είναι πολύ εύκολο να απαλλαγ' κανείς από τους ενοχλητικούς αυτούς δαίμονες. Κάθε βράδυ οι εύχισμένοι κάτοικοι της Μπαλί, προτού πέσουν να κοιμηθούν, αφήνουν μία φούχτα ρύζι έξω από την πόρτα τους, επάνω σε ένα φύλλο μπανάνας, και το φωτίζουν με ένα καντηλάκι. Αυτό είναι αρκετό να απομακρύνει τα κακοποιά πνεύματα και ο ένοικος του σπιτιού να κοιμηθ' χωρίς εφιάλτες.

Κάποτε όμως δεν κοιμούνται καθόλου τη νύχτα, όχι όμως από τον φόβο των κακών πνευμάτων. Οι νύχτες της Μπαλί είναι τόσο ωραίες, τόσο δροσερές

και μαγευτικές, ώστε οι κάτοικοι περνούν τις περισσότερες ώρες της νύχτας ξαπλωμένοι έξω από τα σπίτια τους, σε μία κατάσταση εύχισμης μακαριότητας.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου οι άνδρες δεν σέβονται τόσο πολύ τις γυναίκες όσο εδώ. Κανείς δεν μπορεί να καθίσει σ' ένα μέρος όπου καθόταν μία νέα πρό της παρελεύσεως τουλάχιστον δύο ωρών! Είναι δε πολύ εύκολο να διακρίνει κανείς μίαν ανύπανδρη νέα από μία παντρεμένη, γιατί το χτένισμά τους είναι πολύ διαφορετικό.

Στο νησί αυτό της εύτυχιας παρατηρείται και τούτο το περίεργο: ότι οι γυναίκες είναι διπλάσιες ή και τριπλάσιες των

ανδρών, ώστε σχεδόν πάντοτε αυτές εκλέγουν τον σύντροφό τους. Η εκλογή αυτή γίνεται ως επί το πλείστον την εποχή της συγκομιδής του ρυζιού. Οι κάτοικοι του χωριού είναι τότε συγκεντρωμένοι στους αγρούς, πράγμα που αποτελεί μία πρώτης τάξεως ευκαιρία για την εκλογή.

Όταν γίνη η συνεννόηση των ενδιαφερομένων, ο νέος είναι υποχρεωμένος να διοργανώσ' ην ένα είδος απαγωγής και να το θέσ' άμέσως εις έφαρμόγην. Οι συγγενείς και οι φίλοι γνωρίζουν τα καθέκαστα, αλλά προσποιούνται μέχρι της τελευταίας στιγμής ότι άγνοούν τα πάντα.

Άμέσως μόλις γνωσθ' η απαγωγή, χτυπούν τον ξύλινο κώδωνα του κινδύνου και τότε όλος ο κόσμος με έπί κεφαλής τους συγγενείς της άπανθείσης

σπεύδουν εις καταδίωξιν του απαγωγέως. Τα πράγματα όμως είναι εκ των προτέρων κανονισμένα κατά τέτοιο τρόπον, ώστε να μην τον ανακαλύψουν έως το βράδυ, όποτε όλοι προσύρονται στα σπίτια τους.

Το πρωί της επομένης ο άπαγωγέως είναι υποχρεωμένος να παρουσιάσ' στους γονείς της άπαχθείσης και να τους ζητήσει συγγνώμην. Αυτό ισοδυναμεί με αίτησιν γάμου και οι γονείς δίνουν πάντοτε την συγκατάθεσί τους.

Μετά παρέλευσιν μερικῶν ημερών, μία νέα καλύδα έρχεται να προστεθ' στις τόσες άλλες του χωριού και μπροστά στην είσοδο της καλύδας αυτής τοποθετείται μία φούχτα ρύζι, για να εξευμενισθ' οι θεοί και να εύλογήσουν την ένωσιν του εύτυχισμένου ζεύγους.

ΧΟΡΟΣ, ΧΑΒΑΓΙΕΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ο χορός παίζει στη ζωή των κατοίκων της Μπαλί τον πιο μεγάλο ρόλο. Τα μοναδικά σχολεία που ύπ'ηρξαν ανέκαθεν στην Μπαλί, ήταν τα σχολεία του χορού, όπου όμως δεν πρέπει να φαντασθ' ότι διδάσκειται ο χορός. Όχι, αυτόν τον χορό ο καθένας. Τα παιδάκια μόλις αρχίσουν να στέκονται στα πόδια τους διδάσκονται από την μητέρα τους τους πα'νάρχαιους χορούς της φυλής των. Στις σχολές αυτές του χορού ο Μεγάλος Διδάσκαλος διαλέγει τους καλύτερους χορευτάς και χορευτρίες που θα αποτελέσουν τους διάσους των πριγκιπικών αυλών και των μεγάλων ναών, καθορίζει τις έορτες και τις τελετές, που διεξάγει τους χορούς που αρμόζουν στην καθεμία περίστασι, καθώς και τις στολές και τις μάσκες που πρέπει να φορεθούν.

Τα κορίτσια σε ηλικία επτά ετών είναι ήδη άφθαστοι χορευτρίες. Το σώμα τους έχει αποκτήσει μίαν έξοχη ευκίνησι, και καθ'ώς χορεύουν ντυμένες με πλούσια φορέματα, με χρυσόφωνα ύφασματα, με δαρετά διαδήματα στο κεφάλι, που λαμπροκοπούν από χρυσάφι και πολύχρωμα πετράδια, μοιάζουν σαν νεράιδες του παραμυθιού, σαν εξωτικά αϊθέρια πλάσματα, που ίσως σε λίγο θα χαθούν, θα εξαφανισθούν, θα γίνουν άσπαστα.

Η Ολλανδική κυβέρνηση της Ιάβας, στην οποία υπάγεται η νήσος Μπαλί, προσπαθεί να διατηρήσ' τα παλαιά ήθη και έθιμα. Και εδώ όμως δεν μπορεί να μην εισχωρήσ' το ευρωπαϊκό δηλητήριο. Άλλοτε ο ξένος ήταν αδύνατον να ιδ' τον χορό των ζωντανών λουλουδιών της Μπαλί. Έχόρευαν μόνο στις θρησκευτικές τελετές και στους ναούς. Σήμερα, άρκει να πληρώσ' για να παραταχθούν άμέσως οι μελαχρινές σουφίδες και να εκτελέσουν μπροστά στα βέβηλα μάτια του κάθε Ευρωπαίου τους παλαιούς θρησκευτικούς χορούς των.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

PENTE ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

Ολόκληρο το Μπουένος Άιρες μιλά για την σκανδαλώδη διένεξη πέντε αδελφών, οι όποιοι είναι ιδιοκτήται ενός μεγάλου εξαγωγικού οίκου της πρωτεύουσής της Άργεντινής και οι όποιοι είναι ερωτευμένοι με την ίδια γυναίκα. Το φθινόπωρο του περασμένου έτους, ο νεότερος από τους πέντε αδελφούς, Ουίλλιαμ Ράντερ, έπέστρεψε από ένα ταξίδι συνοδευόμενος από μία νεαροτάτη ήθοσιον, την όποια συνέστησε ως μητρή του. Όλγιο κατόπιν, οι τέσσαρες αδελφοί του εκοιρεύθησαν από φιλογερό έρωτα για την ίδια γυναίκα. Ο Ουίλλιαμ δεν μπόρεσε να παντρευθ' διότι οι αδελφοί του πορνεύσαν άκαταπόυστως έμπόδια για το γάμο. Συνεπεία της διενέξεως αυτής, η έμπορικ' ην χείρησις των αδελφών Ράντερ δειάρχησε να φθίνη και τώρα θριασκεται υπό έκκαθάρσιον. Οι πέντε αντιζήλοι αδελφοί δεν ενδιαφέρονται πιά για την εργασία τους, κα ταξοδεύουν τα χρηματά τους στο δικαστήρια και καθενας απ' αυτούς μεταχειρίζεται όλα τα μέσα για να έκτοπισ' τους αντιζήλους του.

ΕΝΑ ΕΝΤΟΜΟ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑ

Ο έντομολόγος Ντελκας άνεκάλυψε στη Νουβέρια της Νέας Καλιδονίας ένα έντομο που γνωρίζεται να μετρά... έως τα έξι! Ο έντομολόγος έβρισκε το έντομο αυτό κολλημένο επάνω σ' ένα φύλλο μπανάνας και στάθηκε να το παρατηρήσει. Είθε τότε το έντομο, που ήλκει στην κατηγορία των ημιπτέρων, κρατούσε τα μπροστινά φτερά του άνοικτα όριζόντιως και διέγραφε κινούμενον ταχείς κύκλους. Πότε - πότε σταματούσε για λίγο, και ύστερα άρχιζε πάλι. Όταν ο χορός έτελειαν το έντομο αναπαύονταν επί ένα τέταρτο της ώρας. Με τον αυτό ρυθμό ξανάρχιζε για να σταματήσει και πάλι και ούτω καθ' έξής. Ο έντομολόγος παρατήρησε ότι το έντομο έκανε έξι στροφές. Μετά μικρή άναπαυλα έκανε πέντε γύρους πρσ της μιά κατεύθυνσι και πέντε πρς την άλλην. Ύστερα τέσσαρες στροφές πρς τη μιά κατεύθυνσι και τέσσαρες αντίθετως. Μετά μικρή άναπαυσι έκανε τρεις και τρεις αντίθετως, δυο και δυο και έπειτα μία και άλλη μία αντίθετως. Κατόπιν άναπαύσεως ένος τέταρτου άρχιζε πάλι τις στροφές, χωρίς όμως ποτέ να υπέρβη τον αριθμό των έξι στροφών.

ΣΑΠΟΥΝΙ ΑΠΟ ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΑ ΦΑΓΗΤΩΝ

Ένας Σουηδός χημικός, όπο θάλλων σε παρατεταμένο έρασιμέ διάλυμα καυστικής σόδας και ύπο λείμματα, που προέρχονται από τις κουζίνες των σπιτιών και των εστιατορίων, έπέτυχε να παρασκεύασ' οσπούν πρώτης ποιότητος. Στο Γκότεμπουργκ, τα λιπορά υπολείμματα από τις κουζίνες των μεγάλων εστιατορίων, συμπεσομένα σ' αρκετούς τόνους έδδο μαδιώως, μετατρέπονται σε τριστερήνη ή όποια με την έπίδρσιν της καυστικής σόδας, δίνει στο πωτι και γλυκερίνη.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Όταν μία άσβένη διαρκεί πολύ, εξαφανίζεται τέλος τον πόνο, άπαράλλακτα όπως μία μεγάλη πο λυχρόνια έλπιε καταστρέφει τη χαρά.

Η λογική υποφέρει τα πλάγια της πύλης. Το θάρος τα καταικιά. Η όμοιοση και η θρησκευτική πίστις τα υπερηφάνει. Δέν μπορεί να νικήσ' ο χωρίς να δώσ' προηγουμένως μάχη. Μην κρίνεις ποτέ τον άνθρωπο από τα προτερήματα που έχει, αλλά από την χρίσι που κάνει των προτερημάτων του αυτού.

Σύγχρονα έστιατόρια

Ταβερνιαρέοι, μάγειροι κι' εκείνα τα γκαρσόνια· αναίδειαν απέκτησαν το τελευταία χρόνια. Στις τσέπες έχουν όλοι τους γεμάτο πορτοφόλι κι' έγιναν νεόπλουτοι... Μαντάμ Σουσουδες όλοι.

Σ' ένα τραπέζι κάθεται και περιμένει τώρα επάνω από μίαν ώρα, ένας φιλήσυχος άστος, μαζί με την κυρά του και με την πεθερά του. Κι' ο τάλας υπάφει.

ώσπου νάρη το γκαρσόν, το φαγητό να φέρη. Η ΠΕΘΕΡΑ — Μά τί θά γίνη, Λέαντρε; Θα φάμε δηλαδή: Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

— Θα φάμε... Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Χτύπα του λοιπόν! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Χτυπάω! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Ξαναχτύπα! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Χτύποςος! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Έναν κατάλογο! Έφτα φερές στο είπα! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Όρίστε τον κατάλογο... Δάσε, μικρέ, ππούνια! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Φέρε τρεις σούπες, στην άρχη, και τρεις φορές μπαρμπούνια! Μπαρμπούνια φρέσκα, φυσικά... Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Φέρε τρεις σούπες, στην άρχη, και τρεις φορές μπαρμπούνια! Η ΠΕΘΕΡΑ

— Απ' τα περβόλια; Δηλαδή; Η ΠΕΘΕΡΑ

— Δέν ξέρετε;... Φασόλια! Η ΚΥΡΙΟΣ

— Άμ' έτσι πές μας, Χριστιανέ... Μην παίζης με τα χάλια μας. Μπαρμπούνια είδα στη λίστα σας και πέσανε τα σάλια μας. Άς είναι... Φέρε μας λοιπόν να φάμε ό,τι δήποτε. Άντε, γιατί έπεςαν πολλοί και δέ θα μείνη τίποτε! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Άμέσως, έφτασε... Η ΚΥΡΙΟΣ

— Σιγά, παιδί μου, δέν προσέχεις; Σιγά με καταδρέχεις. Πά! Πά! Στο πανωφόρι μου όλο το πιάνο τ' άδειασες. Πού τάχεις; όρε, τα μάτια σου; Με λείκισες, με λάδιασες! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Μην κάνης έτσι, κύριος. Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Τί λές, μαρέ στραβάδι, που μούχυσες στα ρούχα μου όλόκληρο το λάδι; Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Λάδι; Ποιό λάδι, κύριος; Νεράκι είναι ζεστό. Η ΣΥΖΥΓΟΣ

Και πρέπει, αντί να εξάπτεσαι, να πής κι' ευχαριστώ

— Πρέπει να πώ κι' ευχαριστώ; Τί λές, μαρέ; (κραυγάζει) Άκούς τον αναίδεάτο! Άκούς τον αλιτήριο! Η ΠΕΘΕΡΑ

— Βεβαίως! Γιατί το ζεστό νερό λεκέδες βγάζει κι' έτσι, γλυτώνεις, φίλε μου, και τό... καθαριστήριο! Η ΠΕΘΕΡΑ

— Μά δέ θα φάμε, Λέαντρε, Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Πές μου, θά φάμ' έν τέλει, ή μήπως θα περάσουμε κι' άποψε με... παστέλι; Η ΠΕΘΕΡΑ

— Δέν βλέπετε τί γίνεται; Τί θέλετε να κάνω; Η ΠΕΘΕΡΑ

— Νά πάμε σ' άλλο ρεστوران... Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Νά πάμε παραπάνω... Η ΣΥΖΥΓΟΣ

(Πα' όλο δέ που ο στόμαχος Σοπέν και Βάγνερ παίζει, σηκώνονται κι' οι τρεις μαζί, πηγαίνουν σ' άλλο μαγαζί.) Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Έλα, παιδί μου, κι' από δά!... Θα φάμε καμμιά άρα... Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Σταθήτε λίγο, κύριοι... Άμέσως, θάρω τώρα... Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Άχ! δέ θα φάμε. Κρίμα! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Έλα, παιδί μου... Η ΠΕΘΕΡΑ

— Μιά στιγμή, να πάρουμε και χρήμα... Η ΠΕΘΕΡΑ

— Λυσάσαμε στην πείνα... Η ΠΕΘΕΡΑ

— Τελείωσα... Τί θέλετε; Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Τί έχεις στην κουζίνα; Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Ένα λεφτό και θά σάς πώ: (Πηγαίνει και γυρίζει) Άχε κυδάνια, σέλινα, κουκιά και σούπα ούζι, με δυοτκάς τελείωσαν... Η ΠΕΘΕΡΑ

— Τί λές; Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Τα φάγα όλα! Η ΠΕΘΕΡΑ

Και τώρα θάνε μάλιστα... Η ΠΕΘΕΡΑ

— Κι' έχω, καυμένη Λέαντρε, μία πείνα τρομερή! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Και τώρα πιά τί έχεις; Η ΣΥΖΥΓΟΣ

— Κουζίνα καθαή! Η ΣΥΖΥΓΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η σύμβασις

Χρόνια δέκαληρα, ο Μπαρούχ, ένας υπραίος ψαρδός, φυτοζωούσε στην ψαρογορά της Θεσσαλονίκης, χωρίς να κατορθώνει το δυστυχώς να σχηματίσει και αυτός μια μικρή περιουσία για τα γερμάματα. Τέλος, κάποια μέρα, χάρις σε μία γνωριμία επέτυχε να του επιτραπεί να πουλήσει το έμπορεύμα του στην εστίαση Τραπεζίης, και από τότε τα πράγματα άλλαξαν. Όλοι σχεδόν οι υπάλληλοι που έφταναν το μεσημέρι για τα σπτικά τους, αγοράζαν ψάρια και ο Μπαρούχ έβριζε τα χέρια του, ευχαριστημένος, υμνολογώντας τον Έλκωθα για την ανέλιξη αυτήν, αλλαγή της τύχης του.

Ο Μπαρούχ δεν ξελαρρυγίζονταν πια να διαλαλή το έμπόρευμά του και η χαρά ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που είχε εγκαταλείψει την ψαρογορά, όπου ένα πρωτό τον έπεσκέφθη στο νέο του στέκι ένας παλιός φίλος και συνάδελφος του.

Καλημέρα Μπαρούχ, του είπε. Είσαι τώρα ευχαριστημένος από τη δουλειά σου;

— Πολύ, πολύ, κύρ Γακουμάκη μου!

— Και κερδίζεις καλά;

— Πιλάσια πολλά να σέ χαρώ.

Ο Γακουμάκης στάθηκε για λίγο σκεπτικός και εσφηνικά είπε:

— Και τώρα, καλέ μου Μπαρούχ, μία και εύκολη νουσία, μπορείς να μου δανείσεις ένα εκατοστάρικο για να αγοράσω;

— Αδύνατον, να σέ χαρώ, κύρ Γακουμάκη μου, δεν μπορώ. Δεν μου το επιτρέπει η σύμβασις.

— Ποιά σύμβασις; Τι είναι αυτό που μου λές;

— Νά, κύρ Γακουμάκη μου, να σέ χαρώ, ενώ ανέλαβα την υποχρέωση να μη δανείζω χρήματα και η Τράπεζα να... μην ποτέ ψάρια!

ΣΟΝΑΘ

Σταυρώτες της ΣΚΗΝΗΣ

Νίκος ΔΕΝΔΡΑΜΗΣ

Όσοι δεν γεννούνταν από κοντά τον Νίκο Δένδραμη, τον έβλεπαν καλλιτέχνη της Κρατικής Σκηνής μας, δεν θα μπορούσαν ποτέ να τον φαντασθούν... όπως πραγματικά είναι! Τόσο διαφορετικός, πολύμορφος και πολυχιδής μάς παρουσιάζεται στην σκηνή: Από την κωμωδία έως την φάρσα και από το δράμα έως την τραγωδία έχει έναρξήσει τους πιο γοητευτικούς και άνομοτους ρόλους. Πότε νεαρός ερωτευμένος και πότε θασσανισμένος γεροντάκος... Πότε μεγαλοπρεπής βασιλεύς και πότε ταπεινός δούλος... Έτσι οι θεατοί που έχουν συναντήσει, με συγκυμμένην ιδέα αν για τον Δένδραμη - άνθρωπον και όχι ηθοποιόν... Γι' αυτό και ανελάβαμε την παρουσίαση του...

ΓΟΗΣ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ...

Κοιμήσε, πολιτισμένος, με ραφί, νάτο πνεύμα και όρια ντιέον. Ο Δένδραμης υπήρξε πάντοτε γόης και στη σκηνή και στη ζωή. Όσοι δε φορές του έμπιστευθηκαν ρόλους απρόσιτος έραστός, υπήρξε άληθινά υπέρτατος. Γιατί εκτός από την καλλιεργμένη τέχνη του, επέδειξε και όλα τα φυσικά χαρίσματα του, που προαναφέραμε. Αλλά δεν τόν άφησε το θέατρο ποτέ ήσυχο να ενοσκήσει την άρρηστη γοητεία του. Το τένό του ήταν πολύτιμο. Και το έξεμεταλλεύθη το θέατρο χάριν της τέχνης, αναθετώντας του τους πιο έτεροκλήτους ρόλους... Τό καλλιτεχνικό ντεμπούτο του

τό έκαμε στον θίασο Κυβέλης, νεώτατος, άμοσταχο σχεδόν παιδί, με τόν ρολόχο ένός... γεροντάκου! (Η μοίρα του, έλπετε...) Αλλά στάθηκε άτυχος. Ο θίασος διελύθη. Και ο Δένδραμης μαζί... Τό σπέρμα όμως υπήρχε μέσα του. Συνέπληξε άμέσως δικόν του θίασο, και άρχισε τίς περιοδείες. Είχε πρωταγωνιστήριες του την Παπαδάκη, την Σαγιάνου... Αλλά η άτυχία έ συνεχίσθη. Διαλύεται και ο δικός του θίασος. Άσφυκτινός από τίς άλλεπάλληλες άτυχίες, ο Δένδραμης καταρτίζει τότε σώνε ταυρικόν θίασο, πότε με τόν Παρασκεύη και πότε με τόν Νέζεφ, τόν Θεοδωρίδη... Αλλά όταν κανείς είνε άτυχος, δεν έχει... τυ, χη!

— Θα άλλαζω έπάγγελμαί ά, ποφαινει τέλος.

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Από παιδί είχε σπουδάσει έμπορικά. Αποφάσισε λοιπόν να πηγι' άνωτερες έμπορικές σπουδές στην Έλβετία. Και πήγε. Μετά έφυγε στην Τεργέστη, για πρακτική έξάσκηση στο έμποριο. Από την Τεργέστη έβρήκε μία μέρα στο Παρίσι γεμάτος άνησυχίες και νοσταλγία... όποτε, νάσου, κάποιο πρωινό μπράστά του ο παλιός θι ασάργης του Θεοδωρίδης:

— Δένδραμη, τί λές; Έρχεσαι μαζί μας;

Ήταν πολύ δελεαστική η πρόταση. Αναπτέρειε κάποια μνησμένα όνειρά του, υποδουλίζει την μισοσυντημένη καλλιτεχνική του φλόγα...

Άσ'η'η'η'η' έδέχθηκε ο Δένδραμης: Παρίσι, Άθήνα, θριάμβοι με τόν θίασο Κυβέλης, διάλυσις τού θίασου πρόκλησις του Δένδραμη στο Βασιλικό και πανηγυρική εμφάνισις του στον Άμλετ, ή ταν ή συνέχεια τής μοιραίας αυτής συναντήσεως. Έκτοτε, το γούρι άλλαξε... Για τόν Δένδραμη άρχισε μία ραγδαία σταδιοδρομία και δεν υπήρχε πιά παρά τυ, χερός, τυχερός, σκανδαλώδης τυ, χερός!... Αλλά και σκανδαλώδως υπέρτατος στην ηθοποιία του.

ΟΝΕΙΡΑ, ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ,

ΠΟΘΟΙ...

— Τι όνειρα έχετε;

Ο φτασμένος καλλιτέχνης δεν διατάζει να μās άπονθή:

— Ένα από τά όνειρά μου θά τó δώ συντόμως προγραμματισμένο. Είνε ο ρόλος τού Φάουστ, στο όμωμο έργο τού Γκαίτε, που μου άνδρασε και που θά ά νεαρόση προσεχώς από τó Έθνικό Θέατρο. Πρέπει να όμολογήσωμε ότι ο δύσκολος αυτός ρόλος θά Ικανο-

ποίηση και διπλή δέξωσι του να παίξει και νεανικούς και γεροντικούς ρόλους με την ίδια επιτυχία πάντα. Τό πολύτιμο ταλέντο του θά εκδηλωθή πάλι σ' όλη του την λαμπρότητα.

Αναπτέρει τή μοναξιά, τίς περιπέτειες, τίς γυναικες;

Μ' άρέσει πολύ ή άπομόνωσις. Ένα από τά όνειρά μου είνε να άποτροπώ τά κάποτε σε μιάν άπόμερη έξοχική γωνία, μα κρύα από τόν κόσμο...

Ένα λευκό σπινάκι τριγυρισμένο με λυυ λουδιά και ένα αυτόκινητάκι που να με πηγαίνει όρηνη σ' αυτό, ά, ποταλόν τó άπαντον μιάς εύτυχίας όνειρεμένης.

— Και ο θόρυβος, ή περιπέτεια δεν σάς συγκινούν;

— Η ζωή είνε ώραιότερη, πιαστέ με, χωρίς αυτά τά άκαρυ κειμήτια...

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΕΡΟΣ...

Και οι γυναίκες; Ο κ. Δένδραμης άπέφυγε να μās μιλήσει για τίς γυναίκες. Και όμως είχε, και άναμφιβόλως έχει, τόσες επιτυχίες σ' αυτές... Δεν έννοούν, τέλος πάντων, να τόν άφήσουν ήσυχο... Αυτά έχει ένας καλλιτέχνης που δεν συναρπάζει μόνο με την τέχνη του τó κοινόν, αλλά και με την φυσική γοητεία του.

Έχετε πολλές ένοχλήσεις άπό θαυμαστίριες σάς; Παίρνετε συχνά άραβασάκια; Κανένα χαρακτηριστικό άπ' αυτά;

Η έρώτησίς μας στενοχωρεί τόν εκλεκτό καλλιτέχνη μας.

Δεν συνήθισα να κρατώ ούτε τά γράμματα, ούτε τίς κριτικές, που μ' άφορούν...

Καλή άρχη; Έσως... Δεν τά κρατώ ώστόσο και γι' αυτό δεν θυμάμαι κάτι συγκεκριμένο. Για έναν καλλιτέχνη, πάντως, τó παρελθόν δίνει πάντα μιάν άπογοήτευσιν.

Όλα φαίνονται τόσο μικρά όταν άτε νίση προς τó μέλλον...

ΤΡΑΚ. ΔΕΙΞΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΚΤΛ

Δεισιδαιμονίες δεν έχει. Ούτε μία. Τό τράκ, όμως, τού είνε άπαράιτητο.

Όταν δεν έχω τράκ, μās όμολογεί, νομίζω ότι μου λείπει ο αυτοέλεγχος. Και τότε, παθαίνω... τράκ!

Διαβάσει πολύ είνε φανταστικός θαμών τών άθηναικών κινηματογραφικών αίθουσών και τού άρέσουν υπερβολικά οι ρομαντικοί περίπατοι στην λιανόκασα...

Γιά τó θέατρο και γενικά την τέχνη έχει την άρχην ότι ο ήθο, ποίος όφείλει να κατακτά τόν πόλο και όχι ο ρόλος τόν ήθοποιό.

Τό κλάμα, παραδείγματος χάριν, πρέπει να είνε μεντικό σ' έναν ήθοποιό για να είνε τέχνη. Άλλωθως είνε ζωή...

Με την τέχνη πρέπει να συγκινώμε και σ' χη με την ζωή. Ένας νέος ήθοποιός που θύναίε να κάνει τόν νεο, δεν κάνει τέχνη. Άντίθετα, εάν θύη να υποδυθή ρόλο γεροντί, είνε δημιουργός, τεχνίτης, καλλιτέχνης...

Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΓΚΑΦΑ ΕΝΟΣ ΕΝΟΡΚΟΥ

Ρωτούμε τόν έξαιρέτο καλλιτέχνη μας εάν διέπραξε ποτέ καμμία... γκάφα από σκηνής.

Ο ίδιος, δεν διέπραξε. Αλλά μάς άρηγήθηκε δυό σπορτοριστά έπεισόδια «γκάφας» από σκηνής, στα όποια έζησε ο ίδιος, γιατί συνέθραν σε έργα όπου έπαιζε κι' αυτός και μάλιστα την στιγμή τής «γκάφας»:

— Ήταν ή έποχή, μās είπε ο κ. Δένδραμης, που συνέβαιναν άπό σκηνής πολλά (λαροτραγικά... Με τόν θίασο Κυβέλης, έπαιζα με τότε στην Θεσσαλονίκη τó «Ρομάντο» για τεσσαρακοστή φορά.

Ένα έραβό, λοιπόν, στην σκηνή τού δικαστηρίου, έλλειψε έπαρκών στοιχείων, έπιστρατεύσαμε ένα πλήθος κομπάρσων για ένόρκους.

Ένας από τούς ένόρκους σ' τούς, κα' άτυχή σύμπτωση ένυχε ναίνε γραμματέας τού Κακούρου γιοδεικού ένας τύπος σχολαστικός, κού νομικό, προσηλωμένου στο γράμμα τού νόμου και την τυρφή έκτέλεσιν τού καθήκοντος.

Καθός, λοιπόν, για μία στιγμή σπώθηκε και άγόρευε ο έλεσαγγελεύς — όπως άπαιτούσε τó έργο — ο κομπάρσος ένορκός

μας, εχθρώντας φαίνεται σ' ένορκότα, έπάνω στη σκηνή και όχι στο δικαστήριο του και έχων άνηπρήσεις κατά τού έισαγγελέως, πετάχθηκε από την θέση του φωνάζοντας:

«Ένιστάμαι! Κακώς ένεργείται ή διαδικασία και αϊτό τήν έπείβασιν τού προέδρου!»

«Είς μάτην οι άλλοι ένορκοι τόν τραβούσαν από τó μανίκι, να σωθή... Ο γραμματέας ώρύετο...

«Και, καθός ο ύποδολός, που τά είχε χαμένα όπως και όλοι μας, τού ένευε να σωθή, ώρμασε καταπάνω του και άρχισε να διαπληκτίζεται μαζί του!»

— Ζητώ την παραπομπήν τού ύποδολέως εις δικήν! Ερώναμε κατά, πιν προς τόν προέδρον.

Τό τί έπικολούθησε είνε εύκολό να τó φαντασθήτε. Όλο τó θέατρο — ήθοποιοι και θεατοί — είχαν λυθή στα γέλια και έδωσαν να περάση άρκετή ώρα ώστόσο συνέλαβη ο άφηρημένος γραμματέας τού Κακούρου γιοδεικού να άντληση τήν γκάφα του και να έπαναληφθή ή παράστασις...

ΟΠΟΥ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΧΑΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Αλλά σ'ήν ίδια παράστασις συνέλαβη είνε δεύτερο χωριτωμένο έπεισόδιο:

Ο προέδρος τού δικαστηρίου ένας παλαιόμαχος ήθοποιός, χωρίς δόντια, έλλειψε όδοντοστομίας καταλήλου, είχε βάσει στο στόμα του δόντια από μαστίχα...

Μία μιά στιγμή όμως πού άγόρευε έπάνω στην ρύμην, τού λόγου του, τούφνην ή μαστίχα άπ' τó στόμα! Και έμεινε άναυδός, ά νίκασε να συνεχισή την άγόρευσιν του!

Τά δόντια μου, έρε παιδίά! ψιθύρισε σών χαμένους στούς γύρω ήθοποιούς.

Αλλά δόντια δεν υπήρχαν πιά, γιατί κάποιος τά είχε πάτησει και τά είχε ποταποποιήσει. Και παρέστη τότε άναγκη να γινή όλιγόλεπτος... διάκοπη τού δικαστηρίου. Έως ότου έξευρεθούν όχι άλλα δόντια, άλλα όλλος... πρόσδρος! Γιατί άλλα δόντια δεν υπήρχαν...

Μ. ΧΑΝ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Στó «Θέατρον Άλκυον» δεινεται την Κυριακή 2 Νοεμβρίου και ώρα 11.30 π.μ. άκριβώς τó έτήσιον ρεσιτάλ κίβάρως τραπεζοβίου τού γυναικού από πολλάς του επιτυχίας συνθέτες και σολιστ τής κίβάρως Γεωργ. Μακρή.

Στó ετήσιον ρεσιτάλ, ο σολιστ έπαιζε θά παρουσιάση δυό νέα έξαίρετα φωνητικά τα λέντα τας διδας Βέτα Άλεξανδρ και Έλενθ. Κουστίνη. Ο λυρικός τενόρος Νίνος Δελατόρας θά τραγουδήσει τó διενές του ρεπερτορίου (γεωργικά Λίντερ και ιταλικές καντοουέτες). Θα έμφανισθή έπίσης ένα πραγματικά παιδί έθνημα, ο έπαιστης κίβάρωτης Γιαννάκης Κωστής.

Θά συμπράξουν εύγενώς προσφθέντες οι πού διαλεχτοί καλλιτέχνες τού μουσικού μας θεάτρου. Κομπάρ ο γυναικός νέος ποιητής Άδων Τσίγκας.

Έξαιρετικά επιτυχής προηνού ετα ή μουσικοθεατρική γιορτή που θά δοθή την Κυριακή 9 Νοεμβρίου και ώρα 10 π.μ. στο θέατρον Κοτοπούλη (ΡΕΕ) ως τιμητική τού ποιητού - ταγκογράφου Κώστα Κοφινάκη. Σ' συμπράττον υπέρ τούς 40 γυναικοί καλλιτέχνες, μεταξύ τών όποιών ή Σωτηρία Άκρβου ή Ξένη Αρμάλη, ή Ρένα Βλαχοπούλου, ή Δανάη, ή Ρίτα Δημητρίου και οι Γριμάνης, Γαβριλίδης, Άνακτορίδης, Ζαΐς.

Ορ. Λασκός Κ. Μανιτάκης. Παγωνιά τος Γ. Οικονομίδης. Κονφερασιές και καλλιτεχνικός διευθυντής ο Άττικ.

Γιά τόν μοντέρνο ποιητή ταγκογράφο κα μιλστή ο συνεργάτης μας κ. Μ. Χανιωστής. Η άρχιστρα Μυρογιάννη θά έκτελέση τά ώραιότερα τραγούδια - σουζα του Κ. Κοφινάκη.

Ποιός έφταιγε;

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Θέλετε μιάν ελλικρινή συμβουλή; Όσοι είσαστε παντρεμένοι και δεν έξερετε πώς να σκοτώσετε την ώρα σας, μη ζητάτε τών έχετε διαβάζοντας τίς μικρές άγγελίες τών έφημερίδων και τών περιοδικών. Και αν τυχόν διαβάσετε και θέλετε να άσπευθήτε εις τός κανενός άπ' αυτούς που δημοσιεύουν τίς άγγελίες, μην άνακατέψετε σ' αυτό τó παιγνίδι τής γυναικας σας, αν μάλιστα είνε νέα και ώραιά. Γιατί υπάρχει κίνδυνος να τήν χάσετε. Έκτός πιά, αν θέλετε να τήν ξεφορτωθήτε, όποτε...

Αν ο φίλος μου κ. Ρεμοντέ είνε σήμερα ένας δυστυχής έγκαταλειμμένος σύζυγος, τó όφείλει σ' αυτές τίς καταραμένες άγγελίες. Και άκούστε πώς:

Ο κ. Ρεμοντέ, πλούσιος εισοδηματίας με σής ηλικίας, χοντρός και δυσκίνητος, έδιάβαζε σής έφημερίδας, μικρές άγγελίες τού περιοδικού «Μηρούαρ».

Σαφηνά, ένύρως γελώντας στην κομψή και θελκτική του γυναικούλα και τής είνε:

Γιά άκου μία στιγμήούλα, Ζισέλ! Και τίς έδιάβαζε μεγαλόφωνα τά έξης:

«Μεός άραιος, κομψός με άριστην μορφή σιν και καλής οικογενείας, έζηει ν' άλληλογραφήση με νεαράν κυρίαν ή δρηνίδα. Σκοπός ή γνωριμία και ένας δεσμός τρυφερός. Άπευθυθήτε: Όσκαρ Μ. 116. Πόστ Ρεσάντ. Ένταθα».

Η νέα γυναικία έσήκωσε με άδιαφορία τούς ώμους και είνε:

Αφάλας αυτός ο νέος είνε πολύ κομψός. Γιατί αν είνε άραιος κομψός και μορφώτος, δεν έπληχε λόγος να έδεύεται για να δημοσιεύη τέτοιου είδους άγγελίες. Έξ'αίνε στα έμπορικά και έφάρεω όσες γυναικες ή, θελε.

Τό ίδιο έσκέφθηκα κι' εγώ. Για να γελάσωμε λοιπόν, λέω να τó ακαρώσωμε μία φάρα. Τού γράφωμε ένα γράμμα. Ζισέλ:

«Αν δεν θαρούσαι, γράψ' μου, εγώ προτιμώ να διαβάσω τó μυθιστόρημά μου.

Μά, καμμένη, τά γράμματά μου δεν μοι άζουνε με γυναικία. Δεν τού γράφεις σού;

Δεν είσαι καλά Φρανσουά.

Μήπως θά γνωρίση τó γράμματό σου ή μήπως θά έαλξη ύπογραφη; Θά μās άπαντήση και θά γελάσωμε.

Η κυρία Ρεμοντέ δεν είχε καθόλου διάθεσι για τέτοια άστεία. Μία όμως που ο άνδρας τής έπέμενε, δεν θέλησε να τού χαλάσει τó χατίρι. Έκάθισε λοιπόν και έγραψε, ενώ αυτός τής ύπαγόρευε:

«Κύριε, καλεούμαι να πιστεύω ότι είμαι ο έκείνη που όνειρεύεται ή ψυχή σας. Έπειδή ο μωρ θά ήθελα να πεισώ ότι και σεις σιν, κεντρώνετε τά ψυχικά έκείνα χαρίσματα που έπιβόω να βρω στον άνδρα στον όποιον θά χαρίσω τή φίλια μου. Θα προτιμούσα, προ τού γνωριστόμε προσώπου, ν' άναλλάξωμε με άλληλογραφία τίς ιδέες μας. Αν πεισώ ότι είσθε ο άνδρας που όνειρεπόκα τότε...

Γράψατε, Ζ. Ζ. 17. Ένταθα».

Γελώντας, τó άλλο πρωί ο κ. Ρεμοντέ έτα: χυδρόμας τó γράμμα και τó δράδυ τής έπομένης έγύρισε στο σπίτι κρατώντας έριαι θευτικά την άπάντησιν, τού έλεγε:

Αγαπητή κυρία. Είνε αδύνατον να φατα σήτε πόσο με ένθουσιάζει τó γράμμα σας. Αν μπορούσατε να έξερετε τί λεπτά και εύγενικά αίσθηματά τρέφει ή δειλή καρδιά μου, που δεν έχει τó θάρρος ν' άπευθώη έτσι τήν χάρι τó λόγο σε μία γυναικία, χωρίς να τήν έχω κάπως προετοιμάσει γι' αυτό θά έπαισα έμέσως να με έρθετε, όρίζοντάς με τó να ραντεβού. Άφού όμως δεν τολμάτε να τó κάμετε άμέσως, άς άλληλογραφήσωμε. Άπαντρήστε μου όμως άμέσως, γιατί είσάμαι να επέλθω ή έπικοινωνία τών ψυχών μās για να έπακολουθήση ή προσωπική γνωριμία, όποτε έμπιστευθώ στα κρινένα σας χεράκια τήν θα καρδιά μου και τήν εύτυχία μου. Γιατί και λόγω χαρακτήρος, δεν θα κυττάω ποτέ άλλη γυναικία».

Τόν έλάκα... τόν ήλιθιο, παραδιάζει ται! Έκανε ο Φρανσουά και έπρότεινε στη γυναικία του:

«Έλα Ζισέλ, να τού έαναγράψωμε γυναικούλα μικρή, πεταχτή, αίσθηματική και πού είχε πανδρευθή τόν δυσκίνητον αυτόν Φρανσουά, πού τού έρεσε ή έαπλά και ή καλοπέραση, πού δεν σκοπεί, ταν ποτέ, νά τήν κάμω γυναίκα, για να γέννησιν, για να γέννησιν, άλλα έκότανε τίς ώρες τού διαβάζοντας τίς έφημερίδες έως τά ένοκα σκαθιστή, θαρνούσαν αυτά τά πράγματα και κατά έαθος λυπόταν αυτόν τόν δυστυχισμένο νεό.

Όστόσο, αφού έπέμενε ο άνδρας τής, δεν μπορούσε παρά να συνεχισή τó γράμμα. Ήταν και αυτό μία άσχεχόλησις στην κλεισούρα τής.

Έτσι άπληγάς ταν μερικά ακόμα γράμματά που έαναφον τó πάθος τού δειλού έκείνου νέου, πού φαινόταν στα γράμματά του εύγε κινός και εύσιδήτος.

Η Ζισέλ άρχισε να αισθάνεται τύψεις. Έπρεπε να δοθή ένα τέλος στο μαρτύριό του.

Και τó είνε στόν άνδρα τής.

— Τότε να τού όρίσωμε ένα ραντεβού, να έδωμε τί φάτσα έχει, είνε ο Φρανσουά.

Η Ζισέλ άρήθηκε, μά έκείνος έπέμενε.

— Να τόν καλέσωμε σ' ένα κεντρικό ζαχαροπλαστέιο, τής είνε. Έτσι θά ίδω κι' έσυ λίγον κόσμο.

Η Ζισέλ θέλησε ν' άρηθή πάλι, μά ή ιδέα τού ζαχαροπλαστέιου και κάποια περιέργεια τήν έπεισαν. Έτσι τó γράμμα, γράφτηκε και δόθηκε τó ραντεβού. Και πράγμα παραένο, ή Ζισέλ έφρόντισε να φιαχθή. Έφόρεσε ένα φόρεμα κομψό, με μία πλατεία έσπασα πού τής έδινε πολύ σίκ και ένα καπέλλο καλό πού έταί ριζέ περιφρα με τόν κουκλιτικό κεφάλι τής και τήν έκανε πύθ όμορφη. Όπόσο ο Φρανσουά δεν άνησυχούσε. Ούτε καν τού πέραςε άπς τού νού πώς ή Ζισέλ έφτάθηκε για ν' άρσήε στο νέο πού θά συναντούσαν. Τί διάβολο, έ ναν ήλιθιο, θά έπρόσχε!

Τήν ώριμένην ώρα ήταν στο κέντρο πού ώρισαν για τó ραντεβού. Ο νέος ήταν εκεί και περιέμενε.

Ήταν ένας όμορφος άνδρας, γλυκός, κομψός και συμπαθητικός. Τόν άνεγύρισαν από τήν περιγραφή πού είχε κάμει στα γράμματά του ο ίδιος.

Ενωσάται ότι δεν τού έδωσαν γνωριμία ο Φρανσουά γελοσως ειρωνικά. Η Ζισέλ ο μως έκοκκινίσε στις ματιές πού τής έρχινε έπάνω από τήν έφημερίδα του, γιατί φαίνε ται ότι έκείνος τήν άνεγύρισε, χάρις στην ιδιαιτεμένη έκείνην διάδοσιν πού έχων όλοι οι έραυτεμένοι.

Τέλος, σπώθηκε σάν ταραγμένη.

Πήγε, είνε στόν άνδρα τής, γιατί έχω νά κάνω και κάτι φώνα στα μαγαζιά.

Πήγαινε νήλν σού, τής είνε αυτός. Έγώ θά πάω να είσωράω κάτι τόκους.

Έγυρην και χωριστήκαν. Η Ζισέλ, ταραγμένη από τίς τρυφερές ματιές τού νέου, περπάτασε σκεπτική, με κάποια μελαγχολία, όταν ένα χέρι θερμό και άπαλό έπιασε τó δικό τής. Ήταν ο νέος τού ζαχαροπλαστέιου.

Α, κυρία μου, τής είνε τρυφερά, έφορτωθήκατε αυτόν τόν ήλιθιον.

Κύριε! Έκανε να διαμαρτυρηθή αήτη.

Άλλά, μ' ένα έσφηνικό θάρρος, ο δειλός νέος έσταμάτησε ένα ταξί και τήν έσπρωξε με ψιθύρίζοντας λόγια γλυκά και θερμά, σα γυναικία ποίηση, άγάπη εύγενή...

Και ή Ζισέλ, πού τόν λυπήθηκε επί τέλους, δεν είνε λέει, τόν άκολουθήσε στην γκαρουνιέρα του και μάλιστα για πάντα.

Ποιός έφταιγε;

ΜΩΡΙΣ ΔΕΣΚΑΡΟΛ

Μαντάμ Σουσου ΤΑ ΑΥΓΑ

(Συνέχεια άπ' τή σελίδα 7)

— Κυρία μου!

— Άλλά με καθυστερείτε από μία επίσκεψιν και άλλοίμονον!

Υπό τούς γενικούς καγχασμούς κατέβηκαν από τó τράμ. Ο κυριός πού έχασε τά αυγά με τήν ελπίδα και μόνον ότι μπορούσε να τά έαναπαρή, έγινε πειθίσιος σάν άρνέκι. Και ή Σουσου, μεγαλοψυχή όπως ήταν, τού είνε να τήν ακολουθήση.

Στόν όδρομο ο κόσμος παρακολουθούσε με περιέργεια τήν Σουσου. Και έκείνη διαρκώς μίε'εσε για τó πάθημά τής:

— Θα σάς προσφέρω τά αυγά μόνον έπειδή είσθε κυριός καθώς πρέπει και όμι λείτε και γαλλικά. Όσον περί τής τουαλέτας, άστέι πράγμα, έχω πολλές και θά άλλαξω. Με συγχωρείτε πού παρεφέρθη...

ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ
Θεραπεύει
την νευρικήτητα

Τι λέει ένας Γερμανός Ιατρός

Δεν υπάρχει τίποτε το άστοχό τ'ερω από την συνηθισμένη ερώτηση: «Γιατί είστε τόσο νευρικός;» Με τον τρόπο αυτόν δεν θα ήθελα να απαντήσω. Καί ύστερα, τι θέλετε να σας απαντήσω; Πρέπει να έχω κανείς υπ' όψιν ότι ο νευρικός διεγείρεται έναν άδικον ή άγωνα με τον ίδιο τον εαυτό του. Το ζήτημα είναι αν μπορεί να τον βοηθήσει κανείς και πώς.

Ο Γερμανός Ιατρός κομνηγής Μπόστραϊμ είναι της γνώμης ότι είναι νευρικός άνθρωπος πρέπει πρώτα απ' όλα να μάθει έναν τρόπο ζωής κατάλληλο γι' αυτόν. Πρώτο, τον οποίον και να συμμορφωθεί. Ο τρόπος ζωής των νευρικών είναι ιδιαίτερος πολύπλοκος. Ο γιαντρός που τους θεραπεύει πρέπει να εξιχνιάσει τις μουσικές αιτίες των νευρών των και έτσι να τους βοηθήσει. Αυτό δε ισχύει μόνο για τους άσθενείς, των οποίων η νευρική τους όφελεται σε προδιάθεση.

Η νευρική όφελεται στην ελπίδα υπερβολικών και όχι εις πραγματικούς άσθενειαν. Όταν ελπίσει κανείς το άπαιστο δίνει οτι είναι άσθενής από υπερκόπιν, σιν και, λόγω υπερβολικού κοπιν, σματος ή άλλων καταχρήσεων, εκλάνουν τον σούσιαστικώς όγιά όό γανώνων του άλλος υπερβεί το μέτρον των δυνάμεών του σ' έ. ναν τρίτον ό θυροειδής άσθεν λει τουργεί ελαττωματικά ό τέταρτος έχει υπερμεισθήσια του νευρικού συστήματος κ.ο.κ.

Όταν ό Ιατρός γνωρίζει τό σ' τιον είναι εύκολη ή θεραπεία, δι. ότι ένας όγλης κατά θάσιν όργα νισμός έπανευρίσκει την κανονική του λειτουργία με άνάπαυσιν, όια λον τρόπο ζωής, λογικην τρώφ ή έλασφρό σπόρ. Όταν όμως ό άσθενής έχη νευρική προδιάθεση, τότε τό πρόβλημα είναι δύσκολό. τέρο.

Παρατηρεί κανείς ότι νευρικοί άνθρωποι είναι συχνά προικισμένοι με ιδιοφυϊαν άνωτέρα των συνη. θων ανθρώπων, και μοιάζοντα ά. ποτυγχάνουν... άλλος στην ίδιω τική ζωή τους και άλλος στο έ. πάγγελμα τους. Αυτό δε όφελείται στο ότι μεταξύ του λογικού και της θελήσεως των υπάρχει μεγάλη λη δυσαναλογία. Για να πράγματι κοποίη κανείς ένα σκοπό, πρέ. πει να υπερβήσιν διάφορα λεπτο μερικακά έμπόδια που μπορεί να είναι άσχημα για έναν όγιν άνα θρωπο με κανονική δύναμη θελή. σεις, απαιτούν όμως ιδιαίτερο κόπιν για έναν νευρικό ό όποιος έτσι χάνει συχνά την έμπιστο σήν που έχει στον εαυτό του και καθίσταται άκόμη περισσότερο εύ. ερήσιμος. Τον εξαντλούν οι λε. πομέριες, πρόν φόβος - σ' τον σκοπό.

Ο κομνηγής Μπόστραϊμ άνα φέρει την περίπτωση ενός φοιτη. του με εξαιρετική ιδιοφυϊα που έτρώπη εις φυγήν την ώραν της προφορικής εξέτάσεως του. Ο έξ. εταζών κομνηγής όμως έτιχε να είναι άνθρωπος με μεγάλη κατόν ήσι, έτρεξε πίσω του, τον καθήου. χασε και ό φοιτητής πήρε τό βί. πλωμά του με πανορισίαν. Οι εξέτάσεις είναι πράγματι ένα από τά τρία επικίνδυνα σημεία για τον νευρικό. Το δεύτερο είναι τό επάγγελμα και το τρίτο ό γά. μος.

Ο έκ προδιάθεσεως νευρικός ή. χει ός επί τό πλείστον πολύ λί. γην άυτοπεποίθησιν και τοίτο δι. ότι δεν γνωρίζει τον εαυτό του καλά και άνεπαθεί έκτίμη λανθα. σμένα τις δυνάμεις που σ' αναν. τά. Άπό αυτό προέρχεται τό τρώ. κ' των εξετάσεών, από αυτό και ή άβέβαιότης και άσάφεια ως προς την έκλογή του επάγγελματος (που έχει πάντοτε σ' όντιν με την άποστροφήν προς τις άνοπόμε. ναι).

κτες μικροδυσχερείες και μικρονο. χλίσσεις που συνεπάγεται κάθε έ. πάγγελμα.)

Τό αυτό συμβαίνει και με την έκλογή του σ' όζόγου. Έν πρώτος δεν κατορθώνει ό νευρικός να καταλήξη σε άπόφασι, εξ αίτίας των άδικον συλλογισμών και όταν τέλος φθάσ' ό αυτόν και εκλέξη τον (ή την) σύζυγον τό. τε σχεδόν πάντοτε είναι βέβαιος ότι ή έκλογή του είναι λαθασμέ. νη. Διότι δεν άφίνεται από έν. στικτο που σ' ους νευρικούς είναι έλαττωματικό άνεπτυγμένο, άλλα ζυγί. ζει τά πάντα με τό λογικόν που σ' κέπτεται περισσότερο του δέον. τος.

Όπως είπαμε και άνωτέρω, σ' ους πάσχοντες από νευρικήν ύ. περκόπιν ή από ελαττωματικήν λειτουργία του θυροειδούς άδένος ή θεραπεία είναι διαφορετική πα. ρά σ' ους έκ προδιάθεσεως νευρ. κούς. Σ' ους τελευταίους άυτοίς — ίδιως όταν πρόκειται περι νέ. ων ανθρώπων — μπορεί να έφαρ. μισθί μιά λογική «αγωγή», ή ό. ποία, λαμβάνουσα υπ' όψιν τις ά. δυναμίες των, τους σκληραγωγει ψυχικώς, προάγει την σωματική ανάπτυξη με σπόρ και τώνώνει τό συναισθηματικό κοινωνικό της. Άκριβώς άυτοί οι άνθρωποι πρέ. πει, με προσοχή, άλλα και ένερ. γητικότητα συγχρόνως, να προ. σ' ασχούν και προσαρμωσθούν προς τό κοινωνικόν σύνολον.

Ο κομνηγής Μπόστραϊμ άνα φέρει τό περίεργο γεγονός ότι πολ. λαί, από τους νευρικούς άυτοίς ανθρώπους αισθάνθηκαν τον εαυτό τους ιδιαίτερος καλά στο στρατό. Είχαν φύγει προετοιμημένοι και άσ. χουσι, όταν κατατάχθηκαν και έ. πεστρεψαν στο σ' π'ι τους δ'ροσε. ροί, έξουραστοί, και με άυτο. πεποίθησιν Τούτο όφελεται κατά τό πλείστον στο ότι είχαν έλευσε. ρωθή, για μίαν φορά επί τέλους, από τό συναισθηματικό ότι είναι υπ. εινοί για τον εαυτό τους. Άυτό, έν συναφεία και με την ζωή του υπαίθρου και την πλήρη άλλαγήν της ζωής των, έθεράπευσε πολλούς νευρικούς.

Άπαραίτητο πάντως για όλους τους νευρικούς είναι να γνωρίσουν τον κατάλληλο γι' άυτούς «τρόπον ζωής», δηλαδή να μάθουν πρώτα πρώτα ποιές είναι οι ικανότητές και ποιές οι άδυναμίες των για να μπορέσουν να τις υπερνικήσουν. Όταν όμως ή προχωρημένη ήλι. κία είτε άλλες αιτίες δεν έπιτρέ. πουν εύκολα την άπαλλαγή από τό βάρος της νευρικήτος, τότε πρέπει να εφαρμοσθί ή ψυχική ύγιεινή, της οποίας άποστολή εί. νει να άναπτύξη τά προσόντα του νευρικού και να τον βοηθήσει έτσι να υπερνικήσιν τις άδυναμίες του.

Ο έρωτώμενος — τόσο συχνά σήμερα! — «Γιατί είστε τόσο νευ. ρικός» θα έκανε καλύτερα, άντι ν' άπάντησιν στην έρώτησιν αυτή ν' άπευθυνθί σ' έναν γιαντρός της έμπιστοσύνης του και να υποβάλη σ' αυτόν τον έρώτημα: «Γιατί εί. μαι, άλήθεια, τόσο νευρικός;» Και ύστερα ν' άκολουθήσιν τις συμβουλές που δά το δώση ό πραγματικός εκπρόσωπος της έ. πιστήμης...

Τά προηγούμενα

3 ΤΕΥΧΗ ΜΑΣ με τόν

ΠΑΓΚΟ ΣΜΙΟΝ

ΧΑΡΤΗΝ

παλόνια

για τους άναγνώστες μας τών 'Α. θινών στα γραφεία του «Θησού. ρου», και για τους άναγνώστες μας τών έπαρχιών, στα κατά τό. τους ύποκαρτορεία της «Ενώσε. ως Ελληνικού και Ξένου Τύπου».

Τά προηγούμενα

Η έρωτική φωλιά

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΟΣΟ ΥΠΟ ΠΩΛ ΜΑΣ

Η θυρωρός έδιάβαζε ένα άστονιμικό ρωμάντο. Με χαίρετσε και μου είπε ευγενικά:

— Θα σ'ας πάω να δ'ήτε τό διαμέρισμα. Και άνεβήκαμε.

Α ήμουν άλήθινά ευχαριστημένος που άνεκάλυψε αυτό τό μικρό κομψό διαμέρισμα της όδου Γκωμάρτεν 52. Ήταν άκριβώς ό τι μου χρειαζόταν: τρία δωμάτια έπιπλωμένα έξαιρετικά μοντέρνα. Πο. λυ φωτεινά τά δύο άπ' αυτά, τά μεγάλα τους παράθυρα έβλεπαν στο δρόμο και ένα τρίτο, τό δωμάτιο του ύπνου, μιά πραγματική φω. λιά.

Μιά έρωτική φωλιά. Άκριβώς τό περιβάλλον που θα πήγαινε στη χαριτωμένη κουκλίτσα που θα ζωονοούσε την άτμόσφαιρα.

— Κρίμα που δεν υπάρχει άσανσέρ, δεν είν' έτσι, κύριε; είπε ή θυρωρός άνοιγοντας την πόρτα.

Και έπρόσθεσε, άφού πήρε θαθεία άναπνοή:

— Η σκάλα είναι πολύ στενή.

— Χαριτωμένο, δεν είν' έτσι; Έβαλα παντού άνθη όπως μου τό έ. ζητήσατε.

Να, άλήθεια. ήταν χαριτωμένο... και οι τελευταίες τ'ώψεις που είχα έρθεύσα, τόσο τό χειρότερο γι'ό τον Κλώντ που δεν ήξερε να κρα. τήσθι τη γοητευτική γυναικεία του... και τόσο τό καλύτερο για μένα που έδ'όχθηκε τις περιπέτειές μου!

Α πόσο σ'ας καταλαβαίνα, κύριε, μου έδιόλεξατε αυτό τό διαμέρισμα! Όταν σκέπτομαι τί έγινε έδώ μέσα!...

— Πώς;

— Η φράσις της αυτή με έφάνισσε και άνησυχ'ησα.

— Έ, άπάντησε ή θυρωρός σ'ήνωσαν τους ώμους και σπρώχνον. τας στην τσέπη της ποδιάς της τό άστονιμικό μυθιστόρημα... Θα ξέ. ρετε... τί συνέβη σ' αυτό τό διαμέρισμα...

— Όχι, άπάντησα νευριάζοντας σ' ένα - σ' ένα, όχι, δεν ξέρω!

— Όχι;

Η γοητ'ή γυναικία μ' έκτύπησε με ύφος γεμάτο όπιομίες και άνα. ρωθήθηκε άσφαλώς άν την έκροβόλευσε. «Εκείνη, μπροστά στην κατα. φανή ελκυστική του θέλ'ημάτος μου, είπε σοφά, ένώ κυτοούσε τους τ'όχους, σ'αν νάβλεπε να έπικαλεσθί τη μαρτυρία τους:...

Σ' αυτό τό διαμέρισμα στις 16 'Ιανουαρίου του 1886, ό Πράν. το έβδολοφόνισε την Μαρί Άγκεντά, την λεγομένη «Αφρική».

Και καθώς από την κατάληξη έπεσε σε μιά πολυθρόνη ή θυρω. ρος πολύ ικανοποιημένη που έρχετο έναν άκρωστή τόσο πρόσεκτικό, έκάθισε άπέναντί μου και μου διηγήθηκε:

— Η Μαρί Άγκεντά ήταν τότε 28 έτών και καθώς ήξερε να τά. καταφέρνι πολύ καλά στη ζωή της, είχε μία περιουσία πολύ καλή, μιά σπουδαία συλλογή κομμημάτων, και περιήγησης τουαλέτες. Ο «κύριος» της κατείχε υψηλή κοινωνική θέσι, με αυτό δεν έμπόδιζε να τον άπατά και ή Μαρί Άγκεντά ευχαρίστως έφευγε στο σ' π'ι της πρόσ'ωπα που έγνώριζε στο «Εντεν» και στο «Καφέ Αμερικανία», ό. που έβιναν τό ραντεβού τους ό κοσμική της έποχής έκείνης.

— Έτσι, στις 15 'Ιανουαρίου τό έρόδ'υ, έφευγε έδώ, έναν τύπο που τον άποκαλούσε «ό Αμερικανός μου» και ό όποιος περνούσε μπρο. στά από την ύπν'ερπια Μπράμν Μπούργκ που άνοιγε την πόρτα έκ'ρυ. ψε τό πρόσωπό του... Σημειώστε τό γεγονός: «έκρυψε» τό πρό. σ'ωπό του.

Μα ή Μπάρμπ Μπούργκ από πολλού είχε παύσει ν' άνησυχ'ή όταν έβλεπε την κυρία να έπιστρέφει μαζί με άγνώστους... Σαν ήγνηε λοι. πόν στην κουζίνα όπου την πήρε ό ύπνος. Ο ύπν'ακός άυτός έβότασε ως τις δύο τό πρωί...

Σ'αν έβλινταν, έκτύπησε τό ρολόι! — Θεέ μου, κοντεύει ή ώρα που θα έρθ'ή ό «κύριος» να δ'ή την ό ύπνος... Πρέπει να έλδοποιήσω την κυρία.

Τό καλό κορίτσι έπληνε να χτυπήσθι την πόρτα της κρεβατοκάμα. ρας... Δεν άπαύτην Προσέβηε να σπρώξθι την πόρτα...

Κάποιο πράγμα δ'αρ'η την συγκρατεί... Έκείνη λή, ή Μπάρμπ Μπούργκ καταβείνει να έστησθι τη θυρωρά. «Εκείνη της λέει: «Ε, αυτές οι βουλιές τακτοποιούνται μόνες τους... Έκείνη καλύτερο είναι να μην άναγνώνεται κανείς... Σαν άνα... και πε. ρισμένη νάρθ'η!»

Η ύπν'ερπια άκολουθεί τη συμβούλη και ξαναπαίει στην κουζί. να της. Άίγιες στιγμές κατόπιν, άκούει τό κλειδί στην πόρτα της εισόδου... Είναι ό «κύριος»! Η Μπάρμπ Μπούργκ τρέχει άνήσυχ'η και στενωχωρημένη «Ο κύριος... χουμ!... Κάποιος είναι με την κυρία».

«Κάποιος...» — «Προσέβηε» της «Αφρικής» κ'ιρ'ινίζει. — «Χωρίς να θυλάη τό έπιστοφόρι του σ' αν τό καπέλο του τ'ραβέει κατ' έυθείαν προς την πόρτα... Έπ'ι τέλος μπορεί να μ'η και θ'άγει μιά τρώ. λην δονατούλα... Η Μαρί Άγκεντά έρκεται έκεί έσπλημένη στο χα. κόλι, με πενιούρ ρός, μέσα σε μιά λίμνη αίματος, με την καρδιά της κομμένη τό κεφάλι σχεδόν άποκομμένο άπ' τον κορμό, πεσμένο προς τά πίσω!»

Η θυρωρός έσηκώθηκε και με δύο θήματα έβ'ωσε στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας — στη «γλυκεία έρωτική φωλιά» — την όποιαν άνοίξε διαπλάτη και συνέχισε:

— Θα καταλάβετε κι' από κοντά, κύριε... Τό ντουλάπι με τον κα. ρθρεφτή θρόνον'χο... μιά καρέκλα άναποδ'ονυρμιμένη... ένα συρτά. ρι μ'α στα σκεπάσματα... αίμα στα έπιπλα και σ' ους τ'όχους... α! μάστα στο χαλί κάτω άπ' τό πτώμα!

«Καταλαβαίνετε, κύριε... Καταλαβαίνετε! Τί φρικτό θέαμα! σκεφθήτε πώς ήταν έδώ... σ' αυτό τό ίδιο δωμάτιο... στο ίδιο διαμέρισμα... Έδώ!... Έπειτα, έπιασαν τον Πράντο...»

Δεν άκούσα πιά την ύπόλοιπη φράσι... Τέσσερα - τέσσερα κατέ. θηκα τό σκαλιά σ'αν τρελλός, δραπετεύοντας από τό μικρό διαμέ. ρισμα της άγήςης, ένώ με άκολουθούσε τό άρώμα των λουλουδιών «προκαλούσε μίαν άκατανίκητη άτίμωσ'ηρα βανάτο. Σαν άποσπώντα τον Κλώντ στη λέχη και του διηγήθηκα την πε. ριπέτια Έκείνος μου άπάντησε σ'έκα:

— Είσιαι ένας ήλιθιος, άγαπήτ'ε μου! Φαντάζεσαι πώς ό άριθμός 52 της όδου Γκωμάρτεν είναι ό ίδιος με τό 52 του 1886... Και άν. σαι ότι τά σ'π'ια δεν άλλαξαν, δεν έπισκευάσθηκαν δεν μεταμορφώ. θηκαν εκτός φορές σε διάστημα περισσότερο από μισόν αιώνα; Και σ'ας, ένα έρωτικό ραντεβού με μιά τόσο γοητευτική γυναικεία, έχ. άποία δεν θα σ'ου συγχωρήσθι ίσως ποτέ τό ότι την έγέλασε! Είσιαι ένας ήλιθιος, μικρό μου, στο έπαλαιόμ'ονο!

Και κατέληξε να πιστέψω πώς είχε σ'όλοτο δίκιο... όπ'ι της ά. πώμεσε της δικής μου, άν όχι από της δικής του. ΠΩΛ ΜΑΣ

Τί κεντ'ας καλέ Ζαμφώ;

Ρωτούσε ή Εύανθια του Στράκα την γ'νω. στή μας του συνοικισμού Ποδονόφτη, που κα. θισμένη σ' ένα σκαμνάκι μπροστά στην πόρτα της ήταν σκυμμένη επάνω σ' ένα μαξιλάρι γε. μάτο μπαμπάκι.

— Νά, δε βλέπεις, Εύανθια μου; Αυτό τό μαξιλάρι τάχα να τό κάνω ριγέλο τ'ή άξ'α δρέφης μου τ'ή Σαματίας, κι' ήπ'η ή μικρή κόρη μου μ' ένα φαλίδι και μου χάλασε τη μάρκα.

— Α! Γι' αυτό τό κεντ'ας γεμισμένο; Λέω κι' έγώ!

— Μά νάτο, τό τέλειωσα κιόλας και θα τό πάω. Είμαι ύποχρεωμένη στην Σαματία για τί ό. τι να δ'ή να φωνισθί με διαποίει και τρέ. χω. Σήμερα, κοκώνα μου, τ'άνα χέρι ν'είναι τό άλλο και τά δύο τό πρόσ'ωπο...

Πολύ σωστά!

Γιά να έυποπρεωθώ, τό λοιπόν, τ'ή κέν. τ'ησα αυτό τό μαξιλάρι του κρεβάτιού, να τ'ή τό πάω σήμερα παραμονή τ' 'Αη Δη. μ'ητρού, π'ουνη και τ' όνομα τ' άντρούς τ'η!

— Μπράβο σου Ζαμφώ μου, πάντα ήσουν στοχαστική και χ'ρυσόχερα. Ό, τι δ'ή τό μάτι σου, τό κάνει τό χέρι σου, να μην άμπαλας όθ'ες.

Η Ζαμφώ χαμογέλασε περήφανα και σήκω. σε τό τελειωμένο μαξιλάρι να τό δ'ή καλά ή γειτόνισσα.

— Φτού, φτού, να μην άμπασκαθ'ής! Καλέ, αυτό θαρρείς πώς δεν τ'άπιασε χέρι! Ήκανε κι' ή καρδιά μου ένα μά πού αυτό!

— Η Ζαφερώ; Ού, τά ξέρω τά κεντ'ή. ματά τ'η! Κανιάνκι και φαρκοκόκαλο! Πολύ δ'ευτέρα πράγματα! Νά σου πώ, Εύανθια μου, σ'α θα ριγέλαρ'ής κατ'ίς, για νά νάναι, για να λείπει. Δε μ' άρέσουν οι τοαφτινίες.

Και σ'ηκώθηκε.

— Πάω να τό δώσω μοναχή μου, γιατί δεν μ'αποστέλνουν τ'ασι κόρες μου, τ'ασι σκουρ'ό. λες. Μπορεί να μου τό λερώνουν να τό χά. σουν και να μου φέρουν καμιά χολοπερχ'ουσι.

Στό καλό καλορ'οζικό νάνε!

— Εύχαριστ'ό. Τρέχω, γιατί θα γυρίσω π'ι. σω να μαγειρέψω κιόλας.

— Τι ήπ'ινεις, Ζαμφώ μου;

— Έχω λίγες μελτζάνες που άγόρασα έ. χτες. Θα τ'ασι κάνω γιαντιστές και χωρίς το. μάτα.

— Άχου! Δίχως τομάτες τρώγουνται καλέ; Τι να κάν'ης σ'α δε έλ'οικες; Πάω.

Σηκώθηκε και τρέχοντας έγύρισε τό δρόμο για να πάη στο σ'π'ι της εξ'οδ'ελφης της.

Σ'την άλλη άκρη του συνοικισμού είδε κόσμο γυναικών μαζωμένο σε ούρα έξω από ένα μα. νάσιλο.

Οι π'ό πολλές άγνωστες. Πλησίασε και ρώ. τησε μιά:

— Τ'ή είναι, καλέ; Τι θα δώκουνε; Τ'ομάτες.

— Άχου! Και τ'ασι χρειαζόμα!

Πώς να περιμέν'η όμως μιά ούρα, που ήταν π'ηνητα γυναικες στη γραμμή;

Και μήπως ήταν, θέσ'ηη πώς θα μπορέσθι να πά'ρη, όταν δ'α έφ'ανεν ή σειρά της; Πο. λυ π'ιανόν και να τελευτώναν εν τ'ω μετα'ω. Μέσα στις άλλες γυναικες, είδε την κυνιά δα της τ'ην Τερψιόδα, νά'χη μιά θέσι στη σει. ρά.

Την έπλησίασε και με ήσυχ'ια της είπε:

— Γιατί, καλέ, δε μου τ'άπες την ώρα που ήφευγες νά'ρχω κι' έγώ μαζί σου; — Μα έσύ ή κεντοούσ'ες!

— Λόγος είν' αυτός; Θα τά άφ'ηνα λυτά και δεμένα, για νά'ρχω, άφού μου χρ'αζ'ουν τ'αι οι τ'ομάτες. Πάρε μου μ'α'ρεμ κι' έμένα μιά όκα.

Κι' έκανε να της δώση λεφτά.

Η Τερψιόδα όμως, στ'ερνυθ'ι όπως πάντα, άπάντησε:

— Μιά όκα μοναχή δ'ινουμε σε κάθε μιά.

— Ή'θ'οι! Κι' ό. τι θα κάνω τ'ώρα;

Πού να τ'ολμώσθι να τ'ή στην Τερψιόδα με της παραχωρήσθι τη σειρά της. Βρέθηκε σε άμ'η. χανία. Έβλεπε τις ν'τομάτες να τελευτώνουν και δεν ήπ'ρχε έλ'πιδα άν στέκ'οντε τελευταία στη γραμμή, να πά'ρη ποτέ.

Και κρατούσε και τό μαξιλάρι!

Ξαρκά, της ήρθε μιά φαινή ιδέα.

— Αυτό τό μαξιλάρι θα με σώσθι, είπε.

Πήγε μέσα σε μιά γειτονική αλή και έκει π'ισω από την έσπ'ορ'η, σήκωσε τό φουστάνι της και έβ'ωσε τό μαξιλάρι στην κοιλιά της.

Κατόπιν κατέβησε τη φουστ'ια και για να μην την άναγνωρίσουν, έβ'γαλε μιά ψιλή εσάρ'πα που φορούσε στο λαιμό της και σ'έπ'ασε τό κεφάλι της καλά, την έβ'ωσε κάτω από τό π'η. γούνι και με την προτεταμένη κοιλιά πλησίασε τον άστυφύλακα που κρατούσε την τάξ'η.

Τό λακρινί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΠΕΤΑΛΑ

Είσα Δωράκι κατ' αυτές στο δρόμο κατ'ι πωλητ'ας άστίδες, από κοινά που πέταλα διασολών και κατ'ι μέταλλα πουλού ή για σ'όλες και τακούνια.

Με τις φωνές των τις φριχτές κάποιος μου κ'όλλησε προχτές και μ' είχε ξελιγώσει. Ζητούσε σ'άνει και καλά να μου γυρίσθι τά μισά και να με... καλλιγώσθι.

Τότες δεν χάνω τον καιρό και πριν να μ'ω με τό χορδ και πριν να παρ'αφέω: Ρε σ'ύ, του λέω παρευτ'ός έγω δεν είμαι χορευτής κ'άλλ'έττες να χορεύ'η.

Δε θέλω πέταλα, ρε σ'ύ πά'ρα και κάνε τα τ'ο'υρ (σι) και τό ζουμ'ι τους π'έ'το! Χειμώνα θά'χουμε θ'αρ'ό κι' έτσι τά πέταλα μ'ο. (ρε) να τά τινάξω φέτο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Καλέ, κύριε πολιτομάνε να συχαρ'εθ'ή ή μανούλα σου, παιδάκι μου, και να δ'ήε κα. λή μοίρα άπ' άνέπληστη μεριά, άσε με να πά. ρω πρώτ'η, που είμαι έγκυα με την κοιλιά στο στόμα, όπως βλέπεις και τ'ασι λαχτ'όρ'ησα τ'ασι τομάτες τ'όμου τ'ό! είδα!

Ο άστυφύλακας, φυσικά είδε μιά γυναικία σε ένδ'ισφ'ερ'ωσα κατάστασι και τό έρχετο φυ. σικό να της δώση προτεράτ'ητα.

— Δώσε μιά όκα σ'ι γυναικία, είπε στον μα. νά'η.

— Όλες παραμ'έρ'ισαν για την έγκυο, μόνο ή κοινιάδα της ή Τερψιόδα την άνεγνώρισε, άλ. λά έγινε π'όσ'ηη από τό κακό της και δεν έ. θ'αλε μιλιά.

Η Ζαμφώ ήπ'ρε τις τομάτες και έφυγε τρε. χάτ'η, για να πάη να δώση τό μαξιλάρι και να διηγήσθι στην εξ'οδ'ελφ'η της τό κατόρθωμά της.

— Μαρε μπράβο σου Ζαμφώ, πάντα καπ'α τ'α ήσουν! της είπε ή Σαματίας.

Σ'αν έγύρισε με τις ν'τομάτες είδε την Τερ. ψιόδα να γυρίσθι με άδειο δίχτυ.

— Δεν ήπ'ρόφ'ασε να πά'ρη; την ρώτησε.

— Πώς να προτάξω έγώ δεν ήμουνε έγ. κύα! άπάντησε έκείνη χαιρέκακα.

— Μα πώς νάσαι; είπε ή Ζαμφώ σκαμ'μένη στα γέλια. Ο ν'μφίος δεν ήφ'ηκε άκόμα, έ. χεις καιρό!

Τά ΒΑΒΑΓΑ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΛΕΜΠΛΕΜΠΗ - ΠΑΡΤΥ

Η Σουρπούτσα μόλις έγύρισε από την φι. λη της τ'η Βικιν'η, κατενθουσιασμένη εφ'ωνάσε τον σύζυγο:

— Καραμπέτ!

— Καλώ σε Σουρπούτσα!

— Έλα γι'α'ρθ'ωμ.

— Έρκασι, Σουρμ'έμος κ'άνα.

Περμένε λίγα λεπτά να ξυρισθ'η κι' έπειτα τον είδε να προάβ'ηη στην πόρτα του σαλό. νιού φ'λομ'οις και άποσέρ'ε.

Τί τέλειες! Καλά ήπ'ρασε;

— Πολύ κατετίσ'ητα από Βικιν'η και Άρτινάκη έκεί.

— Φαριστ'ό. Άλλο τίποτες;

— Ένα καινούργιο λ'νέα.

— Ν'τικο σ'όνο; εφ'ωνάσε προαιγμένος σ'αν να έβ'λεπε μπροστά του κανένα φίλι.

— Όκι. Άρτινάκης είπε.

— Για ν' άκούσ'ημε!

Η Σουρπούτσα χαμογέλασε ικανοποιημένη.

— Ένα έμπόριο δε ένεται, είπε.

— Έμπορος έγκώ;

— Έσύ, κομπανία Άρτινάκης κατ'ι τά.

κάνετε.

— Καλό να ένεται. Ν' άκούσ'η.

— Λεμπλεμπιτ'ήντικο τ' άνοίξετε.

— Τι λές, μ'έ;

— Γιατί; Κακό είνε; Λεμπλεμπιτ'ήντικο σ'ή μερα μέσα σε ούλο Άτ'ηνα ντ'έν δ'οίσκες.

— Λεμπλεμπιτ'ή Κορχ'όρ - Άά τά κ'ήης έμένα;

— Έσένα, Άρτινάκη, ούλο κατ'ι κομπανία τά ένεται.

— Έ, ύστερα;!!

— Ύστερα μ'όστερα ντ'έν έκεί, Καραμπέτ! Άρτινάς ένα έμπορος γ'ρ'ονίζει, ρεβ'ότες πολ. λές άποτ'η έκεί, παρ'ά να ντ'ώσ'ημε, ρεβ'ό. τ'ες τ' άορ'άσ'ημε, καθουρμά τά κάνουνε, λεμ. πλεμπι τά πουλάτε.

— Ποιος τά τρώει;

— Τι λές, Καραμπέτ! Ούλο κόσμος τέλει. Λεμπλεμπι άμ'α φ'ασιμ'ος κ'ήης, κοιλιά τόπ'ι ένεται, μ'έ, Ούλο κόσμος από ν'τικό σ'ας μ'αα ζι τά άορ'ά'η, κατεμ'ύριος τά κ'ήης.</

ΑΣΩΤΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ άλλα ιδανικός πατέρας!

Η πολυγαμία είναι δέσπια συνθηγοτάτη στα περισσότερα ζώα. Η πιο χαρακτηριστική όμως και άσωτη θα λέγαμε, περίπτε στις πολυγαμίες, δεν είναι ούτε, όπως θα φανταζόταν κανείς, του άνωζου — όπως θεωρείται — για τον έρωτα — σπουδ γίτη, ούτε του πετεινού, αλλά ενός μικρού — το σώμα του έχει μήκος 6 μέτρων 7 εκατοστών — φαιού, που κατοικεί στις και τις όλων των ποταμών της Εύρωπης και που ονομάζεται από την συστηματική ζωολογία «γαστερόστομος ο τριαντακός» ο οποίος όμως συνδυάζει με τις πολυγαμικές του διαθέσεις και έξοχες ιδιότητες καλού και στοργικού πατέρα.

Κατά τον Απρίλιο ο κ. γαστερόστομος αποκτά θαυμάσιο, χρώμα, το οποίο και πρωτοφανή ενέργεια του. Ηλθε η ώρα των έρωτων του, που θα διαρκέσουν έως το τέλος του Μαΐου. Αυτά, όμως, έρωτες, που, παρά την πολυγαμία, ο μικροσκοπικός αυτός δεν ζουν, ζουν ποταμών, δεν θα έρθει ούτε στιγμή αναπαύσεως. Σαν καλός άσος, όμως, θα φροντίσει πρώτα για την στέγη και ύστερα για τον γάμο. Στο σημείο αυτό ο κ. γαστερόστομος, αποδεδειγμένα προνοητικώτερος του ανθρώπου. Πρώτα θα κατασκευάσει τη φωλιά του, που έχει το μέγεθος καρδίου, με ρίζες, φυτικά συντηρίσματα, ύλην και άμυν, θα αφήσει ένα άνοιγμα που χρησιμεύει ως είσοδος, θα την εδωθετή με ταλλήλους και μετά θα τρέξει εις άνοξητην νύμφης, δηλαδή θηλυκίας έτοιμης προς ώστικαν.

Μόλις την έρθει, προσπαθεί στην αρχή με διάφορα ταλαιμάρια και έρωτοτροπίες να την προσελκύσει στη φωλιά του. Έαν όμως ο τρόπος αυτός δεν έχει το απαιτούμενο αποτέλεσμα, δεν διατάζει να χρησιμεύσει και την ίδια. Με το καλό λοιπόν η με το κακό την πιάνει μέσα στη φωλιά του, όπου αυτή γεννά τα αυγά της. Μόλις όμως γεννηθούν τα αυγά η θηλυκία του είναι άχρηστη πια. Την δίδωκε και ζητεί δευτέρη, τρίτη, τετάρτη και άλλες, και άλλες συζύγους, μέχρις ότου επί τέλους η φωλιά του γεμίσει από αυγά.

Τότε δεν έχει άλλη φροντίδα παρά για τους απογόνους του. Θα σταθεί επί δεκάς μέρες άκοιμητος φρουρός εμπρός στη φωλιά, καταδιώκοντας με μανία όποιον επιχειρήσει να πλησιάσει και διμυργώντας με τις κινήσεις των περυγίων του τα καταλλήλα για την εκκόλαψιν των αυγών ρευμάτων. Οι άσάρδες και φοβερές μπιέρες προσπαθούν να πλησιάσουν τη φωλιά για να... καταβροχθίσουν τα παιδιά τους, άδυστατοι όμως να πλησιάσουν εμπρός στην καταπληκτική ενεργητική αντίστασή του ηρωικού αυτού και αφοσιωμένου πατέρα, που θα μείνει εκεί έργυρτος φρουρός, άσφαλισμένος με τον συνεχή καθαρισμό της φωλιάς και με την άναυδη στο άερος δια της κινήσεως των περυγίων του.

Όσο πλησιάζει η στιγμή της εκκόλαψης τόσο μεγαλύτερη είναι η μέριμνα του γαστερόστου, που δεν θα σταματήσει παρά μόνο όταν τα νεογνά έβγουν από τη φωλιά. Άλλα, και τότε δεν θα ε, ά, φηση ακόμη ν' απομακρυνθούν, παρά μόνον όταν κρίνει ότι απέκτησαν εύχερως κολυμβήσεως και ικανότητα προς άνευρεσιν τροφής.

Δεν είναι άβλητος, θαυμάσιο το παραδειγμα του μικροσκοπικού αυτού του, πολυγάμου έστω, αλλά στοργικού πατέρα;

Σ.Ο.Ν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ένός ονείρου

ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Η κοκκινιτή φλογίτσα του καντηλιού έτρεμύθιζε, σαν κου ρασμίνι, και οι σκιές, σπαρτά γκρι ζώα τοιχούς λές και έμεγάλωναν την αγωνιώδη στιγμή, που άκολουθιθσε μετά το δριμύ κατηγορητήριο του Παύλου Σμίρκι.

Σε μία μακρινή γωνιά του δωματίου, το πρόσωπο της γυναίκας με τα σπαρτά μαύρα και γυαλιστερά μαύρα, σαν ύπνιστοιμένα από τον φόβο, ξεχώριζε κάταστρο από τον σκότο.

Εσφιμένα, σαν κεντρομένη από μία καινούργια δύναμη, η γυναίκα έπροχώρησε μερικά έθματα κι έμειλε: αλλά η φωνή της ήτανε μουντή και παραέβη για την ήρεμιά της.

— Ναί, τον αγαπώ τον Ριχάρδο Βάγκναμ, και δεν μπορώ να κάμω τίποτα για ν' αλλάξει αυτό το γεγονός. Παύλε, δεν σε φοβάμαι πια το καταλαβαίνεις; Μια φοβερή έλασθημία έξφυγε από τα χείλη του άνδρα, και τα μεγάλα μάτια του έλαμψαν σ' γρια.

— Τόν αγαπώ λοιπόν;

— Ναί! Έκανε; τη ζωή μου, κάλσι και αυτό το σπίτι φυλακή για μένα. Δεν μπορώ πια να σ' ποφέρω τους καυγάδες και τους έξευτελισμούς. Δεν ένδιαφέρεσαι καθόλου για μένα, ούτε ένδιαφέρθηκες ποτέ.

— Και αυτό σημαίνει πως θέλεις να μου ζήτησης την έλευθερία σου; Θα την έχω.

Η Θέλια έφερε τα χέρια στον λαιμό όπου οι φλέβες της χτυπούσαν δυνατά. — Άσσε, λοιπόν, ο έ, φίλη, να μετατρέπονται τώρα σε όνειρο, έρωτικό.

— Θα την έχω μ' αυτό! Έξακολούθησε ο άνδρας τραβώντας το

πιστόλι του από το συρτάρι του τραπεζιού. Είσαι γυναίκα μου, και καταλαβαίνεις; Και πρέπει να μείνεις με τον άνδρα σου.

Έκείνη άντικρινε την κάννη του φοκικού όπλου σαν ύπνωτομένη γη. Και έννοιωσε πως ήταν έντελως άνικανη να κάμει την παραμικρή σκέψη ή δράση.

— Όσο για τον Ριχάρδο Βάγκναμ, έξακολούθησε ο άνδρας, θα λογαριαστώ εγώ μαζί του.

Η Θέλια τον δέχθηκε σ' ένα σπασμό άγωνίας και έλπίδας: — Τίποτα δεν μπορείς να κάμεις; Παύλε, τίποτα που να μ' έμποδίσουν να φύγω, τίποτα που να σβύσει αυτό που ένινε, τίποτα...

— Ό άλλος τινάχθηκε.

— Δόκτωρ Ριχάρδος Βάγκναμ! είπε χλευαστικά. Η φημη του Δον Ζουάν που δεν σέβεται τις πελάτισσες, που ένινε πολύ έπιθυμητή για έναν γαστρονόμο, και μπορεί να τον καταστρέψει.

Αυτή μετέβαλεσε για την τρέλλα που έκανε να προχωρήσει πολύ στις όμολογίες της και έφωνα ξε:

— Τι σκέπτεσαι να κάμεις;

Δεν πιστεύω...

— Να τον σκοτώσω; Όχι δά! Τι ένινε ο θάνατος; Ένα φύσημα που περνάει από κοντά σου και σου κόβει την πνοή. Έγώ όμως θα τον καταστρέψω και εσύ δεν θα μπορείς ποτέ να τον γλυτώ.

— Θα τον εκθέσω θα τον έξυμώσω, θα τον κάμω να χάσει όλη του την πελατεία, να πενήσει! Αυτός ένινε άληθινός θάνατος για έναν άνδρα!

Η Θέλια έννοιωσε πως οι τοιχοί του δωματίου έστένεαν και έγερναν για να την πιέσουν και η καρδιά της λές και σφυγγόντας σε μία τανάλια. Έγγυριζε καλά τον άνδρα της, τα μέσα που θέθε και την κακή του. Ήτανε έδεται ότι θα πραγματοποιούσε την άπειλή του. Και το θριαμβικό χαμόγέλο του ένδειξε ότι της έβγαζε το μυαλό. Αυτός έξακολούθησε:

— Μετά απ' αυτό, ο δόκτωρ Ριχάρδος θα σχηματίσει άσφαλλος άλλες ιδέες για σένα. Ένας άνδρας μισεί εύκολα την γυναίκα που στάθηκε αίτια της καταστρο

φής του. Όταν τον κανονίσω δεν θα σκεφθώ πια να σε πάρω κοντά μου, άγαπητή μου!

Άφησε το πιστόλι έπάνω στο τραπεζί και έξακολούθησε:

— Και έπειτα θα ήταν κρίμα να σ' σκοτώσω. Τα δάσνά σου μόλις τώρα αρχίζουν. Έτσι με ρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, καθώς θα βασανίζεται από την κοινή περιφρόνηση και από την πείνα θα λάτρη και σ' εκείνο που σου πρέπει...

Η Θέλια έννοιωσε στο μυαλό της έπιμονες σφουριές. Έκόντευε να τρελλαθώ!

Το τρεμουλιαστό φως του καντηλιού έσφιχλώσε έσφιχτά, σάμπως να έπρόκειτο να σβύσει. Το χέρι της άπλωθίκε έπάνω στο τραπεζί και άνατρίχιασε στην έσφιξη του πιστολιού...

Τό φως του καντηλιού έξακολούθησε να τρεμουλύνει και οι ίσκιες που ένιναν σαν φαντάσματα, άπλωθηκαν έπάνω στο άψυχο κορμί που κοιτόταν έσπλωμένο στα πόδια της.

Σιγά, σιγά το μυαλό της γυναίκας ξαναέβη στην πραγματικότητα και η πρώτη σκέψη της ήταν να φύγει, να σωθώ. Όχι από φόβο μήπως την συλλαβούν, αλλά για να μη λησθή τον Ριχάρδο, όταν θα την έβλεπε από το έδωλό του καταγορευμένου.

Οι σκέψεις έσφιγγόριζαν με σα στο μυαλό της. Ότι δήποτε και αν έπρόκειτο να συμβή έπρεπε να διατηρήσει την ψυχραιμία της. Ο Ριχάρδος δεν ήταν ποτέ δυνατός να κατηγορηθώ για τον φόνο του άνδρα της, κι' αυτό της έδωσε καινούργιο θάρρος. Έ γυναιτσά και έβαλε το πιστόλι στο άψυχο χέρι του πώματος... Έπειτα έδωκε με προφύλαξη απ' το δωμάτιο...

Δεν έκασταζε πως έφθανε στο σπίτι του Ριχάρδου, που άμέσως έπρόκειτο να τα χέρια της έτρεμαν νευρικά και τα μάτια της έλαμπα παράξενα. Άλλά δεν της είπε τίποτα, καθώς ήταν άπορο φημένος από κάποια σκέψη.

Είσαι δέσπια ότι δεν σε είδε κανείς που ήρθες;

Έκείνη έκλεισε τα μάτια και άνατρίχιασε. Ήθελε να του πη την άλήθεια αλλά τα λόγια δεν έβγαιναν από το στόμα της. Είπε μονάχα:

— Είμαι άπολύτως δέσπια. Ντίκ. Έπρεπε νάρθω γιατί έπρεπε να σε ίδω! Είμαι τόσο πολύ κουρασμένη...

Ο άνδρας, που έδωμάτιζε νευρικά στο δωμάτιο έσταμάτησε έσφιχτά και της είπε:

— Θέλια, δεν μπορείς να έξακολουθήσεις αυτό που γίνεται! Είναι πολύ έπιθυμητό! Είναι μερικά έξοδα που θέλω να σε πω, αλλά εν πάση περιπτώσει...

Το δωμάτιο το έβλεπε τώρα η Θέλια σαν τυλιγμένο μέσα σ' ένα σύννεφο, καθώς κυτούσε τον Ριχάρδο. Καίτη την έντινε στον λαιμό.

— Θέλεις να της έτι...

Δεν μπορούσε να τη περισσότερο και έστρεψε άλλο το βλέμμα.

Ο Ριχάρδος δεν ήταν άνθρωπος σταθερού χαρακτήρος. Το καρίτσιό του για την Θέλια έκράτησε πολύ περισσότερο από το συνθιγμένο και τώρα, που καταλάβαινε πως δεν την αγαπούσε πια, δυσκολευόταν να τ' όμολογή.

— Έπειτα, άποστρεφόμενος κάβη εύχαριστήσι που άπαιτούσε κάποια έξοδα, άποστρεφόμενος τον μέ της Θέλια πάντα τον στενοχωρούσαν για την έλικρινεία και την έμπιστοσύνη της. Έπρεπε λοιπόν να διακόψω άμέσως και να ξεχάσω γρήγορα αυτήν την περιπέτεια.

Κατά τις στιγμές που άκολουθούσαν η Θέλια έμάνεψε άμέσως τη σκέψη του άνδρα και η άψ, κάλυψε μονάχα την κατέληξε, χωρίς να την τρομάξει.

— Γιατί δεν όμολογείς ότι δεν νοιώθεις πια τίποτα για μένα; έ. μωρουρίσσε. Δεν ένινε έγκλημα...

— Θέλια!

Ο Ριχάρδος την έπλησίασε. — Σε παρακαλώ, τον δέχθηκε, χωρίς να την τρομάξει.

— Καταλαβαίνω, πρέπει να κυττάω τη θέα μου, την ύψηλή μου. Ένας άνδρας της θέσεως μου πρέπει να ένινε πανδρεμένος και...

— Μήπως πρόκειται να παντρευ

θής; — Ναί... Έκαμε ο Ριχάρδος, κρύβοντας με δυσκολία την άμηχανία του. Έπρεπε να σ' πω, θέλια, από καιρό, αλλά δεν είχα τό θάρρος.

— Κρίμα! Άν μου τώλεγες προηγουμένως...

Η φωνή της είχε πάρει έναν τόνο μοιρολατρείας.

— Δεν θα συνέβαιναν διάφορα, τα πράγματα, φαντάζομαι.

— Για σένα, όχι άπλητρη σ' τη τραβώντας κατά την πόρτα.

Αυτός την κυτούσε που έβγαζε από το σπίτι, ταπεινωμένος. Μετά έσήκωσε τους ώμους με ά διαφορά και έστρέψε στη θαλπωρή του γραφείου του μ' έναν στεγανό άνακουφισμένο.

— Άυτόσο η Θέλια, με άργυρ περ πόντος, έπληττεινε, κατ' ευθείαν προς το πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα...

ΕΘΝΙΑ ΝΤΕΑΝ

Α.Ο.Α.Ο.

ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Κατά πάσαν πιθανότητα, πρώτοι οι οποίοι έφευραν τα άρματα ήταν οι Βαβυλώνιοι, οι Πέρσαι, οι Χαλδαίοι και οι Αιγύπτιοι. Το άρμα οι αρχαίοι το έχρησιμοποιούσαν ως πολεμικό όπλο και ήταν δίτροχο σύρσιμο συνήθως από δύο ίππους. Αργότερα και οι Έλληνες άντικατέστησαν με άρματα το πολεμικό ίππικό. Οι βασιλείς και οι ήγεμόνες έπολεμούσαν έτσι, και οι πολέμοι άναγνώριζον! Ένα έθνος διαπερνά την καρδιά τους... Και την πληγώνει άγίατρεστα...

Ο έρωτας τους έκεραυνόβησε με το δηλητηριώδες έθνος του. Ένα έθνος όμως δηλητηριώδες με έναν ίο μικρόλυκο άπεριγράπτου ήδυσθεσίας και ήδονης...

ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Ο Άριστίνετος, που έζησε κατά τον 5ον αιώνα π.Χ., ύπηρε ένας από τους άλιγους άρχαίους συγγραφείς έρωτικών έργων. Μεταξύ άλλων έγραψε διηγήματα έρωτικά τα όποια διακρίνονται για την έλευθεριότητα τους καθώς και «Ερωτική Έπιστολογραφία». Τα περισσότερα των έργων του ένινε άπομνημονεύματα έρωτικών άλυσαν δριανών έλεγμων. Σήμερα σώνονται μερικά άποσπάσματα των έργων του, τα όποια έδωσαν έμπνευση στο Παρίσι κατά το 1873.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΑΒΕΝΤΙΝΟΣ ΛΟΦΟΣ;

Το Άβεντινο ένινε ένας από τους έπτά λόφους επί του όποιου ένινε κτισμένη η Ρώμη, έρσιεταται στην άριστερή όχθη του Τίβερεως ποταμού και άνωμάθη τοισινοτρόπος από τον έσκαλα της. Άλλες Άβεντινο, που έτάφη εκεί. Στον λόφο αυτό έγκατεστάθη η λαϊκή μάσα της Ρώμης, αντίθετος με τον λόφο Παλατίνω, όπου έγκατεστάθησαν οι άριστοκράται.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Όποιος τρέχει πολύ γρήγορα, μένει πίσω στο δρόμο.

— Όποιος ένινε καταδικασμένος από τη μοίρα να κρεμασθώ, δεν έχει φόβο να πνιγώ.

— Όποιος θέλει να ζήσει ήσυχο, σ' αυτό τον κόσμο, πρέπει να ένινε κουφός, τυφλός ή θούρος.

— Όποιος κλαίει για τα βάσανα να όλου το κόσμου, θα χάσει στο τέλος τα μάτια του.

— Να θεωρήσεις πάντα τον έχθρό σου μεγάλο σαν έλέφαντα και ό,ταν ακόμη ένινε μικρότερος από το μυρμηγκί.

— Τυφλός ένινε εκείνος μονάχα που πέφτει δυο φορές στον ίδιο λάκκο.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Όποιος έχει φίλο όλον τον κόσμο, δεν έχει κανέναν φίλο.

— Ό φιλάργυρος κάνει, καλό στην ανθρωπότητα μονάχα όταν πεθαίνει.

— Άπ' όλους μπορούμε να μάθουμε κάτι, και απ' αυτούς ακόμη τους άνοητους.

— Κάι το άκριβέστερο μάτι δεν αξίζει όσο ένας διαόλος.

— Δεν πρέπει να διαλέξω, ό, πως επίσης δεν πρέπει να σταματάς συχνά στο δρόμο σου.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ του κεραυνοβόλου ΕΡΩΤΟΣ

Φλογίζει τους δειλούς,
κεντρίζει τους άτόλμους

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟ
ΒΕΛΟΣ

Το φαινόμενο του «κεραυνοβόλου» έρωτος άποσφύρισε άνδρα δεν όλους τους ψυχιάτρους και τους ειδίκοις της έρωτικής ψυχολογίας. Και ο κάθευ έδωσε σ' αυτό μίαν έξήγησι σύμφωνα με την άτομική κλίση του και τις άν τιλψεις της έποχής του...

— Άυτόσο από όλες τις άλληλες συγκρουόμενες σχετικές άπόψεις που έμφανίσθηκαν, ένα συμπερασμα έβγαίνει: «Ότι ο κεραυνοβόλος έρωας ο έρωας «άσπρη» που «πνάνεται από τα μάτια, στα χείλη, στην καρδιά, ριζώνει και δεν γυαίνει, κατά την λαϊκή έκφραση, ένινε ένα φαινόμενο φυσικότατο.

Τα δυο φίλα — ο άνδρας και η γυναίκα — άνατρίχιασαν, μετά, έ, τον διαρκώς άκαταπαύτο, σ' ότως... Και μία μέρα, άναγνώριζον! Ένα έθνος διαπερνά την καρδιά τους... Και την πληγώνει άγίατρεστα...

Ο έρωας τους έκεραυνόβησε με το δηλητηριώδες έθνος του. Ένα έθνος όμως δηλητηριώδες με έναν ίο μικρόλυκο άπεριγράπτου ήδυσθεσίας και ήδονης...

— Άπ' τη στιγμή αυτή οι δυο «κεραυνόπληκτοι» νέοι άναγνώριζον μεταξύ των όλων τις χάρες του κόσμου. Και καταλαμείανται από μία έντονη διάθεσι μοναχικού ρεβέσματος...

Και από την στιγμή αυτή τα ποτλιά γ' αυτούς και μόνο έκτελού, το τραγούδι τους. Γι' αυτό τους και μόνο ευδιώδιζαν, το ρόδα γ' αυτούς το νερό κελαιόζ σαν άβδόν...

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΤΗΣ ΔΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όσο όμως ένινε φυσικότατο, οι πρώτες ματιές που έκοιτάζει ένας άνδρας, και μία γυναίκα μόλις συναντηθούν, να άνάψουν άμέσως κεραυνό, τόσο σπάνιο ένινε να γυνηθούν και την συμπάθεια.

Γιατί οι κεραυνοβόλοι έρωτες ένινε γεννημένα του τυφλού έρωτικού ένστικτου που δώγει τα δυο φίλα προς την ένωση, άδιαφορώντας για τα περαιτέρω...

Ευτυχώς που ένινε όμως άσος στην φλόγα του κεραυνού νοιώσουν να έφινε και η έλικρινής συμπάθεια...

Αυτό άποτελεί το ιδανικό της άραιότερης άγάπης του κόσμου... Ένινε η ευτυχέστερα σύμπτωση στα μεγάλα πεπρωμένα της ζωής.

Δυο νέοι προχωρούν. Έσφιχτά, Έκείνος σταματά. Προσέχει Έκείνην. Κι' Έκείνη προσέχει Αυτόν. Τα βλέμματα τους συναντώνται. Κυττάζονται με έσφιχτο σμό. Τι σύμπτωση! Πόσο άρέσει ο ένας στον άλλον...

— Άποτόμα, δέχονται και οι δυο μίαν ηλεκτρική έκκένωσι που συκλονίζει το έναι τους. Τα μάτια τους πετούν σπινθήρες... Και το βλέμμα τους γίνεται τόσο διαπεραστικό, που έχουν και οι δυο την αίσθησι ότι έρσιεκαται ο Ένας γυνίκοι άπέναντί του άλλου χωρίς κανέναν μυστικό, χωρίς να έχουν να κρύβουν τίποτα από ό,τι νοιώθουν έκείνη τη στιγμή ο ένας στον άλλον.

— Σ' αγαπώ, σε θέλω, είσαι αυτό που ζητούσα χρόνια τώρα με σα στο πλήθος, μιλούν τα μάτια.

Αυτός ένινε ο κεραυνοβόλος έρωας — συμπάθεια. Άλλά ένινε το σπάνιο! Και ένινε τόσο ευτυχί σμένο οι άλιγοι άνθρωποι που τον δοκίμασαν...

ΕΝΑΣ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Συνήθως όμως ο κεραυνοβόλος έρωας δεν συνοδεύεται από την συμπάθεια. Ένινε μία στιγμήαι έσφις, ένα πάθος, μία τρέλλα...

Οι δυο έρασται νομίζουν ότι έκαμν την έκλογή τους... Καταβάθος όμως δεν ύπηρεαν παρά ό, γ'ανα του τυφλού έρωτικού ένστικτου των...

Γι' αυτό και οι έρωτες — άσπρη — δεν ένινε και οι πιο διαρκείς, όταν μάλιστα τον έξτονο τόβο άκολουθώ η άμεση ίκανοποίησις...

ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΜΕ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ... ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΙ

Το βλέμμα ένινε η πρώτη συνεννόηση στον έρωτα και το μογασίκο όπλο του κεραυνοβόλου έρωτος. Η όρασις κατέχει το πάν... Ένινε γοργή και διαπεραστική και άναμετρά με μία ματιά όλη την «ποιότητα» του προσώπου που λαχάρ...

Κάποιος διάσημος ψυχολόγος του έρωτος είπε ότι τα έρωτικά μάτια έχου άλες τις ιδιότητες του τηλεσκοπίου και του μικροσκοπίου. Όταν το βλέμμα του έρωτημένου κυττάει και κατακτά, έξεγει όλες τις αισθήσεις, τα πάθη, τις λαχάρες...

— Καμιά άλλη αίσθησις δεν κατέχει σ' αυτόν τον βαθμό την ικανότητα να καίη να παρακαθήσουν στο «πανόραμα» του άναμίζ ο λεπτότερος «αίσθησις» και τα πλέον ζωώδη ένστικτα και τα υδαιότερα πάθη...

Ο ΔΑΝΤΕ ΚΑΙ Ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΠΛΗΚΤΟΙ»

Άν και φυσική, ένινε ώστόσο πολύ περιεργή αυτή η αλφειδιά μεταμόρφωσις του άτόμου που «κεραυνόβηται» από τον έρωτα ένώ άμέριμνα έδωδισε στον δράμο του...

— Άς δούμε τί λέει ο Δάντε μιλώντας για τον κεραυνόβητο έρωτα που του ένέπνευσε η Βεατρίκη, όταν την προέδεξε σε μίαν έκκλησιαν της Φλωρεντίας:

Μου έφάνηκε τόσο θελκτική, τόσο άραία και χαριτωμένη, ό, σ' έγώ, ο όποιος ποτέ δεν είχα σκεφθώ την διαφορά των δυο φύλων και ποτέ δεν είχα φυλάξει γυναίκα με προσοχή, έγώ, λέγω, που με έθαύμαζαν όλι για την έγκρατεια και την σωφροσύνη μου έρέθηκα έσφιχτά παράφορα έρωτευμένος...

Άλλά και ο Βέρθερος κεραυνόπληκτος από την γοητευτική θέα της Καρλόττας του μάταια προσπαθεί να διώξει την εικόνα της από τον νού του:

— Πόσο με παρακολουθεί η μορφή της, λέει. Είτε άγρυπνά, είτε όνειρεύομαι, παραστέκεται πάντα κοντά μου και μου γεμίζει ευτυχία την μνήμη. Και νοιώθω έδω μέσα στο μετώπο μου, έδω μέσα στο κρανίο μου, ό, δύνα ένινε συγκεντρωμένες όλες οι δυνάμεις του ανθρώπου, μία μόνη δύναμη να κυριαρχώ: τα δυο της μαύρα μάτια! — Δι' αυτό να το έξηγησω αυτό... Παντού να το παρακολουθούν δυο μαύρα μάτια...

— Δέν μπορεί αυτό να διαρκέσει επί πολύ έφάνηκε. Ο σκηνοθέτης μου μίλησε σαν να ήμουν η πιο τελευταία...

Ο δάσκαλος του χορού δεν προσέχει πια παρά τη Βίβιαν Μπέντερμαν, γιατί συντηρείται από κάποιοι πολύ πλούσιο. Η ζωή ένινε άυπόφορη.

— Άσφαλώς, δεν μπορεί να σε προσέξουν στα σοβάρ, είπα έγώ, με ένα τέτοιο όνομα: Ρόζ Μπουμπόν!

— Γιατί; Τι έκαίρετικό έχει το όνομά μου; Ένινε το όνομα μίας τιμίας οικογενείας που δεν χωράει σε κανέναν τίποτα. Ο πατέρας μου ήταν νεκροθάφτης.

— Βεβαίως! Μά Μπουμπόν δεν ένινε όνομα σοβάρ, αυτό.

— Δέν έρσιεκει ότι ένινε εδιδά αυτο;

— Προσέχη! Η άλήθεια με ό, ποχρώνει να πώ ότι...

— Τι τους ύποπτοίρεις;

— Όχι, μά η δική μου φαίνεται τωμνήρη.

— Άν το ήξερα πως ήσουν με το μέρος σου, είπε. Άλλάδες παλ από τότε που...

— Συγγνώμη. Έγώ ή έσύ...

— Ω, κι' έπειτα, κάμε όπως νομίζεις. Δέν φτάνει που σε τιμά με τον έρωτά μου!

Τις λέξεις αυτές τις είπε σ' έ. ναν, τέτοιο τόνο που μ' έκαμε να γελάσω. Θυμωμένη απ' πριγκήπισσα, έξέφρασε:

— Έστώ! Όλα έτελείωσαν με ταξό μας!

— Έλα, μικρή μου Ρόζ, μη λές τέτοιες κουβέντες. Μικρή μου Ρόζ! Μικρή μου Ρόζ! Μά για ποιά με παίρνεις; Άσφαλώς, άγαπητή μου, ξεχνάς όλα όσα μάς χωρίζουν.

— Έπειτα, καθώς άποσπύρταν χυτώντας την πόρτα, την άκούσα να λήη στην καριέρα — γιατί έσάστους από σό;

— Βλέπεις, παιδί μου, δεν πρέπει ποτέ να συναναστρέφεται άνθρώπους κατωτέρου κοινωνικού επιπέδου...

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

35ον

Ο Σαίντ - Άντρέ θρήνηκε μ' ένα πόνημα έξω από την γέφυρα. Ο Ρονσερόλ άπλωσε τα χέρια του στον άερα, σαν να ήθελε να προστατευθή από κάποιον άόρατο εχθρό. Καμιά είκοσαριά τοξότες αποδοχάρησαν έντρομοι και άρχισαν να τρέχουν σαν τρελοί. Οι άλλοι είχαν και αυτοί κλονισθή, αλλά δεν έτολμούσαν να φύγουν.

Ο άρχηγός των τοξοτών ήταν άνθρωπος γενναίος και σκληρός. Όλα αυτά τον εξέπλητταν βέβαια. Άλλα έπρεπε να έκτελεση το καθήκον του. Έγύρισε άμέσως προς τους άνδρας του και τους είπε:

— Θά σπάσω το κεφάλι στον πρώτο που θά έγκυκαλίψη την θέσι του.

Εκείνη τη στιγμή, ένα φώς εμφανίσθηκε κάτω από την πύλη του μεγάρου. Ήταν ο γέρον ό πηρέτης που έπροχωρούσε, κρατώντας ένα φανάρι στά χέρια του.

Ο κύριος Νουστράδαμος, είπε, άναμένει τους εύγενείς επίσκεπτας του.

— Διάβολε! Έκαμε ό άρχηγός των τοξοτών. Θά μπό ένω και άν δεν πνέκεται να με άκολουθήσει κανείς.

Επρόχωρησε πράγματι. Ο Μογκομερ, ο Ρονσερόλ, ο Ρολάν και ό Λαγκάρν, τον άκολουθήσαν.

Ένα λεπτό άργότερα, ό βασιλεύς και ό Σαίντ Άντρέ έβασαν και αυτοί τό πόδι τους επί της γέφυρας.

Αυτή τη φορά δεν άκούσαν άπολύτως τίποτε.

Οι τοξότες διέθρησαν και αυτοί την γέφυρα.

Όλοι αυτοί ό άνθρώποι άνέθηκαν μια μεγάλη σκόλα, στό έπάνω μέρος της οποίας ύπήρχε μια δλάνοιχη πόρτα. Ένα άπλετο φώς έξεχυνόταν από αυτή.

Εφθασαν κατόπιν στην εύρύχωρη αίθουσα με τις δώδεκα πόρτες της δώδεκα κόλωνα και τις δώδεκα σφίγγες.

Ο Ρονσερόλ είπε τότε με δυνάτη φωνή:

— Έν όνόματι του βασιλέως! Την ίδια στιγμή, τό έκτυφλωσε κό φώς εξηφανισθή και τό σκότα δι απλώθηκε πυκνό.

Υπήρχαν εκεί μέσα πεινήντα περίπου άνθρωποι, άπλωμένοι από τό κεφάλι ως τό πόδι. Υπήρχε άκόμη ένας βασιλεύς, ένας διευθυντής της αστυνομίας, ένας στρατάρχης, τόσο άλλοι που σε διάφορικές στιγμές θά έφαινοντο άνδρείοι.

Κάι όμως όλοι αυτοί ό άνθρώποι έννοιωσαν ένα ρίγος να διατρέχει τό σώμα τους.

Ο άρχηγός των τοξοτών διετήρησε μόνος την ψυχραιμία και τό θάρρος του.

— Άνάψετε τους πυρσούς! είταξε.

Η διαταγή αυτή υπό άλλας συνθήκες θά έξετελείτο άμέσως. Άλλ' ήταν τόση η ταραχή αυτών των ανθρώπων, ώστε έπέρασαν άρκετά λεπτά, χωρίς να άναφθί ουτε ένας πυρσός.

Ξαφνικά μια σπαρακτική κραυγή τρόμου ένληξε μέσα στην αίθουσα. Προήρχετο από έναν τρένο, τη που έβένωσε επί είς αίθραν θή έπάνω στο πρόσωπό του την έπιπλά, ένας παγωμένο χεριό.

Μια δεύτερη φωνή, μια τρίτη και έπειτα πολλές άλλες άκούσθηκαν από διάφορα μέρη της αίθουσής.

Όλοι οι τοξότες εφώναζον κα όύραλσον, ενώ συγχρόνως έπροσπαθούσαν να πιάσουν στην πόρτα. Άλλά δεν τό κατάρθσαν και έπιπταν ό ένας έπάνω στον άλλον. Οι κραυγές τους έκαιαντοσαν σπαρακτικές. Άρκετοί είχαν λιποθυμήσει. Δεν ήταν ό φόβός του θά

νάτου που τους είχε ρίξει σ' αυτή την κατάσταση, αλλά ό φόβός του Άοράτου, που είχε άπλωθή μέσα στις ψυχές τους.

Ο Έρρικος ό 2ος ό Σαίντ Άντρέ και ό Ρονσερόλ δεν μετείχαν μόνο στο γενικό αυτό παραλήρημα. Άλλά δεν ήσαν λιγώτερο περίτρομοι από τους άλλους.

Ξαφνικά, μια άνθρωπινη φωνή, μια φωνή άφαντάσου γλυκύτητας έψιθύρισε στό ατί του βασιλέως:

— Μεγαλειότατε, θέλετε να σάς δώσω τη Μαργαρίτα; Έκαμε ό Έρρικος.

Και: — Άν θέλατε, σάς την δίνω. Μόνον έγώ στον κόσμο μπόρώ να σάς την δώσω. Μόνον έγώ μπόρώ να την κάμω να έλθη θεληματικά προς εσάς.

— Θα έλθω από θέλησή της; — Άαυριο κιάας, εάν αυτή είχε ή έπιθυμία σας.

— Τι πρέπει να κάμω γι' αύ, τό;

— Καλέσετε τον Νουστράδαμο και διατάξετε όλους αυτούς τους ένοχλητικούς να φύγουν.

Τρόμοι, παραλήρηματα, τραγικές άναμνήσεις, όλα εξαφανισθήκαν διά μιας από τό μυαλό του βασιλέως. Δεν άπέμεινε παρα τό τρελλά πάθος του γιά τη Μαργαρίτα. Εάν ό Νουστράδαμος τό έζητούσε την ψυχή του, θά την έδινε και αυτήν προθύμως.

Και τότε, με μια φωνή που άντήρησε παράξενα μέσα στην αίθουσα, έκάλωσε:

— Νουστράδαμε, έλάτε κοντά μου.

Την ίδια στιγμή, ένα έκτυφλωτικό φώς έπηλμύρισε την αίθουσα.

Ο βασιλεύς συνθησιμένος στά σκόταδια, έκλείσε καί άρχας τά μάτια. Όττοι τά άνοιξε και πάλιν είδε τον Νουστράδαμο, που, ντυμένος με μια πολυτελή άμφιεσι από μαύρο βελούδο με τό έίφοστό πλεuro και τό καπέλο, ό στο κεφάλι, ύπεκλινότο βανάλν μπροστά του και τό έλεγε:

— Μεγαλειότατε, είμαι στάς δι' αταγας σας.

Ο Ρονσερόλ κι ό Σαίντ Άντρέ άφθηκαν ένα άναστεναγμό άνακούφιωσης.

— Τον κρατούμε επί τέλους! εί σκέπτοντο.

Ο Μογκομερ ήταν κιάας έτοιμος να κτυπήσει.

— Πίσω όλοι! εφώνασε ξαφνικά ό βασιλεύς.

Ο Νουστράδαμος είχε άνασηκώθι τώρα και είχε σταυρώσει τά χέρια του στό στήθος.

— Μεγαλειότατε, έψιθύρισε ό Σαίντ Άντρέ παρασυρούσε άσφαλώς. Αυτός ό άνθρώπος...

Ο πρώτος που θά τον έγγιγισθά έχ να λογαριασθή με τό δημό μιν. Φύγετε όλοι άπ' εδώ! Τίποτε άλλο δεν θά μπόρουσε να προέξηγη τόση κατάπληξη, όσο τά λόγια αυτά του βασιλέως.

Η μεγάλη πόρτα άνοιχθηκε συγχρόνως. Στά κάτω τοξότες έβένωσαν, ό Τζίννο έδινε ένα χρυσό νόμισμα.

Ο Μογκομερ έβγήκε τελευταίος από όλους. Ε'Ασφαλώς έσκέπτον, θά καταδύσθη την βασίλισσα και μένα.

Ο Νουστράδαμος έπροχώρησε προς τό μέρος του και είπε:

— Ηούχαστε, Δεν θά μάθω τίποτε.

Ο Μογκομερ έφωγε. Ο βασιλεύς έβριζε τότε ένα παρατεταμένο θλάμηον στον παράενο δίκον σμα αυτής της αίθουσας. Έπει

τά, θλέποντας τον Μογκομερ μπροστά του ήθέλησε να θέσθαι θή άν ή έξουσία του ίσχυε και μέσα σ' αυτό τό μέρος.

— Έχετε εδώ μέσα έναν άνθρώπο έκτος νόμου είπε. Αυτόν ήλθαμε να ζητήσωμε.

— Έννοείτε τον Ρσαγιόλ ντε Μπαρεβέρ. Μεγαλειότατε; Πράγματι είνε εδώ.

— Πρέπει να μού παραδώσετε αυτόν τον άνθρωπο.

Ο Νουστράδαμος ύπεκλίθη και άπήντησε:

— Είσαθε ό άπόλυτος κύριος έδώ μέσα, Μεγαλειότατε. Θά σας παραδώσω λοιπόν τον άνθρωπο που ζητείτε.

— Άμέσως, εάν ό βασιλεύς τό έπιθυμεί. Σ' ας προειδοποιώ όμως αυτό, θά εινε επικίνδυνο γιά σάς Άφθρη που ή τέχνη αυτού του άνθρώπου θά θρεθή σέ συνάφεια με τη δική σας. Τότε θά σας τον παραδώσω. Τό όρκίζομαι στην ψυχή μου.

Ο τρόπος με τον όποιον είπώθηκαν αυτά τά λόγια έκαμε τον βασιλέα ν' άνατριχιάσει. Άλλα εύχρηστιμένως, γιάτί είχε θέσθαι ότι ή ίσχύς του έξακολουθούσε να ίσχυη πάντοτε, δεν έπέμεινε.

— Σας πιστεύω, είπε και θά περιμένω τη στιγμή που θά κρίνετε σεις κατάλληλη.

— Έν τώ μεταξύ, θά σας παραδώσω τη Μαργαρίτα. Θά έλθω μόνη της προς εσάς. Μόνον.

— Μιλήστε, ίκέτευσε ό βασιλεύς.

— Πρέπει να άπαλλαγίψη από τόν διευθυντή της αστυνομίας χωρίς αίματοχυσία. Αυτό εινε άπαραίτητο. Μεγαλειότατε.

— Άυριο τό πρωτό θά εινε στη Βασίλισσα.

— Πρέπει να άπαλλαγίψη άκόμη από ένα μοναχό που τον σιμβουλεύει: τον αιδεσιμώτατο Ίγνατιό ντε Λογιόλα.

— Θά τον εκδιώξω από την Γαλλία.

— Τέλος, πρέπει να θρήτη κατ'οίκειο γιά την κόρη του κυρίου ντε Ρονσερόλ. Υπάρχει κίνδυνος γιά σας εάν μείνη στό Παρίσι. Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να μείνη εδώ.

— Τό Περρεφόν εινε ένα καλό φορούριο. Θά διατάξω να την μεταφέρουν εκεί.

— Αυτά εινε όλα Μεγαλειότατε. Πού θέλετε να έλθω να σάς θρή αυτή ή νέα;

— Στην πύλη του Άγίου Διονυσίου. Θά έχω εκεί ένα φορείο και μια άκολουσία έτοιμη γιά να την συνοδεύσει.

— Μεγαλειότατε, αύριο τό πρωτό σάς βέκα ή νέα θά έλθω μόνη της να μπη μέσα στό φορείο.

Αυτά τά λόγια είχαν άνταλλαγή μέσα σέ έλαχίστα δευτερόλεπτα.

Ο βασιλεύς είπε έπειτα:

— Κύριε, έξω ότι είσαθε πολύ δυνατός. Διηγούνται γιά σας κατ'απληκτικά πράγματα. Ο κύριος ντε Λογιόλα λέγει ότι είσατε ένας δαίμονας. Έγώ όμως σας λέγω τουτό: Εάν κάμετε αυτά που υποάγεσθε, θά σας θεωρήσω ως τον ικανώτερο άνθρώπο της εποχής μας. Εάν εκείνη έλθω, θά είσαθε από αύριο ό εύνοούμενος του βασιλέως της Γαλλίας, ό φίλος του βασιλέως, ό άδελφός του.

Ο βασιλεύς άπεμακρύνθη έπειτα.

Ο Νουστράδαμος είχε άπομείνει άκίνητος στό μέσον της αίθουσας, κοντά στη χρυσή τραπεζα. Μια παρακτική έκπρασια άγώνιας άπλώθηκε έλαφικά έπάνω στο πρόσωπο αυτό που τό μόνος άνεταράσσε. Λίγα λεπτά άργότερα, όταν τά θήματα του βασιλέως έπαισαν να άκούωνται, ένα τρομερό γέλιο ανώδυσε τον άπερχόμενον μονάρχη.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ο Ρονσερόλ είχε μπη τρέχον. Τας μέσα στό μεγάλο του, υπό τό κράτος ενός άπεριγράπτου τρόμου. Δεν είχε βελήσει να άκούση τον Σαίντ Άντρέ που τό έλεγε ότι έπρεπε να άνακεφθών και να κανόνισουν ποιά στάσι θά έπαιρναν. Έκείνοι που τον συνόδευσαν δεν είχαν άκούσει να ψιθυρίζω θά τας φορές: «Και όμως έχουν

πεθάνει και οι δύο... Και ας, τος και εκείνη».

Εκλεισθήκει άμέσως στό δωμάτιό του, άφού έστειλε να καλέσουν έναν Ιερέα, τον όποιον έγκάτεσθησε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο λέγοντάς του:

«Είσατε όλες τις προσευχές που μπόρουν να άπομακρύνουν τά πνεύματα των νεκρών. Θά πληρώθωτε πλουσιοπαρόχος γι' αυτά».

Εάν με άκούσετε να φωνάζω έλάτε μέσα στό δωμάτιό μου και κάμετε τους έξορκισμούς που εκδίδωκουν τά φαντάσματα».

Επειτα, όταν άπέμεινε μόνος άνοιξε όλα τά φώτα και άρχισε να σκέπτεται την παράενη περιπέτεια εκείνης της νύχτας.

Ε'Ακούσα τον Ρενώ να φωνάζει. Και ό Σαίντ Άντρέ τον άκούσε επίσης. Είσαμε και οι δύο στό πνεύμα της Μαρίας ντε Κρουαμάρ. Εάν ήμουν μόνος, θά έπίστασα ότι έπρόκειτο περί παρασιτισίας. Άλλά είσαμε και έκούσκαμε και οι δύο. Τό καλύτερο που έχω να κάμω εινε να φύγω μαζί με την κόρη μου».

Εκείνο τό θράδυ δεν έκοιμήθη κε καθόλου. Βρισκόταν διαρκώς με τό έχειρίδιο στό χέρι. Έταίμος να άποκούσθη κάδε κίνδυνο που θά ένεφανίσθη. Κάπου κάπου, άνεσθαινε τά παραπετάσματα των πνευμάτων. Άλλοτε πάλιν έκνύταξε κάτω από τά έπιπλα. Κάθε σκεπτική γωνία του ένέπνεε τρόμον.

Κατά τά έξημερώματα όμως άνέκνυσε την ήρεμία του. Έπρωγε μάλιστα με πολλή όρεξη και μερικά ποτήρια καλού κρασιού τό ξανδώνκων την έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Λίγο άργότερα, έέ, χήκε τους πράκτορες του και έέ, κανόνισε την ύπηρεσία της ημέρας. Αυτή ή έργασία τον καήνσυχασε. Έγελούσε τώρα με την έδέα της φυγής που τό είχεν έλθει. Η θέσις του στην αλή ήταν άπρόσδελη. Από τό άλλο μέρος, τό μέγαρό του ήταν ένα αληθινό φρούριο και οι άνδρες που τον περιστοιχίζαν τυφλά άφωσιμώμενοι σ' αυτόν. Επ' πλέον έγνώριζε τό σκατάδιό του από την ζωή του βασιλέως, από μια κρίση οτι γιη θά άποτελούσαν ένα άκαταμάχητο όπλο στα χέρια του. Η ταν άκόμη φίλος του Λογιόλα, που κατείχε μια έξαιρετική δύναμη.

Ο λόος δεν έτρεμε και ό αήλιος. Κόι τον έκόλακευαν γιά να έχουν την έννοια του.

Η στιγμή εκείνη, ένας άγγελος φόρος, θά έμείλναια στο όϊκόν της Γαλλίας, που μόλις έχεν άρριπείσει στην αλή, έμπηκε μέσα στό γραφείο του, ύπεκλήθη με σεσάσμο και είπε:

— Η Αυτοί Μεγαλειότς ό βασιλεύς περιμένει τον διευθυντή της αστυνομίας στάς ένίνα.

Ο Ρονσερόλ έκνύταξε τό ρολόγι και είδε πός δεν ήταν άκόμη όκτώ. Έκαμε τότε ένα νεύμα στον άγγελιαφόρο να απέλθω και έβουδίσθη σέ σκέψεις. Μόνον ένα σκεπτικό σμείον ύπήρχε στον ό, ρίζοντα ένα μόνο. Και αυτό ήταν τό πάθος του βασιλέως γιά τη Μαργαρίτα. Η βέβαια μπόρουσε να προέλθω από αυτό. Άλλα, η Μαργαρίτα θά έπαπνευόταν τον Ρολάνδω. Την ήμερα στό γάμου, αυτός ό Ρονσερόλ θά έφωγε για την Καύεννη, της οποίας θά ώνομάζετο διακιητής. Ο Σαίντ Άντρέ τό είχε υποσχεθή. Και ό στρατάρχης δεν μπόρουσε παρα να τήρηση την υποχρέωσή του. Έψιθύρισε:

— Ο Σαίντ Άντρέ κρατάει τον βασιλέα και έγώ κρατώ τον Σαίντ Άντρέ.

Επειδή ή ώρα που θά έπήγαινε στό Λούδορ έληπταζε, άνέθηκε στά διαμερίσματα της κόρης του, όπως έκανε πάντα, όταν έφωγε και όταν έπέστρεφε. Στο άντικρυ σμά της ή συστονία του μετεβλήθη άμέσως. Η πατρική άγάπη έφώτισε τό μέτωπο αυτό, που ήταν σκεπασμένο με νύφη.

Επί μερικά λεπτά, είχε έξασει τά πάντα: τις άνησυχίες τους φόβους, τις μηχανορραφίες, τά σχέδιά του. Δεν ήταν πιά παρα ένας πατέρας που λατρεύει τά παιδιά του και που προσπαθεί με τά λόγια με τό ύφος, με τά έλέμματα του να τό βείλει ή ή στροφή του. Στο έρ.κόμενο: Η συνέχεια.

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ

ΣΚ.ΤΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αν ρωτούσε κανείς τον κ. Μαξιμ Πελλεπόρ, γιά ποιόν λόγο ήταν πεσιμιστής, δεν θά δυσκόλευόταν ν' άπαντήση. Ήταν πράγματι ένας άνθρωπος που είχε τους πιο ίσχυρους λόγους να πιστεύη ότι ήταν δυστυχισμένος. Ήταν τρομερά φτωχός (άφού είχε γνωρίσει στά παιδικά του χρόνια μια ζωή άπ' τις πιο άνετες, γένο, νος, που όπως κανένας ξέρει έπιδείκναι την άξία) της δυστυχίας. Επειτα, ήταν άρκετα κακοπιαγμένος, με πρόσωπο πολύ λίγο έλκυστικό και ή ύγεια του όχι και τόσο καλή. Δεν πρέπει λοιπόν να σάς έκπλήττη άν έπ' αυτούς τους όρους έβρισκε τό σύμπαπ από την ζωή και τη ζωή και έξουσε μια ζωή γεμάτη πίκρες. Γιατί εινε τόσο αληθινό ότι κρινόμε τα πράγματα υπό τό δικό μας πρίσμα και πώς δεν ό πάρηκε δυσκολώτερο πράγμα στον άνθρωπο από τό να έγυ από τον έαυτό του...

Καθώς τό άρεσε να γράφει και είχε και κάποιο ταλέντο, έγγραφε. Έστοιβάσε σχέδια μυθιστορημάτων, διηγήσεων, σατυρική ποιήματα και, όπως ήταν φυσικό, άλη υή τη ή παραγωγή, παρ' όλη την παύση της, είχε την σφραγίδα κάποιου κληρονομίου κακοθύλνις. Η φαντασία του έφερνε επί σκήνης πρόσωπα έκφυλα, διεφθάρμένα διανοητικούς ανώμαλα και έγκληματικά, τά όποια ένεσάρκα

Μαγεμένος από τη δόξα του, άλλά πολύ περισσότερο άκόμη γιάτί έβρισκε κάτι τό ένδιαφέρον και τό γοητευτικό στό άσύμμετρο πρσώπο του, μια νέα εξαιρετικά άμορφη τον έρωτεύθηκε και άφού τον έφλερτάρισε επί δύο χρόνια, κατάρθασε να τον παιδεύσει.

Τότε αυτός άγόρασε στην περίφρεια του ΰντεϊν ένα θαυμάσιο οπτι περιτρυγμένο από ήπιας, μπροστά από τό όποιο περνούσε από τά νεανικά του χρόνια μαιρ

Τό ΧΟΛΛΑΝΔΟΝΤ ΧΩΡΙΣ ΟΥΛΟΥΣ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Όποιος βελήση στό μέλλον να γράψη την ιστορία του Χόλλυουντ, πρέπει να συγκεντρώσει κυρίως όλες τις πληροφορίες τις σχετικές με τις έσορτες και τά γλέντια που δίνουν οι άστέρες στά σπία τους ή στά μεγάλα κέντρα της κινηματογραφουόλεως. Μόνον εκεί θά μπόρη να άνακαλύψη με ακρίβεια τον χαρακτήρα και τις ου ήσεις των ήθοποιών του άμερικανικού κινηματογράφου.

Άλλες μόνος διασκεδάσεις να σου πω, ποιος είσαι! Αυτή εινε ή παραμύθη, ή ταίριαξη καλύτερων σπουδ ήθοποιών, ή κινηματογράφου, οι όποιοι, άζοναί πινε ταύδως, αλλά και όσκαθεάζουν έξίσου περτωδώς.

Στις έσορτες των άστέρων του Χόλλυουντ παρειαρσκονται πάντοτε και είδικοί άπεσταλμένοι των άμερικανικών έφημερίδων και περιόδικων, όπως, στό συνέδριο της Ουάσινγκτον ή στους Όλυμπίους Αγώνες!

ΕΝΑ ΓΛΕΝΤΙ ΤΟΥ ΜΑΡΣ

Ένα πρωτοφανές γλέντι γλέντι που θά μείνη ιστορικό, άφού και τέληνός και αυτούς τους Άμερικανούς δημοσιογράφους, οι όποιοι δεν άσπάζουν τόσο εύκολα ήταν εκείνο που διαγράψανε ό περίφημος Φρέντερικ Μάρς στό σπία του.

Οι προσκεκλημένοι φορούσαν όλοι κοστούμια του 19ου αιώνας. Όταν συνεκνευόθησαν όλοι στό σαλόνι, ένα παραπετάσμα άνοιξε έξαφνα και τότε οι Άρχιστορες πείς μεταφωσιμένοι έβήσαν μπροστά σ' ένα μοντέρνο εταίμα, ρένε έφοδισμένο με πιά μπάν μπάρμπε, και τρισχαριτωμένα γκέρλα.

Τά μεσάνυχτα, μια νέα έκπληξη έπέμεινε τους προσκεκλημένους. Τά φώτα έσβησαν και μέσα στην αίθουσα άρχισαν να άκούωνται και κραυγές τρόμου... Μήπως έπρόκειτο περί έπιθέσεως ληστών; Σέ λίγα λεπτά τά φώτα ξανάνα

σαν γι' αυτόν την άνθρώπινητα, όπως την έβλεπε. Κάθεσ δεν είχα καμιά έπιτυχία, δεν δυσκόλευόηκε να ίσχυρική κατόπιν, στά κριτικά του δοκίμια, ότι είχε πολύ δική να ζωγραφισθή αυτές τις τρομακτικές εικόνες. Πώς μπόρουσε να περιμένη κανείς την έλαξη στη δικαιοσύνη, την στοιχειώδη κατανόηση έκ μέρους αυτής της φύχτας των δαιμονιομένων, των ύποκριτών και των σαδιστών;

Δυστός, με την πάροδο των χρόνων, ή φήμη του, που ήταν στην άρχη περιωρισμένη σ' έναν μικρό κύκλο, άρχισε να μεγαλώνει και μίαν ώραία ήμερα έξυπνησε διάσημος. Άρθρα σε έφημερίδες και περιοδικά τον εξύμνησαν. Με ταφράσθηκαν τά έργα του σε έέ νεες γλώσσες. Θίασοι νέων καλλιτεχνών άνέλαθαν να παίξουν έργα από τό περίφημο άπαιχτο θεάτρο που και όλα αυτά με τόση εαίτη, χία, ώστε έχρεισθήκε να κατασκεύαση είδική σκηνή και να πει θάγη ένας διάσημος θεατρικός συγγραφέας από τό κακό του! Η Άμερικη και ή Άκαδημία του προσέφραν κάθε μια ότι μπόρουσε: ή μια, μια περίοδια γιά διαλέξεις και ή άλλη μίαν έδρα.

Όλα αυτά προσκομίζουν πολύ χρήμα, όπως καταλαβαίνετε. Ο Μαξιμ Πελλεπόρ έγινε λοιπόν πλούσιος.

Μαγεμένος από τη δόξα του, άλλά πολύ περισσότερο άκόμη γιάτί έβρισκε κάτι τό ένδιαφέρον και τό γοητευτικό στό άσύμμετρο πρσώπο του, μια νέα εξαιρετικά άμορφη τον έρωτεύθηκε και άφού τον έφλερτάρισε επί δύο χρόνια, κατάρθασε να τον παιδεύσει.

Τότε αυτός άγόρασε στην περίφρεια του ΰντεϊν ένα θαυμάσιο οπτι περιτρυγμένο από ήπιας, μπροστά από τό όποιο περνούσε από τά νεανικά του χρόνια μαιρ

Όλες οι μεγάλες γόησσες του Χόλλυουντ έχουν τις άδυναμίες τους. Αίτο φαίνεται καθαρά στην ζωή που κάνουν έξω από τά σπία τους. Όταν σταματήσουν τό γύρισμα, γίνονται άγνωρίστες. Έτσι οι σόδαρες βεντέττες, που συγκινούν κάθε θαυμαστή τους με τό δραματικό τους ταλέντο, κάνουν ένα σωρό άκκεντρικότητες. Οι έπικινδυνες γόησσες πάλι που παίχουν πάντοτε ρόλους εύθύμων γυναικών, χωρίς καρδιά, γίνονται καλές νοικοκυρές που άναπούν ό ποδειγματικά τό σπία τους. Όσο γιά τους διασημούς γόητας, αυτοί εινε πιά που γίνονται οι πιο κοινοί άνθρωποι. Οι άδυναμίες και οι προτιμήσεις τους δεν διαφέρουν καθόλου από τις προτιμήσεις των άλλων. Άμερικανών

Είνε γνωστόν ότι μετά τό γύρισμα κάθε ταινίας οι βεντέττες άναπαύονται μερικές έβδομάδες γιά να ήουάσουν τά νεόρα τους από τό κοπιαστικό ρόλο τους από τό έκτυφλωτικό φώς των προσκεκτων και από την έντατική προσεκτική έργασία. Έτσι άνακατον τις άνωμίες τους και έναπαίρνουν την πρώτη τους βροαία.

Οι περισσότερες από τις γνωστές βεντέττες κατά τις διακοπές αυτές έπιβένονται στά σπία, τένις, γκολφ, ίππασία, μπας και πάλι, τά όποια ενασθάνουν, στό σώμα τους την έλαστικότητα του. Υπάρχουν όμως και βεντέττες που χρησιμοποιούν τις έβδομάδες αυτές γιά να ίκανοποιήσουν τις άδυναμίες τους.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, παραδειγματος χάριν, εύχρησιτάται να κάνει μόνη της μαρτυρούς περιπατών στό σπία που εινε κοντά στην ώραία θάλα της. Όταν μετά τον περίπατο της αυτός έπ' στροφή στην θάλα της, εινε έρσορη και εύδιάβετη.

Η Ζαννέτ Μακντόναλτ, περνά τις έβδομάδες της έλευθερίας της στους δρόμους του Χόλλυουντ. Τό πάθος της γιά την μουσική την κάνει να γυρίση από τό πρωτό μετ'ό βράδυ στους διεφθάρους μουσικούς οίκους και να άγοράζη πλήθος συνθέσεων.

Η Τζόαν Κράουφορντ άπολαλείται με πολλά και ένδιαφέροντα πράγματα. Παίρνει μαθήματα φυσικής μουσικής και άπαγγελίας. Η πιά άγαπημένη άσολόγια της όμως εινε ή ραπτική. Έχει ράφει μόνη της τά πιο άγοπημένα

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Και τώρα ές δοθίμε σέ τί έπί δίδονται οι άστέρες γιά να διασκεδάσουν στην ιδιωτική τους ζωή.

μυρρίζοντας: — Αυτό τό σπία θά πάη χαμένο. Κάποιο κτήνος θ' άγοράση τό όϊκόπεδο γιά να χτίση στή θέση του έναν ούρανοζώστη».

Ήταν μια καλή πράξις και συγχρόνως μια καλή έπιχείρησις. Έσως την κομψή κατοικία με τό να έγκατασταθή εκεί με την γυναικα του. Καθώς είχε πολύ γρήμα, μπόρουσε να πληρώση τους είδικούς, οι όποιοι έπεσκεύασαν τά έκαττώματα του πρσώπου του και έπανεφέραν σέ τάξη την κλονισμένη ύγεια του.

Γέρως, πλούσιος, εύτυχισμένος, ξανανειωμένος έγινε αιδώδοος. Άπληρήν όλο τό παρελθόν του, έπέταξε στά ύπόγεια τά θείλια του και άπηγόρευσε στους ήθε, ποίους να παίξουν τά μελαγχολικά έργα του.

Άρχισε να συγγράφει ένα μεγάλο έργο σε δέκα τόμους, γιά ν' άποδείξη ότι ή ζωή εινε ώραία και ότι όλος ό κόσμος πρέπει να εινε εύχαριστήμενος από την τύχη του. Αυτό ύπηρεσε μια τεραστία έργασία και επί πλέον πολύ δαπανήρα. Γιατί οι έκδότες του ό ποχρυνόμενοι να χάσουν ότι του επέδιδε ή έτήσια πώλησις των παλαιών του έκείνων άπολογιών της άπλητοίας, άπτήσαν άποζημιώσεις έπέρωγκες. Και χρειάσθηκε να μπλέξη με δικές ένάντιον των ήθοποιών, οι όποιοι έπέμειναν να περιφέρουν τά πένθημα έργα του σε θριαμβευτικές περιόσεις.

Τότε ή τύχη άρχισε να γυρίση. Η κ Πελλεπόρ, φαντασθείσα ότι έφταίνε εκείνη σ' αυτή την έρω, νική μεταλλαγής της τύχης, έγινε νευροσθενική και περιφέροντας τον έαυτό της από κλινική σε σασατόριο, κατέληξε να πεθάνη από κοούρασι...

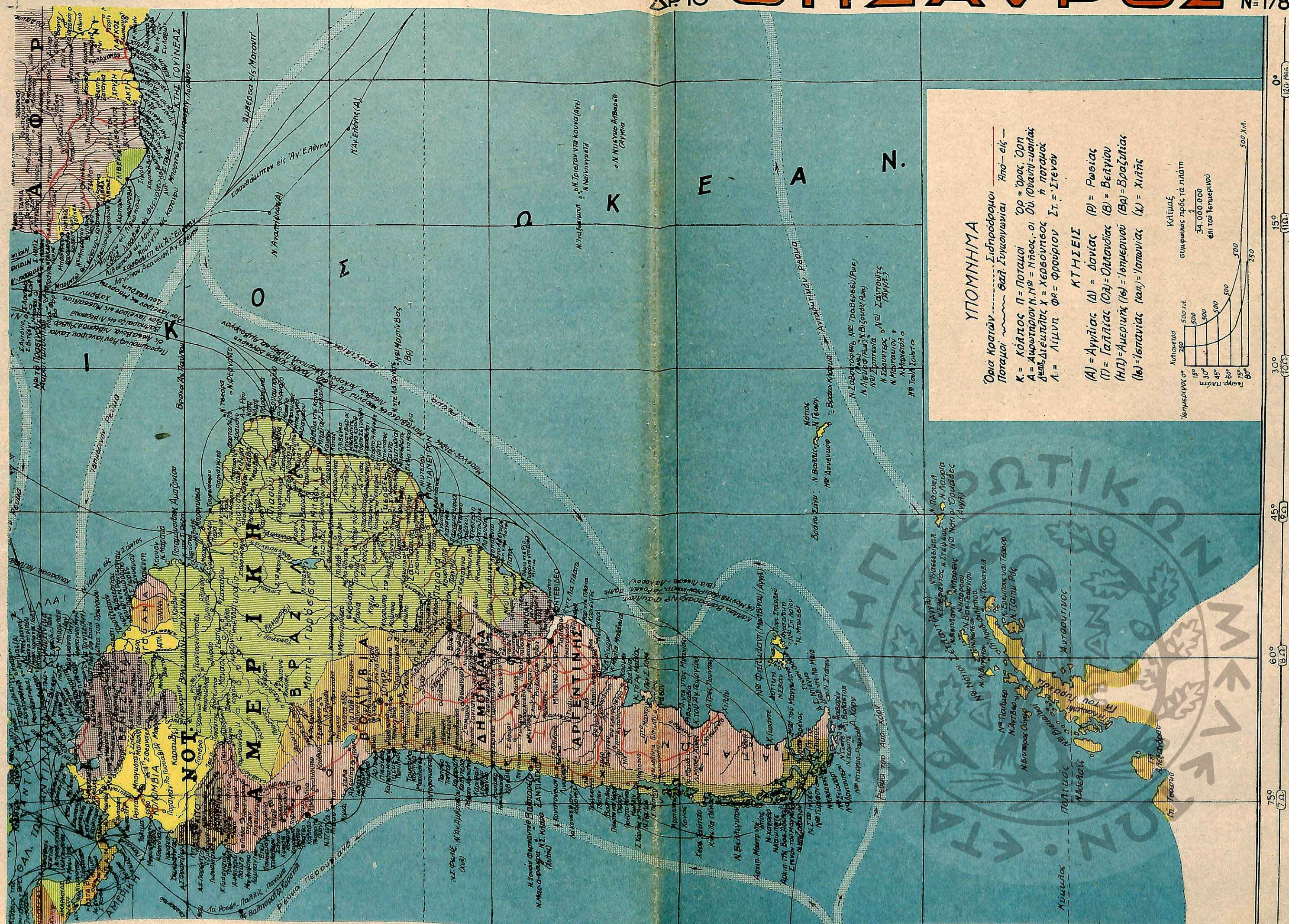
Άλλά ό συγγραφέας του «Η

ζωή εινε ώραία» είχε πάρει πολλή φόρα, ώστε να μη μπόρη να σταματήσει, παρ' όλες τις άναποδιές.

Γιά να πληρώση μερικά χρέη και να κάμη την κηδεία που της άείζε, στην άτυχή ούτοφρο του υποχρεώθηκε να θυάλη στον πλειστηριασμό τό άμορφο σπία τόυ ΰντεϊν. Έτσι, ό Μαξιμ άπετελεύσε τό έργο του σ' ένα άβλιο δωμάτιο ένοδοχείου, άκριδώς άπέναντι από τό άλλο μέρος του δρόμου. Έπουλήθησαν είκοσι άντίτυπα.

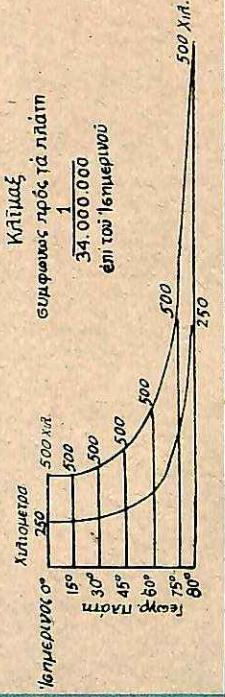
Υποδουλωμένος στη φτώχεια ό Μαξιμ έκτυπ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Όρια Κρατών Σιδηρόδρομοι
Ποταμοί Θαλ. Συγκοινωνίαi Άνδ-εις -
Κ = Κόλπος Π = Ποταμοί Όρ = Όρος, Όρη
Α = Ανωτάτην Ν.Η. = Νήσος, οι Όυ (Θαλή)-οίαι
Δια-Διευτ. Χ = Χερσονήσος ή ποταμός
Λ = Λίμνη ΦΡ = Φρούριον Στ. = Στενον
ΚΤΗΣΕΙΣ
(Α) = Αγγλίας (Δ) = Δανίας (Ρ) = Ρωσίας
(Π) = Γαλλίας (Οα) = Ολλανδίας (Β) = Βελγίου
(ΗΠ) = Ημερικ. (Ιε) = Ισπανιαν (Βα) = Βραζιλίας
(Ιε) = Ισπανίας (Ια) = Ιαπωνίας (Χ) = Χιλής

ΛΩΡΙΣ (Α) Προς άπουσην

ΛΩΡΙΣ (Β) Προς έπισηλτην